OSZK

HAVI FÜZETEK

A Ferencz József Árvaház javára

Adomák és Veszemék

V-VIII füzet

DVORZSÁK JÁNOS
kiadása
Budapest II. Fő utcza 32.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ADOMÁK ÉS VESZEMÉK,

HAZUDOZÁSOK ÉS IGAZMONDÁSOK,
KÉPES ÉLCEK ÉS ILLUSZTRÁLT
KÉPTELENSÉGEK, MULATTATÓ VER-
SEK ÉS NEVETTETŐ ELBESZÉLÉSEK,
MŰ- ÉS KIFORDITÁSOK, ÖTLETEK,
UJ SZÓK ÉS TALÁNYOK LEXIKONA.

Összeállitotta és az épitendő Ferenc József árvaház
javára kiadta

DVORZSÁK JÁNOS.

HAVI FÜZETEK V—VIII.

A Szent Missiók Gondnokságának tulajdona.
Budapest, II., Kapucinus-Zárda.

Ltr. elegm
1165

A M. N. MÚZEUM KÖNYV-TÁRA

BUDAPEST, 1903.
MŰLLER KÁROLY KÖNYVNYOMDÁJA
II., Főherceg Albrecht-út 3—5.

R 2
312015
M. N. MÚZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomt. Hövedéknapló
1904. év 170. sz.
R 1965

Fujtató.

2301. Szél nélkül nincs haszna; de szél sem hajtja helyéből;
Ő tova hajtja szelet, s csak vele haszna nagyobb.

2302. *Fulánk* = vizbefult.

2303. *Fulda* = örvény.

Furcsa.

2304. Furcsa két szótagból áll,
Hogy kitaláljad, résen állj:
Az első tag mindig fúr,
A másik lány előtt szúr,
Furcsa, ha meg nem leled,
Furcsa, hogy ha megfejted.

2305. *Furcsa* = szú.

2306. — Báró ur annyira megváltozott, hogy rá sem lehet ismerni.
— Én nem vagyok báró.
— Furcsa, hát most már nem is báró?

2307. — Nem furcsa az, hogy sok orvos éhen halna páciensek hiján?

— Az ám, és sok páciens, ha orvosa nem lenne, életben maradna.

2308. *Futár* = árviz.

2309. *Futnok* = gyorsfutó.

2310. *Futó* = gyökér.

2311. *Futonc* = táviratkihordó.

2312. *Függelék* = akasztott ember.

2313. *Függvény* = pájesz.

Fül.

2314. Mint két strázsa, ugy áll helyén,
Nincsen földön, s ház tetején,
De van az embernek fején.
Bár nem szeme, sem nem orra,
Mégis vezeti azt jóra,
Utat mutat minden szóra.

2315. Szája mindig tátva vagyon,
Gondolhatnád enni kér.
Az állatnak szükség nagyon,
Fübe, fába ő nem fér.
Ha nem mozog a levegő,
Szolgálatot nem tehet ő.

2316. *Biró*: Ön az urnak is, meg a szolgának is megharapta a fülét, ezért két hónapra lesz bezárva.

Ur: És az én fülem csak annyit ér, mint a szolgámé?

2317. A bibliából olvasott a fiu. Mikor ezekhez a szavakhoz ért: „Péter levágta a főpap szolgájának fülét“, forditani kellett; tévedésből két lapot forditott és a szentirás ezen helyére ért: „és meghalt“.

— Nem igaz! — kiáltott a tanitó. Majd pedig meggyőződvén a fiu állitásának valóságáról, igy szólt:

— Akkor bizonyosan vérmérgezést kapott.

2318. — Mit csinálsz?

— Az irónt hegyezem.

— Most inkább a *füledet* hegyezd.

2319. — Nem akarod a füledet megint fölvarratni, melyet vasárnap a verekedésben leütöttek?

— Akarnám én, — de még az akták közt van.

2320. — Ön nagyfülü!

— Nem tagadhatom, hogy füleim embernek nagyok, de ön sem tagadhatja, hogy az önéi szamárnak felette kicsinyek.

2321. — Sajnálom, de nem alkalmazhatom könyvvelőnek.

— Miért?

— Mert annyira eláll a füle, hogy nem teheti mögéje a tollat.

2322. — Hallottam, hogy ujszülött kis fiának három füle van.

— Annak csak örülök. Ha mutogatom, többet keresek vele, mintha *egy* füllel jött volna a világra!

2323. — Pszt, hallgasson egy percig! Azt hiszem, hogy delet harangoznak.

— Tévedni méltóztatik. *Csak az én balfülem csengett. . . .*

2324. Nagy zaj, lárma volt az iskolában az utolsó padokban.

— Uraim, — kiáltott a tanár, — én mindent hallok, az én füleim egész az utolsó padig érnek.

2325. — Mitől olyan vörös a bal füled?

— Tudod, a májsztram balra ül és a hangjai mindig *ezt* a fülemet ütik meg.

2326. — Az egyik füle már jó, de a másikon süket, most ezt fogom gyógyitani.

— Hagyja abba, igy épen jó lesz, mert ha mindkét füle jó, akkor az egyiken kibocsátja, mit a másikkal hallott.

2327. — Doktor úr, mit tetszik ajánlani a fájós fülemre?

— Két hétig ne tartsa füleit a gazdája ajtajának kulcslyukához.

2328. Egy valaki, a ki a magyar nyelvben nem igen volt jártas, igy okoskodott: A ki az asztalt csinálja, asztalos, a ki a fazekat csinálja, fazekas, tehát a ki a fület gyógyitja: *füles.*

2329. — Nemsokára fülemre csavarhatom bajuszomat, — szólt dicsekedve a legényke.

— Igen, mert füle odáig ér, — volt a tromf.

2330. — Kaphatok tiz fillérért annyi kolbászt, a mennyi a jobb fülemtől a balig elér?

— Tessék: ez elég hosszu.

— Ez nem elég, mert a jobb fülem helyén van, de a bal Boszniában maradt.

2331. Kinizsi először jelenvén meg a királyi udvarnál Buda várában, az előcsarnokban nyájasan üdvözlé a falakat. Ez iránt megkérdeztetvén, igy szólt:

Itt a falaknak is füleik vannak; illő, hogy azokat is barátaimmá iparkodjam tenni.

2332. Verekedés alkalmával a második és utolsó fülét is levágták.

2333. Meghivta iskolatársát, kit már harminc éve nem látott, ebédre; a cselédnek átad két csirkét, hogy készitse el.

Elkészitette, de meg is ette, mire megérkezik a vendég s kérdi.

— Hol a gazda?

— Künn a pajtában köszörüli a kést, mivelhogy felesége halála óta minden vendégnek levágja a fülét.

Megijed a vendég és siet kifelé.

Bejön a gazda s kérdi: Hol a csibe?

— A vendég vitte el, feleli a cseléd, ott szalad vele, hogy őmaga egye meg.

Szalad a gazda vendégje után s kiáltja:

— Legalább az egyiket add ide.

Ez persze a fülét értve tova iramodik visszakiáltva:

— Nem én, egyet sem.

2334. — Mondd csak hugom, miért kiáltottál az imént arra az urra ottan a másik asztalnál? Talán süket a szegény?

— Nem süket, de ánglius és nem tud egy szót se máskép.

2335. — Pincér!
Ez nem hallgat oda.
— Pincér!
Oda sem figyel.
— Pincér, hát nincs magának füle?

— De igen, borjufülem van, tatármártással leöntve.

— Veszem észre.

2336. — Mit tud felhozni enyhitő körülményként, hogy a szomszéd fülét levágta?

— Ugy is süket volt erre a fülére.

2337. *Fülde* = melegedő szoba.

Fülemile.

2338. *Fülemile* = nagyothalló.

2339. Bár soha fel nem öltözött,
Az énekes karok között
Mégis nagy ő nemében.
Nem pénz, s hir az, mi készteti,
Est és hajnal zengedteti,
Mit érez keservében.
Nevét fűvel elkezdheted,
Magát szárnyassá teheted.

2340. *Fülér* = fülorvos.

2341. *Fülke* = kis fül.

2342. *Füllent* — fülét mozgatja.

Fürdő.

2343. — Hová megy?
— Az ingyenfürdőbe.
— Minek?
— Tegnap azt mondták, hogy piszkos ember vagyok. Belátom, hogy a dolgon változtatni kell.

2344. — Volt már büntetve?
— Igen; ezelőtt három évvel nadrágot loptam a Császárfürdőből.
— És azóta?
— Azóta nem voltam fürdőben.

2345. — Mit csinálsz? — kérdé valaki pocsolyában heverő pajtásától.
— Iszapfürdőt veszek.

2346. — Hol voltál?
— Fürdőben; mert tudod, hogy én minden évben *egyszer* megfürdöm, akár kell, akár nem.

2347. *Házfelügyelő* (lakást kereső házaspárhoz): A lakáshoz remek fürdőszoba is rendelkezésükre áll.
— Betegek hál' Istennek, nem vagyunk.

2348. — Ugy-e derék gyerek a fiunk?
— *Minél előbb* fürdőbe kell mennie!
— Talán gyenge vagy beteg?
— Nem, hanem — piszkos!

2349. — Tehát nem küldesz az idén fürdőbe? Óh, te piszkos ember!
— Ha *én* vagyok a piszkos, minek kell *neked* fürdőbe menned?

2350. — Sziv-, gyomor- és vesebajban szenvedek.
— Fürdőnk oly nagy gyógyhatásu, hogy még egy pár betegséget hozhatott volna magával.

2351. *Fiatal özvegy*: Az összes ajánlott fürdőhelyekre elmentem, de egyik sem használt.
Orvos: Házasságközvetitő nem vagyok!

2352. — Boldog az ön házas élete?
— Jelenleg igen, nőm *fürdőre ment.*

2353. — Miért nem jön soha hozzánk a nagynéni?

— Hát nem tudod, hogy már hat hét óta fürdőben van?

— Hát olyan nagyon piszkos volt, hogy oly sokáig kell mosakodnia?

2354. Két nő fürdött. Az egyik megjegyzé — Mily boszantó, hogy most annyira esik: pedig mikor beléptünk, a legszebb idő volt.

— Nem tesz semmit, — válaszolt a másik, — hisz szárazon vagyunk.

2355. — Hát urambátyámat mi lelte, miért jön esernyővel fürödni?

— Mert esik az eső és nem akarok megázni!

2356. — Milyennek találta a fürdőt?

— Igen nedvesnek.

2357. — Miért ment el ura a fürdőbe?
— Mert meg akar szabadulnia májbajától.
— S a két lányát miért vitte magával?
— Mert azoktól is meg akar szabadulni.

2358. Fiatal asszony két leánykori barátnéjával barangol a Tátrában.

— Óh, mily elragadó szép látvány! Én nem tudok jólakni a hegyekkel! — kiált fel az asszony.

— Te könnyen beszélhetsz, mert férjes nő vagy, — véli a lányok egyike. — De nekünk többet ér egy fiatal emberektől látogatott fürdőhely. Az is szép látvány s az ember még férjet is találhat.

2359. — Öt leányom van s mindannyian fürdőre akarnának menni, de nincs fürdőruhájuk!

— Ha fürdőzni akarnak, minek akkor a ruha?

2360. — Az idén mind az öt leányomat elviszem a fürdőbe, csak azt nem tudom, miféle ruhákat vigyünk magunkkal?

— Még azon is gondolkodol?

— Persze.

— Vigyetek *vadász*-ruhákat, az épen illeni fog.

2361. — Az ön neje beteg.... Legjobb lesz Helgoland szigetére küldeni fürdőbe. A sziget levegője jót tesz neki.

— Nem lesz elég egyelőre egy — *fél*-sziget?

2362. — Mikor mégy fürdőbe?

— Az idén nem.

— Talán csak nem vagy beteg?

2363. — Azt álmodtam, hogy fürdőbe utaztunk.

— Én meg, hogy visszajöttünk.

2364. — Ilyen korán készültök fürdőzni?
— A leányomnak van rá szüksége.
— Beteg?
— Nem, hanem már huszonötéves.

2365. — Nem tudom, hogy miért kötöttem csomót a zsebkendőmre!
— Bizonyára meg akartad kérdezni, hogy minő fürdőben szándékozom tölteni a nyarat.

2366. — Hogy van a kedves neje? Használt a fürdő?
— Óh, mire az indóházba értünk, már majdnem meggyógyult.

2367. — Leányok, ha gazdag volnék, fürdőre vinnélek.
— Akkor nem volna szükség fürdőre mennünk.

2368. Mit is mondjak férjemnek, hogy jövő évben megint fürdőre engedjen? Ha azt mondom, hogy az idén jót tett a fürdő, azt modja: tehát már nincs rá szükségem, ha azt mondom, hogy nem használt: nem is enged el.

2369. — A feleségem már megint uj ruhát akar a fürdőre. Na hiszen, szép egy pár koronába fog kerülni.
— Ugy tudom, a fürdőruhák a legolcsóbbak.

2371. — Aztán miért akarja, orvos ur, erővel fürdőre küldeni a feleségemet?
— Hogy az *ön* egészsége helyre jöjjön.

2370. — Miért nem mentél az idén fürdőre, holott azt mondtad, hogy üdülésre okvetlen szükséged van?

— Az idén feleségemet küldtem és igy mégis megszereztem az üdülést — magamnak.

2372. — Nézd, milyen jól tudok bukni.

— Mit nézzek rajta?

— Hát nem vagyok müvésznő?

— Akkor lennél az, ha többé *fel nem* buknál.

2373. Miért kell a halat sütés előtt megmosni, holott pedig egész életét fürdőben töltötte?

2374. — Azt mondja az orvos, hogy diétát tartsak, ezt honn is megtehettem volna!

— Csakhogy a fürdőben minden oly méreg drága, hogy *kénytelen* megtartani a diétát.

2375. — Ha tudtam volna, hogy még fürdőre sem akarsz küldeni, inkább máshoz mentem volna nőül!

— Legjobb is lett volna uszómesterhez menned!

2376. — Hidd el barátom, az a fürdőhely valódi paradicsom az orvosok részére.

— Azért jut onnan annyi beteg a menyországba!

2377. — Mit ir a neje a fürdőről?

— Jól érzi magát.

— Na látja! Bizonyosan a mozgás használ.

— Az ám, sokat mozog: napjában négyszer-ötször öltözködik.

2378. — Szokott fürdeni?
— Óh igen, langyos fürdőket veszek.
— Miért épen langyosakat?
— Egyik orvosom meleg fürdőt rendelt, a másik hideget, én tehát langyosakat veszek, hogy mindkettőnek igaza legyen.

2379. — Mondjad csak, tudod-e már, hol fordul elő az a szép mondás: „Az aranyjuezi szép napoknak immár vége van“?
— Óh igen, ezt a papa mondta a nevelőnőnek, mikor a mama hazajött a fürdőből.

2380. — Hát ha egyszerre cápa jelennék meg a fürdőben?
— Ne félj, lelkem, *beléd* bizonyára nem harapna.

2381. A modern világ emberei gyakran használnak tintafürdőt, hogy fehérre mossák magukat.

2382. *Fürdőszoba* = tisztitóhely.

Fürész.

2383. *Fürész* = elosztott legelő.

2384. Sok a fogam és mind a rágásra készek:
Bármennyit koptassam, borbélytól nem félek.
Sokat rágok ugyan, de meg nem hizhatom
Mert fogaim mindég csak fában koptatom.

Füst.

2385. Mi az, minek szárnya nincs, mégis mindig felszáll? Füst.

2386. — Kétségbe vagyok esve a tüzhely miatt.

— Miért?

— Mert füstöl.

— Hát még mit szólnál, ha ugy volna, mint nálam?

— Hogy van hát nálad?

— Nálam nemcsak a tüzhely füstöl, hanem a szakácsné is!

2387. Ugy-e bár, ha az a kis kémény megnő, akkor annak is szabad füstölni?

2388. Gunyolódó ember az előkelő tudóst kérdé:

— Mennyit nyomna egy mázsa fának a füstje?

— Ezt könnyen kiszámithatja, csak tessék megmérni az elégett fának hamvát s a mennyi hiányzani fog a mázsából, annyit nyom a füst.

Füszer.

2389. — Képzeld csak, munkámat a füszeresnél találtam!

— Legalább meglesz füszerezve.

2390. *Füszerüzlet* = darabolt.

Fütés.

2391. — Holnap vendégeim lesznek, jókor befütsd az ebédlőt.

— Hány személyre méltóztatik parancsolni?

2392. *Fütő* = gyökér.

Fütyülés

2393. A fukar csak oly cselédet fogadott fel, a ki fütyülni tudott, mert ha a pincébe küldötte, fütyülnie kellett, igy biztositotta magát, hogy nem dézsmálja meg a bort.

2394. — Hogy fütyöl a szél s a színész fel sem veszi.

— Megszokta.

2395. A fiatal gavallér anyósa temetésén fütyörészni kezd, mire szomszédja inti, hogy türtőztesse kissé magát, mert megbotránkozik a közönség.

— Hiszen *gyász*indulót fütyülök, — szólt a mentegetés.

2396. Kis fiával vasuti kocsiba ülve, utnak indul. A gyermek kiváncsian tekintgetett ki a nyitott ablakon s nem hajt atyja szavára, noha az többször figyelmezteti, hogy vegye le a kalapját, mert a szél elviszi. Végre az atya ügyesen lekapja fia fejéről s azt mondja, hogy a szél vitte el. A gyermek sirásra fakadt, mire az atya fütyül s kinyúlva az ablakon, ugy tesz, mintha onnan vette volna be a felmutatott kalapot. A fiu átveszi a kalapot, megnézi és azt kérdezi atyjától: honnan került az elő?

— Előfütyöltem, — válaszol az atya.

E szavakra a gyermek kidobja a kalapot az ablakon és igy szól:

— Apa, fütyöld elő még egyszer.

2397. *Füvész* = kopár legelő.

Gábor.

2398. Angyali név; — de kezdete
Csak a ludak nótája;
Kellemetes végezete,
Csak a török fitymálja.

Galamb.

2399. Az öreg Morzsányi elvetődött egyszer Bécsbe. A Burg előtt megállt és nézte a galambokat és mivel jobb dolga nem akadt, hát kezdte őket olvasni, a midőn hirtelen mellette terem egy suhanc és reá förmed:

— Mit csinál itt? Ezek császári galambok, ezeket nem szabad háborgatni.

— Nem bántom én, csak meg akartam olvasni.

— De nem szabad ám, — kiált a német, — magát ezért a merészségéért megfogják büntetni, csak jöjjön velem.

— No mennyit fizessek? megfizetem én, ha már muszáj, csak aztán hadd menjek.

— Egy galambért fizet egy koronát. Hány galambot olvasott?

— Huszonötöt, itt van a pénz.

Mikor a német eloldalgott, az öreg Morzsányi utána morog:

— Ugyan becsaptalak, harmincat olvastam, nem huszonötöt.

2400. *Dat Galenus opes* = Galenus opiumot rendel.

Gazda.

2401. A magyar gazda soha sincs megelégedve a terméssel, ha a buza, rozs, kukorica, árpa s zab bő termést adott is, felpanaszolja, hogy kevés mák termett.

2402. — Mit akarsz evvel a kelmedarabbal? — A jó gazda mindent felhasznál, jó lesz zsebkendőnek.

Gazdagság.

2403. — Te azt mondottad, hogy a leány gazdag.

— Csak azt mondtam, hogy több a pénze mint az esze.

2404. A völgyben lakó gazdagok lenézik a szegény hegyi lakókat.

2405. Ha gazdag volnék tokai borral hajtatnám a malmot, gyémántokból csináltatnám a kemencét és azt cimettel és vaniliával füttetném.

General-Bass.

2406. *General-Bass.* = Tábornoki alhang.

2407. — Ismeri a General-Basst?

— Csak névről. Ugy látszik nyugalomban van, mert már vagy tiz éve hallom, hogy generalis és azóta nem avanzsirozott.

2408. *Gerundium* = Furkósbot.

Gólya.

2409. — Mit tudsz a gólyáról?

— Sok jó adomát.

2410. — Hozzon a gólya testvérkét?

— Ugyan ne kérdezz. Ha azt mondom is, hogy ne hozzon, azért mégis csak hoz.

2411. — Hozzon-e még a gólya kis növérkét?

— Nem bánom, de semmi esetre sem oly szépet, mint *én* vagyok.

2412. — Ugy-e apuska a babát a gólya az égből hozta?

— Onnan.

(Megvető kézmozdulattal.) — Nem csoda, hogy az angyalok kidobták.

2413. A kis fiunak megigérték, hogy ha jó lesz, hát hoz a gólya neki egy kis testvérkét.

A gólya ikreket hozott.

A fiu észreveszi, hogy édes apa el van szontyorodva.

Részvevő hangon kérdi:

— Édes papa, talán *nagyon* is jó voltam?

2414. Azok a gólyák, melyek a kis hercegeket hozzák, udvari szállitók-e?

2415. Az európai vadaknál az elefánt hasznos házi állat, a liba kedves vadállat és a gólya ostoba teherhordó állat.

2416. — Emlős állatok eleveneket szülnek; mondj egy ily emlős állatot!

— A gólya.

— Hogy-hogy?

— A multkor egy kis testvérkét hozott.

2417. *Nevelő*: Most áttérünk a gólyára.

Lili mamája (a nevelőt félbeszakitva.): Legyen szives leányommal csak a *tisztességes* állatokat megismertetni.

2418. — Angolországban a gólyát nem is ismerik.

— Hát akkor ott honnan veszik a kis gyerekeket?

2419. — Ez a csunya gólya már meg sem akar ismerni minket.

— Hiszen három éve nem volt már nálunk.

2420. — Mondj nekem egy hasznos házi állatot.

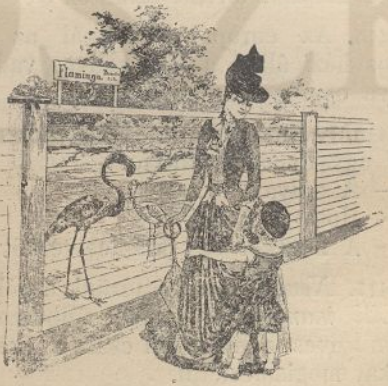
— A gólya.

— Mért éppen a gólya?

— Minden évben hoz nekünk egy kis fiut.

2421. — Ebben a levélben irják nekünk, hogy aranyos kis testvérkét hozott neked a gólya.

— Anya is tudja már?....

2422. A gyermek az anyjával az állatkertben jár. Egyszerre a gólya a rácsozathoz közeledik. A fiu felkiált:

Nézd anya, megismert!

2423. Ellácska (nagy terjedelmü papájához): Nemde apuska téged *két* gólya hozott?

2424. — Édes mama, láttál már engem, mielőtt a gólya hozott volna?
— Nem.
— Akkor hát honnan tudtad, hogy *én* vagyok?

2425. — Eredj tanulni, te haszontalan fiu!
—Akkor inkább visszamegyek a gólyához.

2426. — Azt hiszem, hogy a gólya szivesen leülne egy *hosszu* székre.
— Miért éppen hosszú székre?
— Mert arról lelógathatná a lábát.

2427. — Igaz, hogy a kis gyermekeket a gólya hozza?
— Igaz.
— Akkor minek házasodnak az emberek?

2428. — Ön nagyon sok bort iszik!
— Sohasem iszom én egyebet ártatlan tiszta viznél.
— Hát akkor mért olyan vörös az orra?
— Tessék megnézni a gólyát, az már csak egész áldott nap a vizben tartja az orrát, mégis vörös!

2429. — A gólya testvérkét hozott, nem akarod megnézni?
— A testvérkét nem, hanem a gólyát szeretném látni.

Golyó.

2430. Ellőtték a lábát — a jó barát vállára veszi s viszi az orvoshoz. Utközben a golyó, elvitte a fejét is.

— Mit akarsz e hullával? — kérdi az orvos.

— No nézze az ember, nekem azt mondotta, hogy csak a lábát vitte el a golyó.

2431. Már negyedórája keresték a golyót, mire a meglőtt odaszól:

Ott van a kabátom zsebében.

2432. *Tanár*: Lássa ez az ur sántit, mert golyó van a lábában, mit tenne ön ez esetben?

Növendék: Sántitanék.

2433. — Kisasszony, ha meg nem hallgat, agyonlövöm magamat!

— Ne ..... ne! Hátha más valakit találna a golyó!

2434. — Semmi pardon! Golyót kell kapni a hasába!

— Tudja mit? Adja ide a golyót, majd lenyelem, de aztán hagyjon békét!

2435. — Mit fog csinálni, ha a háborúban lábán találja a golyó?

— El fogok esni.

Gomb.

2436. — Már csak *egy* gomb van a kabátomon.

— Vágd le azt is.

2437. — Mily boldog idők voltak azok, mikor kabátod gombjain olvastad: szeret — nem szeret.

— Már nincsenek gombok a kabátomon.

2438. Hány gomb van a katona waffenrokkján?

— Tizenkettő.

— Miért éppen tizenkettő.

— Mert az őrmester ur lármázik, ha csak egy is hiányzik.

2439. Templomból jön ki a kefekötő és a csizmadia.

— Ejh szomszéd ur, — szól a csizmadia, — maga még a nadrágját is elveszíti.

— Hogy-hogy? — Hiszen a legszolidabb ember vagyok és sohasem szoktam hazardirozni ....

— Igen ám, de mindig egy-egy nadrággombot szokott a perzselybe vetni.

2440. — Apa, ugy-e a misszionárius bácsi azt beszélte, hogy a mváh-mváh népek nem is viselnek ruhát?

— Ugy van.

— Hát akkor a pörzsölybe miért dobott nadrággombot?

2441. Meg van ijedve a család. A gyerek egy gombot nyelt le. Anya s apa kétségbeesetten ütik hátba.

— Ne sirjatok — szól a fiu — van még a zsebembe tiz gomb is!

2442. — Kabátjáról egy gomb hiányzik.
— Nem vagyok hiu.

2443. Ebben a kabátban megyek a miniszterelnökhöz kihallgatásra: csináljon rá szembetünő gomblyukakat.

2444. — Miért csinálsz gombot a zsebkendődre?
— Hogy el ne felejtsem ennek a zenei részletnek a szépségét.

2445. Mily jó volna az olyan automata, melybe, ha gombot dobunk, kabát jönne ki belőle.

Gombóc.

2446. — Mekkora nyaka van a zsiráfnak!
— Tudom, hogy sokáig bir lenyelni egy gombócot! . . .

2447. — Miért csinálja az egyik gombócot kisebbre, a másikat nagyobbra?
— Mindig panaszkodik a férjem, hogy nem tudom változatossá tenni az ételeimet.

2448. — Ha az anyádtól három, én tőlem négy gombócot kapsz, mennyi gombócod lesz?
— Elég.

2449. A doktor azt mondta, hogy nekem a gombóc-evés árt, egyem kevesebbet. Hát tudja: eddig hat darabot ettem; ezentul majd csak öt darabot tálaljon, hanem ezeket aztán valamivel nagyobbakra csinálja.

2450. *Altiszt*: Ebadta fickója, olyan gunyosan nevet, mint egy szalonnás gombóc, mely a lábasban meg akar pukkadni!

2451. — No, ha van nő, aki jobban főz lekváros gombócot, mint a feleségem, annál szeretnék ebédelni.
— Hát a felesége olyan kitünően főzi?
— Borzasztó rosszakat főz. . . . Hiszen azért szeretnék másnál ebédelni!

2452. — Fogadott, hogy huszonöt gombócot eszik meg. Huszat eltemetett, de a megmaradt öt már sehogy se akart lemenni.
— Ha tudtam volna — sóhajtott fel, hogy ez az öt oly nehezen fog lemenni, először is ezt az ötöt ettem volna meg.

2453. — Megjött-e már a férje étvágya?
— Még nem jött meg, de már utban van, mert mosolygott, mikor a tál pombócot meglátta.

2454. — El kell küldenem a szakácsnőt.
— Miért?
— Képzelje csak, a kezeivel csinálja a gombócot.

Gondolat.

2455. Uj gondolat? Ilyen nincs sohasem,
Rá mondja tiz is: óh, már ismerem!
De mért nem irta hát meg akkor ő?
Ez épp a bökkenő.

2456. — Találja ki, mit gondol a vőlegénye?
— Óh, mi sem könnyebb.
— Igazán? Na próbálja meg.
— Hát azt gondolja, hogy jerünk ki ma délután a Margitszigetre.
— No ez hallatlan! Ezt az egyet csakugyan kitalálta.
— Nem nagy virtus, a közül a kéhárom gondolat közül.

2457. — Rettenetes sokat tud az az ur beszélni, majd kiszakitja az ember füle dobját.
— No, no öcsém, ne szóld meg az embert a háta megett. Mit csináljon egyebet szegény, ha gondolkodni nem tud.

2458. — Nem különös, hogy az emberek ritkán gondolják egy- és ugyanazt?
— Ha nászajándékainkat meglátod, ellenkező véleményen leszesz!

2459. — Tudja-e gondolatolvasó ur, hogy most mire gondolok?
— Valami jó üzletre!
— Micsoda üzletre?
— No talán tiz kamatos egyezkedésre!
— Ez igazán csodálatos! — szólt s egy tiz koronást nyujt a gondolatolvasónak.
— Ugy-e eltaláltam? — kérdé emez.
— El nem találta, hanem csak eszembe juttatta.

2460. Fejvesztetten rohant a szabadba, hol mély gondolatokba merült.

2461. — Már féléve motoszkál fejemben egy gondolat.

— Szegény!

— Miért?

— Mert nagyon unatkozhatik egyedül.

2462. — Oly éles tekintetem van, azonnal tudom, hogy rólam mit *gondolnak* az emberek.

— Ez igen szép, de néha talán mégis nagyon kellemetlen.

2463. — Gondolatokba merülve ön tegnap kétszer fizetett.

— Ez önnél nem fordulhat elő.

— És miért nem?

— Mert nincsenek gondolatai.

2464. Ritkán gondolják az emberek azt, a mit mondanak és ritkán mondják azt, a mit gondolnak.

2465. — Miért nem ir?

— Gondolkodnom kell.

— Ne gondolkodjék, hanem irjon.

2466. — Adnék érte egy koronát, ha ki tudnám találni gondolatodat.

— Az én gondolatom nem ér egy koronát.

— Igazán?

— Rád gondoltam.

2467. — Mióta elvettél, semmit sem irsz.

— Te vagy egyetlen gondolatom.

2468. Lányom nagyon fényesen ment férjhez. A vőm már előre ellesi a leányom gondolatát s a mit a lányom kíván, azt *nekem* kell megvennem.

2469. — Mért beszél oly keveset?

— Mindig többet gondolok, mint amennyit mondok.

— Ne higyje, ő oly jó ember, hogy mindig azt mondja, a mit gondol — szólt a harmadik.

2470. — Felrándulok a hegyre.

— Gondolataim kisérni fognak.

— A gondolataid? Gondold meg, hogy gyorsan megyek.

2471. Ma minden gondolatom oly ismerősnek tünik fel.

2472. *Gondolatjel* = csomó a zsebkendőn.

Gorombaság.

2473. — Halló, halló! Hát nem érti?

— Halló! Hát mit akar?

— Halló! Még mindig nem érti? Talán valami hülye van a telefonnál?

— De nem *ennél* az állomásnál.

2474. *Rab* (az őrhöz): Ha akármelyik parasztnak mondok félannyi gorombaságot, mint a mennyit magának mondtam, ugy kidob, hogy a lábam sem éri a földet.

2475. No hallja az ur! — előbb feldöntötte a sörömet, aztán a szivarjával kiégette a kabátomat, most meg azt mondja vén szamár! Ha még egy szót szól, azonnal más asztalhoz ülök!

2476. — Ne gorombáskodjék velem, mert olyat mondok, amit még önnek senki sem mondott.

— Hadd halljam!

— Ön *becsületes* ember!

2477. — Takarodjék! Nincs semmi keresni valója.

— Maga szakasztott olyan goromba, mint a kutyája. Látszik, hogy *egy* koszton vannak.

2478. — Engem már félórája várakoztat, a másik urat, aki csak most jött, mindjárt kiszolgálja. Micsoda dolog ez?

— Ha azt az urat azonnal ki nem szolgálom, goromba lesz, mint a pokróc!

2479. „A goromba házmester“ cimü bécsi szinházi bohóság bejárta a német nyelvü világot. Berlinből egy nábob egyenesen azért jött Bécsbe, hogy a darabot a szerzőtől lássa előadatni.

Előadás után bemutatja magát s kérdi, hogy csakugyan van-e ily goromba házmester?

— Hogyne volna, — szólt a szerző, — pár napra rokonaihoz ment, csak holnapután érkezik meg, akkor aztán meggyőződhetik az ő gorombaságáról.

A nábob ott maradt harmadnapig. A szinész mindjárt a társaságból egyenesen az emberéhez ment.

Csengetett.

Megjelenik a házmester.

— Uram, szólt a szinész, — bocsásson meg éjjeli alkalmatlankodásomért, de sürgősen kell megtudnom, hogy a szomszéd házat ki épitteti?

— X—Y — szólt boszusan a házmester s becsapta maga után a kaput.

Másnap ugyanabban az órában ismét megjelenik a müvész, ismét csönget, ismét kérdezi, ki épitteti a szomszédos házat, de meg nem várva a feleletet, futásnak eredt.

Harmadnap aztán elmondja a nábobnak, hogy megérkezett a goromba házmester, de csak este beszélhetni vele, pontosan adta meg aztán a lakás cimét.

— De mit szóljak hozzá? — kérdi a nábob.

— Akármit — szólt a müvész, — de mivel a szomszédházat épitik, megkérdezheti, hogy ki épitteti a házat?

A nábob megérkezik a jelzett ház kapujához, csönget, megjelenik a házmester.

— Kérem szépen, legyen szives megmondani, hogy ki épitteti a szomszéd házat?

A házmesternek sem kellett több, úgy össze-vissza pofozta a kérdezősködőt, hogy ez kijelentette, miszerint csakugyan létezik oly goromba házmester, a minőt a színész megjelenitett.

2480. — Üljön le — szólt a gorombaságáról hires fogorvos az öreg grófnéhoz, aki sértődötten kérdi:

— Hogy mer ily hangon beszélni? Tudja, ki vagyok?

— Vén asszony rosz fogakkal.

2481. Zöld istállóban fekete tehén piros szénát eszik = *Görögdinnye.*

Gőz.

2482. Hárman vagyunk, magas hegyek
S mocsárok szoktak szűlni;
De utóbb majdan a szelek
Megtanítnak repűlni,
Ha pedig első testvérünk
Tőlünk el válva marad,
A sűrű erdőkbe térünk,
S nemünk félénken szalad.

Gratuláció.

2483. — Igaz, hogy menyasszonyod nagyot hall?

— Fájdalom, igaz! Mikor szerelmet vallottam neki, annyira kellett kiabálnom, hogy az egész szomszédság azonnal — gratulált.

2484. Gratulált a bácsi névnapjára.

Az öreg az egyik kezébe egy tiz koronás bankjegyet vett, a másikba pedig egy tiz koronás aranyat s kérdi:

— Melyiket adjam oda?

— Takard az aranyat a papirba s úgy add oda — szólt a fiu.

2485. Baán pécsi szemináriumi rektor, midőn a növendékpapság apáttá történt kineveztetése alkalmából üdvözölte, igy válaszolt: Ő felségétől arany keresztet kaptam, de ti vagytok benne a drágakövek, ti vagytok benne az ékkövek. Isten veletek!

2486. A szolgabiró nagyon szerette az az apró ajándékokat s az elöljáróság a jegyző tanácsára, cukorral, kávéval, rummal rukkolt ki ujévkor, de a folyosón megállottak s abban állapodtak meg, hogy a biró viszi be a holmit s mondja el az ujévi köszöntőt s a kinnmaradtak az elhangzó „Éljen“ után felkiáltanak: „Nőstül, gyermekestül.“

Belép a biró s megcsuszik a csiszolt padlón, mire úgy Isten igazába kivánja a padlónak, hogy üssön belé a mennykő.

— Nőstül gyermekestül, — hangzott a folyosón.

2487. Nem is gratulálsz nekem, hogy ujra menyasszony vagyok?!...

— Neked nem, hanem annak a lump férfinak szivesen gratulálnék, hogy ily derék asszony — mint te — meg meri vele osztani szivét és — — erszényét!...

2488. *Generális*: Nem tudja, hogy kell engemet megszólitania? Én excellenciás vagyok!

Egyéves önkéntes (félénken): Gratulálok.

2489. — Nem tudom, hogy mi a bajom, de ma én nem vagyok én!

— Gratulálok!

2490. A cseléd ujévi köszöntőjére az úrnő kérte, hogy az ujévben jobban, erkölcsösebben és illendőbben viselje magát, mint az elmult évben.

— Köszönöm, hasonlóképpen kivánom — volt a felelet.

2491. — Jó kedve van az öregnek, tiz koronát adott a névnapi gratulációért.

— Mit mondottál?

— Azt, hogy valamint az életben kiszolgáltam, szolgálhassam ki a másvilágon is.

A kályhafűtő megjegyezte magának a köszöntőt s midőn urához ment, ekkép szólt: Kegyelmes uram! Minthogy évek hosszu során át én fűthettem be kegyelmes uramnak, kivánom, hogy a másvilágon is *én* fűthessek be.

2492. Az ujságokban hiresztelték, hogy valaki szinigazgató lett. Ugyanazon a napon a következő levelet kapta:

„Kedves barátom! Hallom, hogy szinigazgató lettél. Ha igaz a hir, fogadd legjobb szerencsekivánataimat. Nemkülönben gratulálok neked arra az esetre is, ha a hir *nem* felelne meg a valóságnak!“

2493. Nagyapa, üdvözlünk születésed napja alkalmából, és anyánk azt mondotta, ha valamit adsz, vigyázzunk, hogy útközben el ne veszitsük.

2494. Koldus (*ujév napján*) magában: Ennek az asszonynak boldog *ujévet* kivántam, aztán egy *fillért* adott! Hogy ne legyen neki ebben az évben egyetlen boldog *perce* sem!

2495. *Gunyhó* = márciusi hó.

2496. *Gusztikulál* = Guszti hadonáz a kezével.

Guta.

2497. — Ugy érzem magam, mintha a guta kerülgetne.
— No, a mig kerülgeti — nincs baj!

2498. Gutta icit terram. = *A guta üti a földet.*

2499. *Gyakornok* = visszaeső bűnös.

2500. *Gyalogjáró* = baka.

2501. *Gyámoltalan* = nagykorú.

Gyász.

2502. — Melyik gyász a legnehezebb?
— A pod-*gyász*.

2503. — Gyászban vagy?
— Meghalt a nagybátyám.
— De ugy tudom, hogy kitagadott.
— Éppen *azért* gyászolok.

2504. — Miért van fekete szalag a kalapodon?
— Meghalt az anyósom.
— Már azt hittem, hogy gyászban vagy!

2505. A beteg kis leány fölébred és oda sugja anyjának:
— Édes mama . . . .
— Mi kell?
— Ugy-e, ha meghalok, babámat gyászba öltözteted?

2506. — Uj ruhát kapsz!
— Milyent, mama?
— Félgyászt, a bácsiért.
— Hát a bácsi csak félig halt meg?

2507. — Nem táncolna velem egy keringőt?
— Szivesen, de csak lassu ütemben, mert még nagyon friss a fájdalmam.

2508. — Férjed alig egy éve, hogy meghalt és te a tegnapi estélyen világos ruhában jelentél meg.

— De egészen fekete harisnyakötő volt rajtam.

2509. — Miért jár ez a kisasszony mindig feketében?

— A férjét gyászolja.

— Dejszen tudtommal sohasem is volt férjnél!

— Nos, éppen *azért* gyászol!

2510. Megvette az asszony a fekete ruhának való szövetet s e szavakkal mutatja meg beteg férjének:

Nézd, öregem, ebben foglak *gyászolni*.

2511. — Asszonyom távozik, pedig a táncmulatság fele még hátra van.

— Félgyászban vagyok.

2512. — Miért fested feketére a hajad?

— A néném meghalt és most gyászolom.

2513. Meghalt az asszonynak az ura. Elmegy a boltba és vesz gyászruhára valót.

Ajánl a kereskedő olyat, melyről azt mondja, hogy három évig is elviselheti.

— Három évig? — mondja a bánatos özvegy elszörnyüködve. — Csak nem hiszi, hogy három évig gyászolom majd az uramat?

2514. Mért van ön gyászban?

— Esküvőre megyek.

2515. Augusztus közepén két fekete kabátot hordasz — miért?

— Meghalt a néném és a hugom s igy kettős gyászt kell hordanom.

2516. — Mit játszottál?

— Chopin gyászindulóját. — Ezt halála után komponálta a szerző, azért hivják ugy!

Gyermek.

5217. — Mit ért ön koraszülött alatt?

— A házasság előtt született gyermeket.

2518. — Ugyan mi lehet az az utószülött gyermek?

— Hát az, a melyik a szüleinek halála után születik.

2519. — Annyit mondhatok, hogy több verést kaptam egy héten mint te egész évben!

— Bizonyosan jobban rá is szolgáltál.

2520. — Te kölyök, mit háborgatsz? Azt hiszed tréfadolog, ha valakinek tiz gyereke van?

— Hát az tréfa, ha valakinek olyan ember az apja, kinek tiz gyermeke van?

2521. — Vannak a nagybátyádnak gyermekei?

— Neki nincsenek, de a fiainak vannak.

2522. — Kié ez a nyavalás kölök?

— Az enyim.

— Be kedves picike.

2523. — Édes apa kérlek, menj ki egy kissé a szobából.

— Miért édes leányom?

— Mert most olyast akarunk beszélni, ami nem való férfi fülnek.

2524. — Anya azt hiszi, hogy a Jézuska hozta a karácsonyfát, pedig láttam, mikor az apa hozta.

— Ne szóljunk neki, ne rontsuk el kedvét.

2525. Vannak-e gyermekei?

Öt. Három második férjem első feleségétől, kettő pedig első férjem második feleségétől való.

2526. — Nagyon hálátlan gyermek vagy, karácsonyra mennyi sok szép dolgot kaptál s most illetlenkedel.

— Az ajándékokért már karácsony előtt viseltem magamat jól.

2527. — Az angyalok tiszta lelkek, kiknek eszük és akaratuk vagyon, de testük nincsen.

— Én is angyal vagyok?

— Nem.

— Miért nem?

— Mert önnek nincsen esze.

2528. — Hallottad, hogy egy gyermek leesett a harmadik emeletről?

— Az nem olyan nagy baj, mintha három gyermek esik le az első emeletről!

2529. — Tud gyermekkel bánni?

— Tudok, nekem is volt három.

— Hol vannak?

— Az egyik kútba esett, a másik kiesett az ablakon, a harmadikat elgázolta a kocsi.

2530. A hivatalnok kérdezte, hogy hány gyermeke maradt?

— Nyolc, — felelt az asszony.

— Mennyi vagyona maradt?

— Mondtam már!

— Még nem mondta.

— Hogy ne mondtam volna! . . . Nyolc gyerek! . . .

— Szép vagyon mindenesetre. De szinte sok is ekkora Isten áldás.

2531. — Hány dolog kivántatik a keresztelésnél?

— Három.

— Csak kettő: viz és ige.

— Hát a gyerek?

2532. — És mit mondott Mária, amikor a tizenkét éves Jézust kereste?

— Jézus Mária szent József, hová lett már megint az a gyerek?

2533. Elkeseredve kiált fel a kis fiu: Ha ajándékot, játékot kérek, azt mondják, hogy már nagy vagyok, ha pedig érdekes történteket beszélnek, kiküldenek azzal, hogy még gyermek vagyok!

2534. Az udvarias báró csodálkozva nézi a menyecskét, a ki csecsemőjével játszik: Oh, ezek a hölgyek! Alig kerülnek ki a gyermekszobából, ismét visszakerülnek a gyermekszobába.

2535. Mikor a doktor jelen van, a cseléd (*dudolva*): Csuj, csuj, babám, csuj, csuj. Majd hoz nekünk a doktor bácsi orvosságot szép katulában. Mikor távozott (*rikácsolva*): Ne óbégassunk hát, mint a fába esett féreg. Hogy az istennyila üssön *belénk*!

2536. — Jár a baba?

— Még nem, de lába már van.

2537. Mint kis gyermek nagyon szép voltam, de az anyám kicserélt.

2538. Gazdag de fukar bankár kérdi:

— Hogy ez a baba?

— Harminc korona.

A bankár fölkiált:

— Hallatlan! drágább, mint valami igazi gyermek.

2539. Az apának van gyermeke felett legkisebb rendelkezési joga. Hat éves koráig vesződhetik vele; akkor aztán átveszi a tanitó, majd a plébános, aztán kezébe kerül a strázsamesternek, végül pedig felesége parancsol vele!

2540. Szegény gyermekek karácsonyfaünnepélyén történt, hogy egy jelenlevő gazdag családnak csemetéje keserves sirásra fakadt és ennek okául azt mondta:

Azért sirok, mert nem vagyok szegény és igy nem kapok semmit.

2541. Idegen országokban vándorolt a férj olcsó szerzemények után, de rajtavesztett; elcsipték, hüvösre tették és nyomta a padot vagy másfél évig.

Midőn hazakerült, nagy ámulatára párhónapos csecsemőt lát a felesége karján.

— Kié ez a kis gyerek? — kérdi bámész szemekkel.

— Hát az enyém, — feleli a menyecske, ugy-e szép?! — Látod, ha be nem csukattad volna magadat, a tied is volna.

2542. — Tanu, rokonságban van ön a vádlottal?

— Azt egész bizonyosan nem mondhatom meg.

— Hogyan értsem ezt?

— Mert én *talált* gyermek vagyok, kérem alássan.

2543. — A felesége megajándékozta egy gyermekkel.

— Hát ő kitől kapta?

2544. Ha a kis fiu valamit eltört, azt mondották:

— Ejnye, de vigyázatlan fickó vagy!

Az anya tört el valamit:

— Mama, most te vagy ám a vigyázatlan fickó. . . .

2545. — Hány gyermek van az iskolában?

— A leányokkal együtt valami negyvenen vagyunk fiuk.

2546. — Már megint nyelveskedtél, veszekedtél. Én igazán nem értem, mit akartok?

— Ha nem érti, minek elegyedik bele?

2547. Végy uj babát; a mostani már restelli, ha kérdem, hogy mily idős.

2548. — Miért nincsen gyermeke?

— Családi nyavalya lehet, mert az apámnak se volt!

2549. — Felkeltél már?
— Nem tudom.
— Hogy mondhatsz ilyet?
— Mamám azt mondta, hogyha maga kérdez valamit, mondjam, hogy nem tudom.

2550. *Anya*: Ma szép álmom volt, csupa kalácsról és csemegéről álmodtam.

Gyermek: Ha megint olyasmiről álmodol, fektess magad mellé az ágyba.

2551. Ha szorgalmasabban nem tanulsz, felnőtt korodban nagyon megbánod, hogy mint gyermek annyi tudatlanságot szereztél.

2552. — Miért üvölt az a gyerek?
— Alaposan elnáspángoltam.
— Saját gyermeke?
— Nem, hanem a hugom fia, a ki szórakozás céljából van nálam.

2553. — Gyerekek, ne egyetek kelleténél többet!
— De a mikor azt csak akkor érezzük, ha már megettük a kelleténél többet.

2554. — Hajadon az a hölgy, aki önöknél lakik?
— Óh nem. Férjes asszony. Egy fontos müvön dolgozik a gyermekek neveléséről. Azért lakik nálunk.
— És miért nem dolgozik a saját lakásán?
— Nem bir a gyermekei zajongásától.

Gyertya.

2555. Az alá a kép alá, hol szt. Mihály küzd a sátánnal, az asszony két gyertyát helyezett el, — mert — ugymond, — nem tudhatja az ember, hogy hova kerül, jó lesz tehát mindkettővel jó lábon állani.

2556. A generális igy szólt segédéhez:

— Hol tanult gyertyát tisztitani?

— Ott, hol egyszerre kettő égett! — volt a válasz.

2557. Virágos jó kedvben jött haza az úr a társasvacsoráról, sötétben nem találta a gyufát . . . végre türelmetlenül felkiált:

Bizonyosan gyertyát kell gyujtanom, hogy megtaláljam azt a komisz gyufát.

2558. — Ha hat gyertya ég és eloltok belőle kettőt, mennyi marad?

— Az eloltott kettő, mert a többi négy elég.

2559. Ebédkor ne gyujts gyertyát, mert sötétben vacsorálsz.

2560. *Gyertyaszentelő* napján az ellenség foglyul ejtette őrnagyunkat, a ki nem volt eléggé résen. = Am Tage der Kerzensegnenden liess der Feind unseren Wachgrossen als Rebhuhn fallen, da er nicht genug auf der Spalte war.

2561. Tiz fillér az ára,
Még se fér a házba. *Gyertyavilág.*

2562. — Fujd el azt a gyertyát, mert én már lefeküdtem.

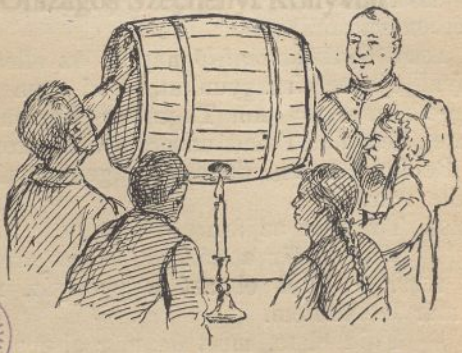
— Fujd el te, mert én már alszom.

2563. *Gyógyintézet gyógyithatlanok* számára.

a paphoz, keltsd fel, mondd meg neki, fárad-

jon el hozzánk, mert baj van, a gonosz lélek nem engedi eloltanunk a gyertyát.

Jön a pap, végig nézi, hogy mint erőlködnek a gyertya eloltásával s aztán leküldi

MŰSZAKI KÖNYVTÁR

Gyertya.

2555. Az alá a kép alá, hol szt. Mihály küzd a sátánnal, az asszony két gyertyát helyezett el, — mert — ugymond, — nem tudhatja az ember, hogy hova kerül, jó lesz tehát mindkettővel jó lábon állani.

2556. A generális igy szólt segédéhez:

— Hol tanult gyertyát tisztitani?

— Ott, hol egyszerre kettő égett! — volt a válasz.

2557. Virágos jó kedvben jött haza az úr a társasvacsoráról, sötétben nem találta a gyufát . . . végre türelmetlenül felkiált:

Bizonyosan gyertyát kell gyujtanom, hogy megtaláljam azt a komisz gyufát.

2558. — Ha hat gyertya ég és eloltok belőle kettőt, mennyi marad?

— Az eloltott kettő, mert a többi négy elég.

2559. Ebédkor ne gyujts gyertyát, mert sötétben vacsorálsz.

2560. *Gyertyaszentelő* napján az ellenség foglyul ejtette őrnagyunkat, a ki nem volt eléggé résen. = Am Tage der Kerzensegnenden liess der Feind unseren Wachgrossen als Rebhuhn fallen, da er nicht genug auf der Spalte war.

2561. Tiz fillér az ára,
Még se fér a házba. *Gyertyavilág.*

2562. — Fujd el azt a gyertyát, mert én már lefeküdtem.

— Fujd el te, mert én már alszom.

2563. *Gyógyintézet gyógyithatlanok* számára.

a paphoz, keltsd fel, mondd meg neki, fárad-

jon el hozzánk, mert baj van, a gonosz lélek nem engedi eloltanunk a gyertyát.

Jön a pap, végig nézi, hogy mint erőlködnek a gyertya eloltásával s aztán leküldi

őket a pincébe, hogy hozzák fel az üres hordót, emeljék fel a magasba, szép lassan ereszszék le a gyertya lángjára.

Elalszik a gyertya, jó éjt kívánva megy haza a pap.

— Mégis csak jó, ha az ember fia iskolázott, — szól a gazda, — hát ez nekünk sohase jutott volna eszünkbe.

Gyógyszer.

2565. Vizzel gyógyitanak a kneipisták.
Tüzzel az alopaták.
Levegővel a homeopaták.
Földdel fejezik be mind.

2566. Azután a hogy mondtam — szólt, vevényét beporozva az orvos, — ezt a port óránkint vegye be, érti?

— Igen is értem.

— No, hát miért nem megy?

— Nem tudom, kérem — mondá a paciens, — hogy azután *késsel* vakarjam-e le a papirosról ezt a port?

2567. — Mért oly bus, orvos ur, hiszen meggyógyitotta a beteget.

— Csak azt szeretném tudni, hogy melyik gyógyszerem használt neki?

2568. — Mit jelent a kigyó a gyógyszertárak előtt?

— Hogy oly gyógyszert kapni ott, melytől az ember kigyógyul.

2577. — Mit akarsz picikém?

— Köhögés elleni cukorkákat.

— A te számodra?

— A cukorkák nekem lesznek, köhögése az anyámnak van.

2578. — Néhány nap óta semmi étvágyam.

— Ne egyék egy hétig, majd megjön az étvágya.

2579. Derékfájásról panaszkodott az atyafi; az orvos *mustárkenőcsöt* rendelt.

— Lefekvés előtt egy darabot s a fájdalmak el fognak tünni, — szólt az orvos.

A beteg finomra vagdalta a gyógyszert s megette.

— Most meg a gyomromban van a huzat, — panaszkodott.

őket a pincébe, hogy hozzák fel az üres hordót, emeljék fel a magasba, szép lassan ereszszék le a gyertya lángjára.

Elalszik a gyertya, jó éjt kívánva megy haza a pap.

— Mégis csak jó, ha az ember fia iskolázott, — szól a gazda, — hát ez nekünk sohase jutott volna eszünkbe.

Gyógyszer.

2565. Vizzel gyógyitanak a kneipisták.
Tüzzel az alopaták.
Levegővel a homeopaták.
Földdel fejezik be mind.

2566. Azután a hogy mondtam — szólt, vevényét beporozva az orvos, — ezt a port óránkint vegye be, érti?

— Igen is értem.

— No, hát miért nem megy?

— Nem tudom, kérem — mondá a paciens, — hogy azután *késsel* vakarjam-e le a papirosról ezt a port?

2567. — Mért oly bus, orvos ur, hiszen meggyógyitotta a beteget.

— Csak azt szeretném tudni, hogy melyik gyógyszerem használt neki?

2568. — Mit jelent a kigyó a gyógyszertárak előtt?

— Hogy oly gyógyszert kapni ott, melytől az ember kigyógyul.

2577. — Mit akarsz picikém?

— Köhögés elleni cukorkákat.

— A te számodra?

— A cukorkák nekem lesznek, köhögése az anyámnak van.

2578. — Néhány nap óta semmi étvágyam.

— Ne egyék egy hétig, majd megjön az étvágya.

2579. Derékfájásról panaszkodott az atyafi; az orvos *mustárkenőcsöt* rendelt.

— Lefekvés előtt egy darabot s a fájdalmak el fognak tünni, — szólt az orvos.

A beteg finomra vagdalta a gyógyszert s megette.

— Most meg a gyomromban van a huzat, — panaszkodott.

2580. — Miért nem próbálkozik a hasonszenvi gyógymóddal?

— Mert nagyrabecsülöm és nem szeretném, ha bizalmamban csalódnám.

2581. — Hová megy? — kérdi a villamos vasuti kalauz az utastól, a ki már két óra óta a kocsiban ül.

— Sehová; de az orvos villamos kurát rendelt, ezt használom!

2582. — Tessék már ideadni a gyógyszert, sürgős az utam.

— Mindjárt, csak előbb megfőzöm.

— Nem szükséges, beveszi a beteg nyersen is, nincs elkényeztetve!

2583. — Jöjjön el félóra mulva, — szólt a gyógyszerész, meg sem nézve a vényt — előbb meg kell főzni....

— Akkor nem használhatom, mert az orvos piócát rendelt!

2584. — Az orvosság hatvan fillér s ön csak ötvenet adott.

— Tartson meg belőle tiz fillérre valót magának.

2585. *Cigány* (bejön az óráshoz és kérdezi): Kérem szépen, nem javithatná meg az anyósomat? Feljött hozzám és nem akar... menni.

2586. Legyen szives pontosan megirni, hogy mely orvosság a tehéné és melyik a nőmé, nehogy a tehénnek a nőmnek előirt orvosságot adjuk be.

2594. — Ezer szert próbáltam az álmatlanság ellen, de egyik sem használt.

— Próbáljon majd ébren maradni, az majd használni fog.

2595. *Vevő*: És ön azt mondja, hogy ez a hajnövesztőszer használ?

Borbély: Hogyne. Mindegyik palackon egy koronát nyerek!

2596. *Gyógyszerész*: Hol a pénz?

Fiu: Azt nem hoztam.

Gyógyszerész: Akkor menj haza és hozz két korona nyolcvan fillért, különben nem kapod meg a gyógyszert.

A fiu elmegy, majd visszajön és igy szól:

— Apám azt mondta, az orvosság nagyon drága. Ha nem kaphatja hitelbe, meg várja mig nélküle meggyógyul.

2597. — Koch tanár egy védanyagot talált fel a tüdőbaj ellen, olvastál, vagy hallottál-e róla?

— (Fiu hallgat.)

— Ugy hiják, hogy (*sugva*) szé...szé.... Na!

— Széna! — bökte ki a fiu.

2598. *Sero medicina paratur* = Szérummal csinálják a gyógyszert.

2599. A hajó orvosa ki mindent vizzel kurált, véletlenségből a tengerbe esett.

— Bele esett a patikájába, — jegyzé meg valaki.

2580. — Miért nem próbálkozik a hasonszenvi gyógymóddal?

— Mert nagyrabecsülöm és nem szeretném, ha bizalmamban csalódnám.

2581. — Hová megy? — kérdi a villamos vasuti kalauz az utastól, a ki már két óra óta a kocsiban ül.

— Sehová; de az orvos villamos kurát rendelt, ezt használom!

2582. — Tessék már ideadni a gyógyszert, sürgős az utam.

— Mindjárt, csak előbb megfőzöm.

— Nem szükséges, beveszi a beteg nyersen is, nincs elkényeztetve!

2583. — Jöjjön el félóra mulva, — szólt a gyógyszerész, meg sem nézve a vényt — előbb meg kell főzni....

— Akkor nem használhatom, mert az orvos piócát rendelt!

2584. — Az orvosság hatvan fillér s ön csak ötvenet adott.

— Tartson meg belőle tiz fillérre valót magának.

2585. *Cigány* (bejön az óráshoz és kérdezi): Kérem szépen, nem javithatná meg az anyósomat? Feljött hozzám és nem akar... menni.

2586. Legyen szives pontosan megirni, hogy mely orvosság a tehéné és melyik a nőmé, nehogy a tehénnek a nőmnek előirt orvosságot adjuk be.

2594. — Ezer szert próbáltam az álmatlanság ellen, de egyik sem használt.

— Próbáljon majd ébren maradni, az majd használni fog.

2595. *Vevő*: És ón azt mondja, hogy ez a hajnövesztőszer használ?

Borbély: Hogyne. Mindegyik palackon egy koronát nyerek!

2596. *Gyógyszerész*: Hol a pénz?

Fiu: Azt nem hoztam.

Gyógyszerész: Akkor menj haza és hozz két korona nyolcvan fillért, különben nem kapod meg a gyógyszert.

A fiu elmegy, majd visszajön és igy szól:

— Apám azt mondta, az orvosság nagyon drága. Ha nem kaphatja hitelbe, meg várja mig nélküle meggyógyul.

2597. — Koch tanár egy védanyagot talált fel a tüdőbaj ellen, olvastál, vagy hallottál-e róla?

— (Fiu hallgat.)

— Ugy hiják, hogy (*sugva*) szé...szé.... Na!

— Széna! — bökte ki a fiu.

2598. *Sero medicina paratur* = Szérummal csinálják a gyógyszert.

2599. A hajó orvosa ki mindent vizzel kurált, véletlenségből a tengerbe esett.

— Bele esett a patikájába, — jegyzé meg valaki.

2600. — Ha jól megizzaszthatnók őt, talán még meglehetne menteni; de ezen kiszáradt testen orvosság már nem fog, azért az orvosi tudomány már nem segithet rajta.

Igy szólott egykedvü nyugalommal az orvos, midőn az öreg kereskedő ágyától a folyosóra kilépett, a beteg leányához.

E leány pedig igen csinos, kedves, jószivű teremtés volt, atyjának egyenes ellentéte, kit az egész falu fösvénynek, uzsorásnak és embernyuzónak ismert, s mint ilyent gyűlölt is, minek folytán nem is viseltettek irányában betegsége dacára részvéttel, hanem mindnyája örült, hogy az ördög nemsokára „kövér“ falathoz jut, habár a „kövér“ elnevezés a cérnasoványságuu kereskedőre legkevésbbé sem illett.

jei kezdték homlokát nedvesiteni, mig végre csupa félelemből izzadságban fürdött.

De a pokoli rém mindezt észrevenni sem látszott, hanem nagy, háromágu villával kezében, támadást intézve a betegre, három lépésnyire közeledett, rekedt s tompa hangon hallgatást parancsolt a remegőnek s orditá: „Vallj!“

De ezt egészséges ördög könnyebben kivánhatja, mint beteg ember teljesitheti.

— „Vallj! vagy magammal viszlek!“ — ismétlé az ördög.

Az uzsorás tehát gyónni kezde; és pedig eleinte csak halkan és dadogva; de minél bővebben szivárgott az izzadság testéből, annál könnyebb lett lélekzete, mig a rettentő rém felszólitására, hogy hangosabban beszéljen, már hangosan is felelhetett.

Az ördög e vallomásnál gyakran lábával toppantott, láncait csörgeté, mintha ki akarná jelenteni, hogy az ilyen pokolnak való zsákmány semmiféle kiméletet nem érdemel.

A beteg az izzadság egész tengerében feküdt már, midőn a gyámkezelésről beszélt, melylyel a segéd javára a hatóság részéről meg volt bizva.

Hogy fülelt ekkor az ördög!

A kereskedő kimutatta segédjének, hogy öröksége a tárgyalási, nevelési és fenntartási költségek által felemésztetett, ugy hogy a gyámnak még némi követelni valója is van! most az ördög az ellenkezőt hallotta:

2600. — Ha jól megizzaszthatnók őt, talán még meglehetne menteni; de ezen kiszáradt testen orvosság már nem fog, azért az orvosi tudomány már nem segithet rajta.

Igy szólott egykedvü nyugalommal az orvos, midőn az öreg kereskedő ágyától a folyosóra kilépett, a beteg leányához.

E leány pedig igen csinos, kedves, jószivű teremtés volt, atyjának egyenes ellentéte, kit az egész falu fösvénynek, uzsorásnak és embernyuzónak ismert, s mint ilyent gyűlölt is, minek folytán nem is viseltettek irányában betegsége dacára részvéttel, hanem mindnyája örült, hogy az ördög nemsokára „kövér“ falathoz jut, habár a „kövér“ elnevezés a cérnasovány ságu kereskedőre legkevésbbé sem illett.

jei kezdték homlokát nedvesiteni, mig végre csupa félelemből izzadságban fürdött.

De a pokoli rém mindezt észrevenni sem látszott, hanem nagy, háromágu villával kezében, támadást intézve a betegre, három lépésnyire közeledett, rekedt s tompa hangon hallgatást parancsolt a remegőnek s orditá: „Vallj!“

De ezt egészséges ördög könnyebben kivánhatja, mint beteg ember teljesitheti.

— „Vallj! vagy magammal viszlek!“ — ismétlé az ördög.

Az uzsorás tehát gyónni kezde; és pedig eleinte csak halkan és dadogva; de minél bővebben szivárgott az izzadság testéből, annál könnyebb lett lélekzete, mig a rettentő rém felszólitására, hogy hangosabban beszéljen, már hangosan is felelhetett.

Az ördög e vallomásnál gyakran lábával toppantott, láncait csörgeté, mintha ki akarná jelenteni, hogy az ilyen pokolnak való zsákmány semmiféle kiméletet nem érdemel.

A beteg az izzadság egész tengerében feküdt már, midőn a gyámkezelésről beszélt, melylyel a segéd javára a hatóság részéről meg volt bizva.

Hogy fülelt ekkor az ördög!

A kereskedő kimutatta segédjének, hogy öröksége a tárgyalási, nevelési és fenntartási költségek által felemésztetett, ugy hogy a gyámnak még némi követelni valója is van! most az ördög az ellenkezőt hallotta:

hogy t. i. a kereskedő gyámoltja pénzével saját előnyére uzsoráskodott; ez által néhány ezer koronát nyert, mely pénz tulajdonképen és jogosan a segéd vagyona.

— Hisz az alávalóság! — kiáltá a pokol lakója türelmetlenül; de csakhamar magához jött s az öreg felé orditva: — holnap éjfélkor viszontlátjuk egymást! — lassu léptekkel eltávozott a szobából.

Másnap eljött az orvos, hogy a halotti cédulát kitöltse; de a beteg élénk szemekkel fogadta és szóla:

Éjfél előtt nem halok meg; s ha ekkor az ördög el nem visz, talán még tovább is élek.

Az orvos eltávozott; a beteg pedig behivatta segédjét, mindent megvallott neki, s bocsánatát kérte. — Ez viszont feltételül szabta, hogy a leányt feleségül adja neki. Mit tegyen a megfélemlitett öreg? — Ha estig bünbánatot nem tesz, itt lesz megint az ördög. Oda adta tehát a leányt, s még az nap a fiatalokra iratta át az egész üzletet.

Éjfél megérkezett, de nem az ördög, s a kereskedő ennek dacára is pokoli módon izzadt megint. Másnap egészséges volt, de e rettentő izzasztási gyógykezelésről egész életében meg nem feledkezett.

2601. Sovány embernek két mustárt rendelt az orvos, egyiket a mellére a másikat a hátára.

— Nem lesz ez sok mustár oly kevés hushoz? — szólt a beteg.

2602. Hajnali négy órakor valaki téli meleg kendőbe csavart nyakkal egymásután hajtogatja a konyakos pohárkákat.

— Fázik talán, hogy azt a meleg kendőt nyakán tartja? — kérdi barátja résztvevőleg.

— Legkevésbbé sem, hanem az orvos rendelte, hogy izzasztó gyanánt éjjelenkint vizes borogatást s meleg kendőt tegyek a nyakamra!

2603. Mikép izlik a gyógyforrás? — kérdi az orvos betegét.

— A második pohárral izlik, de az elsővel nem tudok megbékülni.

— Majd jövőben elhagyjuk az elsőt.

2604. Hozasson a gyógyszertárból kétfokos karból oldatot.

— Talán jobb volna ötfokos? Hála Istennek, tehetjük.

2605. Roppantul fáj a fejem. Kérlek mamám hivasd át a fiatal katonaorvost: hadd rendeljen gyógyszert!

— Minek? Elég orvosság lesz neked a vizes ruha is!

2606. — Mi volt az orvosság eredménye?

— A feleségem nem lett tőle jobban, én meg hála Isten, nem lettem tőle rosszul.

2607. — Parancsol egy pohár feketét, vagy inkább egy pohár konyakot?

— Hm! a kávé jó szer a gyomromnak, de izgatja az idegeimet; a konyak jó szer az idegeimnek, de égeti a gyomromat.

— Tehát egyikből sem parancsol?

— Hát kérek egy csésze feketét egy pohár konyakkal!

2608. — Mit tart legbiztosabb szernek, hogy valakit eszméletre téritsen?

— A fülébe sugni, hogy a pénzes levélhordó keresi.

2609. Igen szájas, nyelves asszony, ki szegény férje urát naponkint halálra boszantotta, mérgesitette, elment a doktorhoz, adna neki vényt a férje ellen. Az orvos mindjárt tudta, hol a bibe. Töltött tehát egy kis üvegcsébe tiszta vizet és azt tanácsolta az asszonynak, hogy vegyen ebből egy kávés kanállal valahányszor a férje megharagszik és tartsa a szájában mindaddig, mig mérge le nem csillapul. Az asszony megfogadta a tanácsot és azóta szent volt a béke a házában.

2610. Képzelődő beteg egyre ostromolta orvosát, hogy mit ehetik?

— Vasat és fujtatót kivéve mindent ehetik: az elsőt nem emészthetné meg s a másik nagyon felfujná — volt a válasz.

2611. Orvosom az ő gyógyszereivel annyira elrontotta gyomromat, hogy felgyógyulásom után még soká voltam beteg.

2612. — Megszabadultam a mult évben tyukszemeimtől.

— Micsoda orvosságot használtál?

— Tavaly a nagy hidegben elfagytak a lábujjaim, az orvosok amputálták mind a két lábam ujjait, és igy a lábujjaimmal a fájó tyukszemektől is megszabadultam.

2613. — Orvos ur, nem tudom mi a baja a feleségemnek.

— Mit csinál?

— Folyton panaszkodik fejgörcsről és hasonlókról.

— Ah, tudom már mi erre az orvosság.

— Mit ajánl?

— Adja át ő nagyságának a tárcáját!

2614. Vendéglőben a házaló megszólítja a vendéget:

— Kérem, pompás rovarporom van. Poloska, svábbogár, mind elpusztul tőle.

A vendég dühösen kiált fel:

— Hogy kínálhat olyan dolgokat, miktől elvesztem az étvágyamat?

A házaló flegmával szól:

— Van jó szerem étvágytalanság ellen.

2615. — Odaadta nejének az orvosságot?

— Savanyunak találta, tettem tehát bele egy darab cukrot s *magam* ittam ki.

2616. — Hogy van megelégedve házi-orvosával? — kérdé a király Moliéretől.

— Jól, ő orvosságot rendel, én nem veszem be és meggyógyulok.

2617. — Miért ül nyakig vizben?

— Mert az orvosom azt mondta, hogy a porokat vizben vegyem be.

2618. Minél több *gyógyszert* vesznek be a betegek, annál többet vesz be a *gyógyszerész*.

2619. — Milyen a férjem állapota?

— Nyugalomra van szüksége. Egy pár opium-port irtam fel itt.

— És mikor adjam be neki a port?

— Neki? Arról szó sincs. Ezeket a porokat *nagyság* részére irtam.

2620. — Magát nagyon erős hideglelés gyötri.

— És rettenetes szomjuság.

— Viselje csak magát nyugodtan — én rendelek magának gyógyszert, ez a hideglelést majd megszünteti, a szomjuságot pedig eloltja.

— Csak lásson utána, hogy a hideglelés megszünjék, a szomjusággal aztán magam is megbirkózom.

2621. — Adjon valami orvosságot. Minden reggel olyan nehezen kelek föl!

— Hát ne feküdjék le minden este olyan nehezen!

2622. — Távollétemben senki sem keresett? — kérdi a kezdő orvos a cselédjétől.

— De igen, a suszter, a szabó s a pincér.

— Sajna, hogy az ő bajuk ellen nincs gyógyszerem. — Valahányszor jönnek, küldje el őket.

2623. — Roppant gyomorfájásban szenvedek. Azonkivül roppant köszvényem is van, kérek továbbá gyógyszert hasmenés ellen is.

— Micsoda beszéd az? Ennyi baj egyszerre? Tréfál?

— Nagyon messze lakom a várostól és szeretném ezeket a vényeket készen tartani, mert nem tudhatom, kinek és mikor van rá szüksége?

2624. Az apa, kinek egyetlen fia meghalt, izgatottan, dühösen várja az orvost.

— No, doktor úr, maga ugyan kitett magáért. Hiszen azt mondta, hogy minden beteget meggyógyit.

— Ha pontosan követték utasitásaimat, még mindig sikert arattam.

— Pedig az én fiam egy évig szedte az ön orvosságát és épp egy órával azután halt meg, ahogy az utolsó kanállal vett belőle.

— Látja! És ezt nevezi ön engedelmességnek? Hát nem azt mondtam, hogy *két esztendeig* szedje az orvosságot?

2625. — Hát az ifiur gyógyszerész lesz?
— Az én.
— No, ha az Isten erőt, egészséget ád, magától fogom hordani az orvosságot.

2626. *Gyógyszerészet* = egészséghelyreállító szerek összevegyitő tudománya.

Gyomor.

2627. A gyomor az ember belügyminisztere.

2628. Sem kukta, sem szakács, sem fa nem kell nekem:
Mégis az ételeket gyorsan főzögetem.

2629. — Mamám, nagyon fáj a gyomrom!
— Legalább kevesebbet eszel.

2630. Azt mondja az orvos, hogy gyomortágulásom van, most aztán sokat kell innom, mig megtelik.

2631. Semmit sem nehezebb elviselni, mint az üres zsebet, meg az üres gyomrot.

2632. — Ön nagyon rosz szinben van. Mi baja?
— Emésztési zavarokban szenvedek.
— Talán a gyomrában van a baj?
— Nem ott, hanem abban, hogy — *nincs* mit emésztenem.

2633. — Ma szörnyű gyomorfájásom van.
— Talán néhány gorombaságot nyelt le?

2634. Alfonz királynak egykor valamely esedezőt jelentenek be, a ki bebocsáttatván, igy szólt:

— Felséges uram! Felségednek pártfogásáért esedezem. Nekem van egy hitelezőm, kit már több izben kielégitettem, de naponként ujra reám esik kivánatival, s mig csak valamit nem adok neki, meg nem szünik gyötreni. Ha felséged meg nem szán, el kell vesznem.

— A te hiteleződ nagyon igazságtalan, — mondá Alfonz, — de ki légyen az?

— Az, felséges uram, — felel a könyörgő, — az én tulajdon gyomrom; ezt én annyiszor kielégitettem már, hogy többé semmim sincsen és azért esedezem felséged szine előtt, hogy segitsen rajtam ezen alkalmatlan hitelezőmet kielégitenem.

— Jaj, olyan hitelezőm nekem is van, — mond a király.

— Tudom, felséges uram, — viszonzá amaz, — de felségednek van miből fizesse, de nekem nincsen.

A király ezen elmés folyamodót állásba segitette s megszünt a pörlekedés.

2635. — Érdekli önt a költészet?

— Óh igen, Vörösmartyt a fejemben, Petőfit a szivemben hordom.

— Igy az én költeményeimnek nem jut hely?

— Óh igen, a gyomromban.

2636. — Elrontottam a gyomromat.
— Lám, ez a következménye, ha az ember olyan sok elemózsiát kap hazulról és mind *egymaga* eszi meg!

2637. — Nem bántja a lelkiismeretedet, kogy a gyümölcsből és a süteményből annyit nyalakodtál?
— A lelkiismeretemet nem, de a gyomromat.

2638. — Ma adós maradok a pecsenyével.
— Nem tesz semmit.
— Hátha elfeledem?
— Óh az megfekszi a gyomrát s majd eszébe juttatja.

2639. — Szegény férjemnek nagyon fáj a gyomra.... Sokat szenved.
— Mennyire sajnálom..... De nem is tudtam, hogy most nincs szakácsnőjük.

2640. A főnök rászól a gyakornokra:
A maga gyomra folyton korog: micsoda uj sport ez?

2641. Sziveskedjék egy kevés foglalkozást adni a gyomromnak!

2642. — Vasárnap velünk fogsz étkezni?
— Hány órakor ebédeltek?
— Két órakor.
— Akkor jövök; tizenkét és egy órára már le vagyok foglalva.

Gyónás.

2643. — Pajtás, — mondja egy katona a másikhoz, — nem tudsz süket papot, gyónni akarnék?

— De bizony tudok, — feleli a másik, a ki már vénebb huszár volt. — Épen amott gyóntat, jámbor, szelid páter, annak bátran elmondhatod minden bünödet, nem hallja.

Megörül a huszár s odamegy a süketnek vélt paphoz, kinél rákezdi:

— Drá-dra, drá-dra, drá-dri, drá-dri-dra-drá-drá-dra stb., mint esti imára szoktak a huszároknál trombitálni.

A pap csak hallgatja a huszárt, s a mint az elhallgat, ő is rákezdi:

— Tri-tra-tra-ta, tri-tra-tra-ta, mint az imatrombitálást szokták bevégezni, de e közben ugy vágta pofon a huszárt, hogy ennek csak ugy szikrázott a szeme tőle, s nem várva be az abszoluczió végét, ugy elillant, hogy bottal sem érték volna utól.

A vén huszár pedig kacagva nézte, hogy abszolválja pajtását a süket pap.

2644. Gyónni megy a cigány télviz idején, midőn a plébános a nagy hideg miatt belső szobájában szokta azt végezni. Midőn az első ajtót átlépte, szép kalapot lát a fogason; megtetszett neki, ügyesen leemeli s a mindig vele levő zsákba ereszti; másik ajtónál meglátja az arany keresztet, az még jobban megtetszett neki s hamar a nyakára veti. Végre beér a gyóntató elé s ájtatosan kezdi:

— A külső ajtónál kalapot emeltem.

— Az nem vétek, minden tisztességes ember ugy tesz.

A másik ajtónál keresztet vetettem magamra.

— Az se vétek, más jámbor emberek is igy tesznek. Mondd csak tovább.

Közben látja a cigány, hogy mellette fekszik a pap aranyórája, elemeli szépen s maga felé huzva, folytatja gyónását:

— Órát lopok.

— Mondd fiam, hogy „loptam“.

Zsebre teszi a megkaparintott órát s mondja:

— Loptam.

Elkezdi oktatni a lopás csunya voltáról a cigányt a pap, s fölvilágositja, hogy addig föl nem oldozhatja, mig a lopott órát vissza nem adja.

— Itt van.

— Nekem ne add, hanem a kitől loptad.

— Kináltam, de nem kellett neki.

— Na akkor tartsd meg magadnak.

S a ravasz cigány az órát zsebre vágva, somfordált tovább.

2645. — Miért járul oly ritkán az Ur asztalához? — kérdi a plébános a falubeli szabót.

— Többször mennék áldozni, de az azt megelőző gyónásnál nagyon lealázónak tetszik, hogy igy szóljak: „én szegény bünös“.

— Azt nem is szükséges mondania, mondja hát: „én dölyfös szabó!“

2646. Gyónni ment a menyasszony s majd csaknem egy óra hosszat tartott a gyónása.

A vőlegénye faképnél hagyta avval az indokolással, hogy a kinek oly sok a büne, azt ő nem veszi el.

A dolognak hire ment s csakhamar a község első embere kérte meg kezét, mondván: „A ki mint lány oly lelkiismeretes, bizonyára mint asszony is ilyen lesz.“

2647. — Fölösleges kérdezésekkel hagyjon már fel.

— Csak még azt mondja meg, van-e nekem is őrangyalom?

— Van.

— Melyik oldalomon áll?

— A jobb oldalán.

— Mit csinál, ha alszom?

— Imádkozik, hogy szerencsésen felébredjen.

— Mit csinál, ha haldoklom?

— Imádkozik boldog kimulásért.

— És mit tesz, ha meghaltam?

— Hálát ad az Istennek, hogy öntől megmenekült.

2648. — Ha gyónás nélkül hal meg, nem fogom eltemetni.

— Majd meglátjuk.

2649. Gyónás után felkiáltott:

Most édes jó Istenem, vagy végy azonnal magadhoz, vagy soha.

Gyorsaság.

2650. — Mi a gyorsaság?

— A gyorsaság az, mikor a forró tányértól elkapjuk a kezünket.

2651. — Mi a gyorsaság?

— Mikor anyám az apa fejéhez vágja a leveses tálat.

2652. Egyik-másik helyiérdekü vasuton a közlekedés oly gyors, hogy a teheráruként feladott borju, a rendeltetési állomáson mint ökör érkezik meg.

2653. A borbély avval dicsekedett, hogy a nyulat futtában megberetválta. A kovács viszont avval, hogy paripát nyargalás közben patkolt meg.

— Ez mind semmi — szólt a jelenvolt vivómester. — Én, ha eső esik, kihuzom kardomat és oly gyorsan hadonászok vele, hogy egy csepp sem ér.

2654. *Győzelem* = árviz.

Gyöngy.

2655. — Névnapodra fogadd e gyöngyöket.

— De hiszen a gyöngyök könyűket jelentenek.

— Mit se félj : hamisak.

2656. A gyöngy könyűt jelent: ha *nincs*.

Gyufa.

2657. A kapitány megpillant a szoba közepén egy félig égett, eldobott gyufaszálat. Irtózatos lármát csap, és rákiált az őrmesterre:

Miféle szemétdomb ez itt?!

2658. — Mire költ legtöbbet? — kérdik a siketnémától.

— Gyufára, — felel a siketnéma az ujjaival.

— Minek kell annyi gyufa?

— Mert álmomban beszélni szoktam, és a feleségem mindig gyujtja a gyufákat, hogy meglássa, mit beszélek.

2659. Pipára akart gyujtani, de a szél elfujta a *gyufát*.

Megfordul s most sikerül, de elfeledte, hogy megfordult, s nyugodtan folytatja utját — csak akkor nézett nagyot, mikor megint ott volt, a honnan jött.

2660. Arról folyt a vita, hogyan van jobban mondva, gyufa vagy masina?

Jön a tőzsgyökeres paraszt, ezt kérdik:

— Ugy-e gyufa?

— Még forgácsnak is kicsike.

— Ugy-e masina?

— No már furcsa fogalma van a gépről.

— Hát hogy hivják magyarul?

— Ennek a tisztességes magyar neve: cinkpölclik.

2661. — Gyujtsunk rá!

— Várjon kend, majd én is rágyujtok azzal a gyufaszállal. Csaljuk meg a zsidót!

(A gyujtó gyujtás alatt kialszik).

Boltos: Ugy kell, mért akarták megcsalni a zsidót!

2662. — Melyik kereskedelmi cikk az, a mely mentől rosszabb, annál nagyobb fogyasztásnak örvend?

— A gyufa.

2663. *Gyuladék* = tüz.

2664. *Gyurka* = pékinas.

2665. *Gyüjtemény* = széna.

Gyülés.

2666. — Isten veled: a gyülésre kell mennem.

— S mit határoztok?

— Hogy mikor lesz a legközelebbi ülés.

2667. — A gyülést nem lehetett megtartani, mert a tagok részint nem voltak ott, részint távol voltak.

2668. New-yorki asszonygyülésen magyarázza az elnöknő, hogyan kell nyilvánosan szónokolni: — A legjobb — ugymond az elnöklő miss — olyan hangosan beszélni, mintha férjével veszekednék.

2669. Egyházi gyülés volt.

— Császár ő felsége nevében betiltom a gyülést! — szólt a biztos.

— Én pedig Isten ő felsége nevében megtartom, — válaszolt a püspök.

Gyümölcs.

2670. Anya nélkül nem születik:
De anyjának nem használ;
Ez vele csupán kérkedik,
Más javára alá száll:
Vagy, ha föld gyomrába teszik,
Majd anyjával vetekedik.

2671. A lövőház kertjében levő gyümölcsfák termése eladó. A vevő köteles azt még a nagy királylövészet *előtt* leszedetni, mert tapasztalat szerint nemcsak a verebek szeretik, hanem a lövészek is.

2672. — Miért kergették ki az első emberpárt a paradicsomból?

— Mert a tiltott fa gyümölcséből evett.

— Mi ebből a tanulság?

— Az, hogy a tiltott gyümölcs édes.

2673. — Mi van abban a kosárban?
— Gomba.
— Nem félsz, hogy megbolondulsz tőle?
— Nem én eszem meg.

2674. De szép gyümölcse van.
— De sohasem érik meg.
— Hát oly kedvezőtlen az égalj?
— Nem a, hanem a gyerekek éretlenül szedik le.

2675. — Mit csinálnak igy faluhelyen egész nap?
— Hát kérem, nyáron és őszszel gyümölcsöt főzünk be.
— No igen, de télen?!
— Hát megesszük a befőttest.

2676. — Mikor legjobb a gyümölcsöt leszedni a fáról?
— Ha a kutya meg van kötve.

2677. — Volt-e sok gyümölcs a fán?
— Egy zsákkal ráztam le az egyik fáról, meg két gyermeket.

2678. — Nem mondtam, hogy a fáról ne merj leütni barackot?

— A mama kedvéért tettem, tegnap mondta, hogy a tizenhármas szám szerencsétlenséget jelent és mivel a fán éppen tizenhárom barack volt, le kellett egyet ütnöm, nehogy valaki meghaljon a háznál.

Gyürü.

2679. — Jaj, elvesztettem a jegygyürümet!

— Tudod mit mama? Menj férjhez még egyszer.

2680. — És mikor ad nekem jegygyürüt?

— Mihelyest az előbbeni menyasszonyomtól visszakapom.

2681. Minő gyürüt küldjek, szmaragd legyen benne vagy gyémánt?

— Legjobban olyat szeretnék, báró úr, a melyikben semmiféle kő sincs, csak az ön keresztneve s az eljegyzés napja.

2682. — Van-e értéke ennek a két gyürünek?

— Egynek-egynek külön nincs semmi értéke, de igy párosával: egyik annyit ér, mint a másik.

2683. — Emlékszel-e reám, ha egyedül vagy?

— Hogyne! A jegygyürü még nincsen kifizetve és mindennap kérik az árát.

2684. — Hogy jutott eszedbe akkora gyémánt gyürüt venni nődnek?

— Takarékosságból. . . .

— Ugyan?

— Félannyi keztyü sem kell neki most, mint azelőtt.

2685. — Kisasszony, szerelmemet nem foglalhatom szavakba.

— Foglalja jegygyürübe.

2686. — Gyönyörü gyürüd van. Nekem adhatnád!

— Minden mást, csak ezt nem, mert ez drága emlékem.

— Ki adta?

— Azt már nem tudom!

2687. *Tanár* (a boncoló órán az öngyilkos hullához): Kérem, tessék a gyürüket lerakni.

2688. — Hallottad már, sógornőmnek uj vőlegénye van?

— Persze, ő olyan, mint a fa.

— Mint a fa?

— No igen! Évenkint egy gyürüvel többje van.

2689. — Miért nézi az a leány a kezét és mosolyog oly boldogan?

— Megforditja a gyürüjét, aztán azt képzeli, hogy menyasszony.

2690. — Tetszik a jegygyürü?

— Ennél szebbet még nem kaptam.

2691. Tehetne nekem egy nagy szivességet. Holnap megnősülök, adja kölcsön egy órára a jeggyürüjét.

2692. A szoba igen jó volt, de az ágyban találtam valamit.

— Kikérem magamnak, azt a valamit bizonyára magával hozta s el is viheti magával.

— Köszönöm a gyémántgyürüt.

2693. Az aranyat akkor használják legnemesebb célra, ha karikagyürüt csinálnak belőle.

2694. Kivül sok kis lyuk, belől egy nagy lyuk. = *Gyüszü.*

Hab.

2695. Fejér s könnyebb az anyjánál,
Mindig ennek hátán jár.
De csak ugy, ha mozgásánál
A levegő utat tár.
Ha ez belőle kipattan,
Lánya is anyjába roggyan.

2696. *Habár* = habverő.

Háboru.

2697. A háboru párbaj, melyben a tanuk verekednek.

2698. A ki nevetési görcsökben szenved, menjen el háboruba, ott elmegy a nevetési kedve.

2699. Oktávián szintén résztvett a háboruban: társaival együtt ő is megfutott.

2700. 1780-ban az eperjesi minorita atyák felkértek egy huszárt, mutatná meg nekik milyen volt a háboru; ez felkötvén a kardját jobbra-balra hadonázott, kikergette az atyákat a szobából elkardlapozva őket, zuzott, tört mindent, kancsót, poharat, ablakot — — igy mutatva be a háborut.

2701. — Melyik volt az a nagy háboru, melyben az emberiség negyedrésze elpusztult? — Mikor Káin agyonütötte Ábelt.

2702. — Micsoda hőstetteket végzett? — kérdé egyik vitéz társát, ki avval dicsekedett, hogy részt vett a német-francia háboruban.

— Neki mentem a hatalmas termetü franciának és mindkét lábát levágtam.

— Miért nem a fejét?

— Azt már más vágta le.

2703. Az egyesült hadak hány háborut viseltek a franciák ellen?

— Négyet.

— Tessék nekem egyenkint elszámlálni.

— Egy, kettő, három négy.

2704. Im Kriege werden die Feigen von rückwärts todtgeschossen. = A *háboruban* a fügéket hátulról lövik agyon.

2705. — Meddig tart a háboru?

— Mig megszünik.

2706. *Hadapród* = hadnagy fia.

Hadnagy.

2707. Tiszti szolga vagyok, mig egész a nevem,
De több s nagyobb leszek, ha ketté metszetem.
Az első tagomban vannak urak s nagyok
Magam is, mint szolga s ur is jelen vagyok,
Hátulsó tagomat tedd első elébe,
Ugy bátran nézhetel ellenség szemébe.

Hagyma.

2708. Rétes, de nem béles,
Béles, de nem mézes,
Piros, de nem rózsa,
Kerek, de nem alma.

2709. *Hagyma* = örökség.

2710. Befordult a hagymás kocsi a patakba, a néző felkiált:

Ily sok hagymalevest még sohasem láttam.

Haj.

2711. — Mi a foglalkozása?

— Hajmüvész.

— Fodrász vagy kefekötő?

2712. — Mért van Judásnak vörös haja?

— Mert vörösre föstötték.

2713. — El fog jegyeződni egy hirtelenszőke fiatal emberrel.

— Már akkor hazudnak a kártyái, mert először is én már el vagyok jegyezve s másodszor, mert a vőlegényemnek koromfekete haja van!

— Akkor bizonyosan festi a haját.

2714. — Ugyancsak ártalmas ez a hajfestő szer, melyet itt az ön asztalán találok!

— Hogy érti ezt?

— Hát ugy, hogy vén nagybátyám is ezt használta, ettől aztán megfeketedett a haja, de elment az esze, mert ujra megnősült, aztán fia is született, a ki igy örököse lett, rám tehát elég ártalmas és veszélyes volt, mert én reám nem maradt semmi.

2715. — Nem foghatom fel, hogy hordhatja más haját a fején?

— És ön nem hordja a birka gyapját a testén?

2716. — Nézze csak, ennek az embernek a haja egy hónap alatt teljesen megőszült.

— A sok gondtól és bánattól?

— Nem egészen attól. Megszünt festeni a haját.

2717. — Nem tudom, hogy mit is tegyek a fejemre?

— Hajat.

2718. A szinházban egy ur megszólitja az előtte ülő hölgyet, a ki rengeteg kalapjával elfödi a kilátást:

Ugyan nagysám, vegye le a kalapját. Hiszen a haját fentarthatja.

2719. — Mit adnál ily hajért, mint az enyém?

— *Te* mit adtál érte?

2720. Azt mondjátok, hogy e hölgy nem a saját haját viseli; hazudtok: mellette állottam a fodrásznál, mikor kifizette.

2721. — Barátnőm azt mondja, hogy haja egészen a földig ér.

— Az ám, ha leejti.

2722. *Házaló*: Tessék venni valamit, nagyságos ur! Szép fésük!

Úr (kopasz fejére mutatva): Dejszen láthatja, hogy már nincs hajam!

Házaló: Annál tovább fog tartani a fésü!

2723. — Néni! Minek mégysz te olyan fiatal emberhez feleségül?

— Fiatal? . . . Honnan gondolod?

— Hiszen még haja sincs!

2724. — Nem megyek nőül a grófhoz, mert vörös a haja.

— De erősen hull.

2725. Furcsa, a tanitó a gyermekek haját tépi, mégis ő kopaszodik meg.

2726. Egy urnak kettős baja esett. Visszaküldték a jegygyürüjét és lefoglalták havifizetését főnökénél. Nagy elkeseredésében igy kiáltott fel:

Szerencse, hogy most kopasz vagyok, máskülönben kitépném minden hajszálamat.

2727. — Nem vehetem fel a ladikomra. — Tudok uszni.

— Mindegy. Az ur kopasz, ha baja talál esni, nem huzhatom ki üstökénél fogva.

2728. — De hamar kopaszodtál!

— Hja, azelőtt *engem* csaltak a nők, hát kitéptem a hajamat bánatomban, utóbb *én* csaltam a nőket és dühükben *ők* tépték a hajamat.

2729. Az úr hajnövesztő szert vásárol. Feltünik neki, hogy a kereskedő egészen kopasz.

— Hát ön miért nem használja a saját szerét? — kérdé.

A kereskedő hidegvérrel feleli:

— Hogy a vevőim lássák, mily csunya dolog a kopaszság.

2730. — Jó ez a hajnövesztő szer?

— De mennyire. Ha három hétig használja, olyan szőrös lesz, mint a majom.

2731. — Kérek egy tégely hajnövesztőt.
— Kis vagy nagy tégely tetszik?
— Kicsit kérek, mert csak rövidre akarom ereszteni a hajamat.

2732. Valaki olvasta, hogy a mokka-olaj jó hajnövesztő szer, azonnal vett egy üveggel s bekente moly által megdézsmált prémes kabátját.

2733. — Miért fekete a hajam és fehér a szakállam?

— Mert sokat beszélt, de keveset gondolkodott.

2734. — Milyen haja van az öregeknek?

— Szőke.

— Nem, szürke.

2735. — Mi az oka, hogy ennyire megőszültél?

— A hajam.

2736. — Hajam már egészen megszürkül.

— Azt hiszem, ez a szürke haj hovatovább egészen ki fog veszni.

2737. — Nincs többé kopasz fej.

— S az ellenszere?

— A paróka.

2738. — Furcsa, hogy ez az úr menynyire megnöveszti a fiai haját.

— No, mert parókát csináltat magának a hajukból.

2739. — Ugy-e mama, nekem különb papám van, mint a Gizikének?

— Hát miért gondolod?

— Mert az *én* papámnak aranyzsinóros dolmánya, meg kardja van; a Gizike papájának nincs.

— Igen ám, de ugy-e nénike, az én papámnak meg olyan haja van, hogy le tudja venni a fejéről; olyan meg a Micike papájának nincs.

2740. — Ezt tiz évvel ezelőtt nem tehettem volna meg, — szólt valaki, levéve parókáját.

— Miért?

— Mert akkor még nem viseltem parókát.

2741. — Hova-hova, báró ur?

— A borbélyhoz, nyiratkozni.

— De hisz elég rövid a haja.

— No igen, hanem tudja, nem akarok mindig tétlenül csavarogni.

2742. — Az ön férje most mindig oly rövidre vágatja a haját.

— Igen, a gyáva!

2743. — Én gyenge vagyok, a feleségem trabális asszony, mégis mindig ő fogja a rövidebbet.

— Hogy-hogy?

— Mert nekem rövid a hajam.

2744. A fővárosban oly erősen fuj a szél, hogy az emberek fejéről még a hajat is leviszi.

2745. — Ezek az ablakok olyan rosszak, hogy az ember haját csak ugy viszi a léghuzam. Tessék ide uj ablakokat csináltatni.

— Akkor sokkal egyszerübb dolog, ha megnyiratja a haját.

2746. — Vágja le gyorsan a szakállamat.

— A haját is?

— Nem, azt kitépi a nőm.

2747. — Mért huz a borbély fogat?

— Hogy segédei könnyebben nyirhassanak, mert annak az orditásától, kinek a fogát huzzák, a többiek hajszálai az ijedségtől égnek állanak s igy könnyü a hajat vágni.

2748. A borbély kiakasztott táblájáu ott ékeskedett a felirat, hogy: „Itt fogak fájdalom nélkül huzatnak!“

Egy suszterinas fejét tapogatva bekiált: Hallja az úr, nem tudná megtanitani a majsztramnét, hogy kell fájdalom nélkül hajat huzni?

2749. — Szabad egy fürtöt elvennem? — kérdi a fiu anyját, mikor látja, hogy az atyjának haját nyirja.

— Hogyne, mire kell? Emlékül teszed el?

— Nem, hanem lovamnak akarok farkat csinálni.

2750. —Ejnye be szép divánpárnája van önnek. Lószőrrel van megtömve?

— Nem, hanem azoknak a leányoknak és fiatal özvegyeknek a hajfürteivel, a kikkel a mult évben jegyben jártam.

2751. A művész neje minden este megszámlálja férje hajfürtjeit, nehogy elajándékozzon belőle csodálóinak.

2752. — Ah, milyen illat! Bizonyára libapecsenye lesz.

— Tévedsz, csak a hajamat égettem meg.

2753. — Miről ismerjük fel a khinai fajt?
— Hogy copfot visel.
— És a mohamedánokat?
— Hogy nem viselnek copfot.

2754. *Hölgy* (heves szóváltás után kiadja udvarlójának az utat): Itt vannak levelei uram! Hajfürtöket — ugy hiszem — sohasem adott nekem.

2755. — Micsoda hajat tart ebben a szekrénykében?
— Emlék a feleségemtől.
— De hiszen annak nem volt szőke haja.
— Volt nekem!

2756. A cigány igy okoskodik: Hogy volna az uraknak hajuk, mikor mindennap fésülködnek? Én évenkint csak egyszer fésülködöm, akkor is kitépem a felét!

2757. — Mi nevetni valót talál ezen a parókán?

— Az ön fejét.

2758. — Ez a kopasz ur már Afrikát is bejárta. Kevés hijja, hogy a vadak föl nem falták!

— Látom, hogy már elkezdték koppasztani!

2759. — Apa és fiu hajszálra hasonlitottak egymásra.

— Az ám, mind a kettő kopasz volt.

2760. — A szőke nők rosszabbak a feketéknél.

— Bizonyos ebben tanár ur?

— Teljesen.

— Ugy a feleségem fekete haja bizonyosan festve van.

2761. — Miért nem simul le ma a hajad?

— Bemutatkoztam leendő anyósomnak: még mindig attól merednek égnek!

2762. — Ha a feleségem leereszti a haját, sarkát veri.

— Az én feleségem haja mindjárt a földre esik.

2763. — Milyen szinü a vőlegényed haja?

— Valamikor fekete lehetett.

2764. — Illik ez a kalap a hajamhoz? — Ha nem illik, végy magadnak más hajat!

2765. — És ez a hajkenőcs tiz korona? Hisz ettől az ártól az ember haja égnek mered.

— No lássa, milyen gyorsan hat.

2766. *Úr* (a szakácsnéhoz): Ha már minden áron meg akar tisztelni gyönyörü hajával, inkább adja medaillonomba, mint a levesembe.

2767. — Azt mondja, hogy mindent megtenne értem?

— Óh, parancsoljon!

— A hajam borzalmasan vörös. Szeretném, ha maga is vörösre festetné a magáét.

2768. — Szeretnék oly szép hajat, mint a milyen az öné.

— Nos, olyan önnek is lehet.

2769. — Nem jöhettem előbb, a hajamat kellett kisüttetnem.

— Ezt maga nélkül is elvégezhették volna.

2770. — Tiz év óta nem vágatta le a haját.

— Talán nagy müvész volt?

— Nem, hanem kopasz!

2771. — Ha szeretsz, igérj meg valamit.

— Mit?

— Hogy soha sem fogsz kopasz fejet hordani.

2772. — Honnan tudod, hogy ez az úr nagy müvész?

— Mert nagy haja van!

2773. — Hogy van az, hogy hajad ősz, mig bajuszod egész fekete.

— Mert bajuszom husz évvel fiatalabb, mint hajam.

2774. — Halljátok gyerekek, ha ma este az uj nagybácsi eljön hozzánk, nem szabad a hajáról beszélni.

(Másnap):

Anyám, miért tiltottad meg nekünk, hogy az uj nagybácsi hajáról beszéljünk? Hiszen annak nincs is haja!

2775. — A tanitó csak a rosz fiuk haját cibálja!

— Akkor kérlek mama, nyird le az enyémet is tövig!

2776. Vendéglőből hozatták az ebédet. A férj hajat talál a levesben, a mit is papirba csavarva, következő sorok kiséretében küld vissza a vendéglősnének:

„Nőm nagyon féltékeny. Máskor tehát a hajat papirban küldje és ne a levesben!“

2777. Haját nyiratta, előre megmondván a borbélynak, hogy csak keveset nyirjon le. A borbély, szokásához hiven, valami unalmas históriába kezd, a mit a vendég többször evvel a szóval szakit félbe: „Rövidebben.“ A borbély ezt a hajnyirásra értette, le is nyirta a hajat — tövig.

2778. — Nem szabad a fejed tetején állanod.

— Ugy-e kis korodban te is mindig a fejed tetejére álltál, azért kopott le a hajad?

2779. — Ha tovább is igy viseled magadat, atyád idő előtt megőszül.

— Az nem lehet. Apának parókája van.

2780. Sokat zsörtölődött az öreg a fiával. A fiu a hajánál fogva hurcolja apját kifelé az utcára; mikor a kapunál vannak, felkiált az apa:

Megállj fiam, ne vigyél odább, eddig huztam én is az apámat üstökénél fogva.

2781. — Jó hirt kell veled közölnöm: vőlegényed akadt, valami csinos, derék ember az illető.

— Hogy néz ki? Szőke vagy barna?

— Se nem szőke, se nem barna.

— Talán fekete haja van?

— Az sem.

— Az ég szerelmére, talán csak nem vöröshaju?

— Dehogy is, semmilyen haja sincs.

2782. Rekkenő hőség volt. Az úr a kazal árnyékába huzódva, elaludt. Fölébredvén hazafelé ment és nem vette észre, hogy parókáját fekvő helyén feledte. A kis libapásztor gyerek, a ki ott lézengett a kazal körül, észrevette a parókát, sokáig nézte, hogy mi lehet az? Utána kiált hát a távozónak:

Ne sajnáljon megállni; itt felejtette a haját!

2783. — Megtaláltad-e a virágot, melyet a hajamba akarok tüzni?

— A virágot megtaláltam, de most már a *hajat* nem tudom, hova tettem.

2784. *Hajdú* = kopaszodó ember.

2785. *Hajhász* = frizér.

2786. *Hajkenő* = borbély.

2787. *Hajlik* = fej.

2788. *Hajloda* = hajléktalanok háza.

Hajó.

2789. Megyek: de egyet sem lépve,
Min megyek, hasogatom;
Mi nem megy, tőlem távozik,
Követhetsz lágy utamon.

2790. Erdőn terem, vizen jár, a gyermeket is igy szeretik. = *Hajó.*

2791. — Hét mértföldet sétálva tettem meg két óra alatt.
— Hogyan?
— Hát hajón.

2792. Az angolok és franciák hajón vitorláztak keletre, a németek ellenben szárazföldön, Magyarországon keresztül.

2793. Két jóbarát a tengeren utazik. Hirtelen vihar támad s a hajó léket kap.
— Istenem! Elsülyed a hajó — kiált az egyik.
— Mit jajgatsz, hiszen nem a *te* hajód!

2794. *Hajonc* = fodrász.

2795. *Hajtár* = kocsis.

2796. *Hajtóka* = kvaterka.

Hal.

2797. Első vizben vigan éltem, másodikban meghaltam, Harmadikban már sok embert halál torkába adtam.

2798. A csuka sokszor hajba kap a többi hallal.

2799. Hogy lehet két halból tizet csinálni?

2800. Fiatal müvésznő vig férfi-társaságban vacsorál és mohón nyeldesi a rántott halat.

— Vigyázzon, — figyelmezteti egyik asztaltársa, — ha egy szálkát le talál nyelni, bele is halhat!

— A hal gyomrában ezer meg ezer szálka van s még sem árt meg neki.

2801. Szép halat lát a piacon, megveszi; viszi hazafelé, mikor meglátja a szomszédját s mivel másfelé is volt dolga, felkéri, vinné a halat haza a feleségének.

Haza érkezve kérdi nejétől, megérkezett-e a hal? s mivel tagadó választ kapott, átnéz a szomszédba, de a hal már ott sem volt meg, mert a szomszéd a halat csakugyan a feleségének vitte, a ki is azt rögtön el is készitette s kettecskén el is fogyasztották, mire megtudták, hogy a hal nem is nekik volt szánva.

2802. — Hogy a muszkahal?

— Husz fillér.

— Hiszen itt a másik boltban tiz fillér.

— Hát miért nem vásárol ott?

— Mert ott kifogyott.

— Ha nálunk is kifogy, akkor itt meg csak öt fillér.

2803. Két jó barát minden délután együtt halászott a Dunaparton. Egy alkalommal egyikök megcsuszott és belepottyant a Dunába. Barátjának nagy bajjal sikerült őt ájultan kihuzni a partra. Midőn végre magához tért ájulásából, barátja ezzel a kérdéssel fordul hozzá:

Aztán láttál-e sok halat a Duna fenekén?

2804. — Hova tartozik a medve?
— A ragadozók közé.
— A fülemile?
— Az éneklő madarak közé.
— A hering?
— A hordóba.

2805. — Mondjon egy halat.
— Fogas tartárszószszal.

2806. — Itt tilos a horgászat, — három korona büntetést kell fizetnie.

— Engedjen legalább annyi halat fognom, hogy a büntetést kifizethessem.

2807. Csuka nevü uriember csukát rendelt a halásznál.

A küldemény tartalom rovatába „csuka“ helyett „Dettó“-t irt a feladó.

2808. Én ugy vélem, hogy ezek az aranyhalak is csak talmi aranyhalak.

2809. — Megint csukát eszik! Nem fél, hogy egyszer csak csuka lesz önből?

— Lehet, de ha belőlem csuka lesz, akkor önnek valamikor nagyon sok marhahust kellett ennie.

2810. A hal a vizben minden léptennyomon akad ellenségre.

2811. — Na fogtál-e már halat?

— Ha azt megfogom, a melyik most közeledik a horgomhoz és még kettőt, akkor már három lesz.

2812. — Nekünk van ám akváriumunk és gyönyörü aranyhalak uszkálnak benne. Van-e nektek aranyhalatok?

— Nincs; a papa csak héringet szokott venni.

2813. A szállodában ebédre csengettek. Nagy ur kissé elkésett, de Kis ur helyet szoritott neki, úgy, hogy odaülhetett a közös asztalhoz. Amikor aztán a halat vitték körül és a tál oda ért, a hol ők ültek, még csak egy apró és egy nagyobb pisztráng volt a tálban. Nagy ur habozás nélkül a nagyobbat választotta.

Erre elfutotta a méreg Kis urat és felkiáltott:

— Na hallja, ez már sok!... Én helyet szoritok magának és maga a nagyobb halat veszi ki?!

— Hát maga mit tett volna az én helyemben?

— Bizonyára a kisebb halat választottam volna.

— Hát mit akar? Hiszen itt van magának a kisebb hal!

2814. — Hogy kell halat fogni?

— Uszszék addig a hal után, mig ki nem fárasztja, s ha elfáradt, könnyen megfoghatja.

2815. Halat vitt a paraszt a papjának.
— Köszönöm barátom. Gyönyörü állatok.
— Csak az a baj, hogy a vasárnapi mise idején fogtam őket.
— Arról ők nem tehetnek.

2816. — Ki vagyok én? — kérdé a vizsgálaton jelenlevő püspöki biztos, a kinek Jónás volt a neve.
— Jónás kanonok ur ő nagysága, — szólt a fiu.
— Nem igaz, hiszen Jónás a cethal gyomrában van! — rikkant közbe a másik.

2817. — Mi a természet legnagyobb csodája?
— Hogy a halaknál a nőnem is néma.

2818. — Miért néma a hal?
— Hát ha te a viz alatt vagy, tudsz-e beszélni?
— Nem, mert ha kinyitom a számat, hát vizet nyelek.
— No ládd, *ezért* néma a hal!

2819. Nézi az aggszüz a halászt, a ki órán át semmit sem fog.
— Nem veszti el türelmét, mikor egy hal sem kerül hálójába?
— Én nem; hát maga?

2820. — Ha szagos a hal, annak nem én vagyok az oka, hanem ön.
— Miért?
— Miért nem tetszett a halat már hétfőn megvenni — péntek helyett?

2821. Összebeszél három közhuszár, hogy jó volna valami szép tiszai halat paprikásan enni vacsorára. Pénzök azonban nem volt.

Előáll az egyik:

— Na — ugymond — majd hozok én halat, csak ti bort szerezzetek.

Elmegy tehát huszárunk egy öreg halászhoz, kinek vezeték- és keresztnevét tudta.

— Na öreg apám, van-e valami nagyon szép potykája?

— Van biz itt katona uram a bárkában elég, csak tessék választani.

Kiszedi az öreg halász egyenkint a szebbnél-szebb halakat, de a huszár mindenikre orrát fintoritotta, mondván:

— Szép, szép, de mégis nem ilyen kellene arra az asztalra, melyre én ezt vinném.

— De iszen maga a főtisztelendő úr is megehetné ezt, — mond az öreg halász.

— Éppen eltalálta öreg apám, mert oda akarom vinni, a ki holnapra az én kapitány uramat ebédre hivta és engemet küldtek halat venni, mint kiről tudják, hogy értek a halvásárláshoz.

Kiválasztja tehát a legszebbiket, az alku két szóból megesvén, a huszár kendőbe köti a halat és mondá:

— Na öreg apám! Jöjjön velem a főtisztelendő úrhoz, az fogja kifizetni a hal árát.

Elől a huszár, az öreg halász utána. Fölmennek a parokiára.

—A tornácon megállitja a huszár az öreget.

— Várjon itt, — ugymond, — mig megmutatom a halat a főtisztelendő urnak, hogy tetszik-e ez a hal vagy nem?

Ezzel belépvén az előszobába, leteszi a halat egy szegletbe és bekopogtatván, belép az öreg lelkészhez. Köszön illedelemmel és fájdalmas hangon igy szól:

— Főtisztelendő lelkiatyám! Nekem szerencsétlen öreg apám van, ki néhány nap óta meg van elméjében háborodva, szüntelen *haláláról* beszél. Legyen kegyes lelkiatyám imádkozni érte és próbálja meg őt a vallás szavaival eszére téríteni.

A jámbor öreg lelkész semmi cselt nem gyanitva, szánalomra gerjed és küldi a huszárt, hogy vezesse be hozzá a szerencsétlent.

A huszár köszön és távozik, az előszobában a halat kezébe veszi és kilépvén a tornácra, mondja az öreg halásznak:

Na öreg apám, a kend halát drágálotta a főtisztelendő ur, de én rekomendáltam, hogy mivel ilyen szép hal nem volt több, tehát csak vegye meg, annálfogva menjen be az áráért, én pedig viszem a halat a konyhába.

Bemegy az öreg halász, köszön s megáll a lelkész előtt, gondolván, hogy ugy sincs már itt szükség az ő beszédére, miután a huszár mindent elmondott.

Azonban az öreg lelkész könyvet vesz elő és fölszólitja az öreg halászt:

No édes fiam, imádkozzunk!

Erre az öreg lelkész hallható szóval elolvas egy hosszu könyörgést, a halász elmondja utána s midőn vége lőn, figyelmezteti az öreg lelkészt:

Nem imádkozni jöttem én ide, hanem a hal áráért.

De az öreg lelkész *„halálát“* értvén, ismét előveszi az imádságos könyvet.

Erre azonban már a halász is elveszti türelmét és bosszusan igy szól:

Nem imádkozom én most többet, hanem adja meg a potyka árát.

Erre kezd az öreg lelkész eszmélni s kérdi, micsoda potyka árát? — holott ő nem is látott potykát?!

— Hát azt, — felelé az öreg halász, — melyet a huszár uram ide hozott a holnapi ebédre, melyen az ő kapitánya is jelen fog lenni.

— De hát hol van az a potyka? — kérdi a lelkész.

— Hát a konyhában, — válaszolá a a halász, — odavitte a huszár uram és engemet beküldött az áráért, s már körülbelől egy órája, hogy itten imádkozunk.

A lelkész csengetett, a szakácsnő bejött, de a halról mit sem tudott.

Ekkor látták át mind a ketten, hogy a huszár rászedte őket, ki hogy azóta melyik konyhában süti a halat, azt fölfedezhetni semmi reményük nem lévén, megnyugodtak benne.

2822. — Miért uszik a hal a vizben?
— Mert a lába nem éri a földet.

2823. — Mit csinálsz? — kérdi a földes úr a patak vizét kanalazó cigánytól.
— Hallevest eszem.
— Hát a hal hol van belőle?
— Itt van, de nem akar a kanalamra akadni.

Hála.

2824. Légy hálás az iránt, a ki szemedbe mondja az igazat; de még hálásabb az iránt, a ki szeretetből — elhallgatja az igazat.

2825. Orvos urnak örökké hálás leszek, hogy boldogult nőmet gyógykezelte.

2826. — Vette észre, mennyire mellőzött ama hölgy?
— Még a köszönését sem fogadta.
— Pedig megmentettem életét.
— Hogyan?
— Jegyesek voltunk; végre azt mondta, hogy inkább megöli magát, semhogy a feleségem legyen, én tehát visszaadtam neki a szabadságát. És igy hálálja meg.

2827. — Önnek, mint gyermekem megmentőjének, örökké hálás leszek.
— Kérem! Téritse csak meg annak az öltözetnek az árát, a mit a mentésnél tönkre tettem.

2828. — Annyi szivesség után, a mit veled tettem, legalább köszönhetnél nekem.

— De nem akarok! Csak szokjál ahhoz a gondolathoz, hogy háládatlan a világ!

2829. *Haladó.* = Folyambérlet.

Halál.

2830. Én mindent összeronthatok,
De engemet senki sem;
Három elsőm vizet lakja;
Kettővel csak kétkedem,
Könnyen megcsal a két végső,
Azután bánkódni késő.

2831. A halál rendesen az élet végén jelenik meg.

2832. Gyakran megesik, hogy a halott még meleg s az élők már meghidegültek.

2833. Három halálnem van: a halál a csatatéren, ez dicső halál; a halál a kaszárnyában, ez is megjárja, mert zeneszó és puskadörgés közt temetnek és a halál a szabadságon, de ezt meg sem kellene engedni, mert a katonát csak úgy temetik el, mint egyéb embereket, ez a halál nem is halál.

2834. A halálos betegségnek latin neve van, lévén a latin nyelv holt nyelv, alkalmas a halál hirül adására.

2835. — Hogy jut az ember legkönnyebben az égbe?
— Ha a bölcsőben hal meg.

2836. — Ki halt meg nálatok?
— A feleségem.
— Sokáig volt beteg?
— Csak kevés ideig.
— Volt nála orvos?
— Eddig még nem, de ha rosszabbul lett volna, azonnal hivtunk volna.

2837. — Anyám üdvözletét küldi a bácsinak, s kérdezteti, hogy miként érzi magát a néni?
— Minden pillanatban várjuk a halálát.
— Talán megvárhatnám?

2838. — Meghalt a bátyád?
— Az bizony meghalt.
— Jó ember volt?
— Hát tetszik tudni, olyan volt, tisztesség ne essék, mondván, akár a sertés: a halálával használt!

2838. — A halál a legjobb és legolcsóbb orvos.

— Miért?

— Mert csak *egyszer* látogat el a beteghez.

2839. Nézi a cigány a beteg asszonyt és igy sopánkodik:

Mégis fájdalmas dolog a halál, csak már a szegény feleségem túl lenne rajta!

2840. Hadgyakorlaton történt.

— Miért hevertek itt a hüvösön, mig társaitok a nap hevében harcolnak? — kérdi a tábornok.

— Mi az elesetteket jelképezzük, — volt a válasz.

2841. — Ne halj meg; ne hagyj itt kinos özvegységre!

— Eddig minden ugy történt, ahogy *te* akartad. Most az egyszer hadd legyen meg az *én* akaratom — szólt és meghalt.

2842. Ki hogy hal meg:

Az *asztalosnak* és *ácsnak*: az utolsó házat készitik.

A *bányász* és *sirásó*: gödörbe szállanak.

A *biró*: az Isten itélőszéke elé idéztetik.

A *császárok*, királyok, fejedelmek és grófok: őseikhez térnek.

Az *erőmüvészt*: leteperte a halál.

A *fecsegő*, szinész és szónok: örökre elnémulnak.

A *festő*: felvette az utolsó kenetet.
A *fogorvosnak*: nem fáj többé a foga.
A kis *gyermekek*: angyalokká válnak.
A *gyertyaöntőnek*: kialszik a mécse.
A *harangozónak*: meghuzzák a lélekváltságot.
A *háditó*: megpihen hat nagy és négy kis deszka között.
A *hordár*: megszabadul az élet terhétől.
A *jámbornak*: megnyilik a mennyország.
A *játékos*: ultimót mond.
A *kaszás*: a fübe harap.
A *katona*: a becsület mezején pihen.
A *kereskedőnek*: számolnia kell.
A *kertész*: föld alá bujik.
A *kiváncsi* szemét: a halál fogja be.
A *koldus*: jobb létre szenderül.
A *korhely*: szeme elé rózsaszinü köd borul.
A *kovács*: meghidegszik.
A *költő*: felhők közé száll.
A *lakatos*: beadja a kulcsot.
A *léghajós*: az égbe száll.
A *lusta*: az örök nyugalom honába tér.
A *nagykövet*: jelentést tesz küldetéséről.
Az *órásnak*: lejár az óraműve.
Az éjjeli *őrnek*: ütött az utolsó órája.
A *pap*: Isten szine elé járul.
A *révész*: partot cserél.
A *sirásó*: a sir szélén áll.
A *szabónak*: elszakadt az életfonala.
A *szerelmes emberek*: a halállal ölelkeznek.

A *szerencsétlen*: végsőt sóhajt.
A *szobaúr*: elköltözött a másvilágra.
A *táncmester*: lábát sem mozgatja.
A *tengerész*: ismeretlen világba érkezik.
A *tornász*: utolsót nyujtózott.
A *trombitásnak*: elfogy a lélekzete.
Az *utas*: megpihen.
Az *ügyefogyottak*: baján segitve van.
A *vándor*: örök utjára indul.
A *vegyész*: életelemei felbomlanak.
A *vendéglőshöz*: betér a kaszás.
A *vivómester*: a halállal vivódik.
A *zenész*: utolsót füttyent.
A *zsidó*: Ábrahám kebelébe jut.

2843. — Életveszélyes fenyegetésekkel vette el panaszostól a tárcáját.
— Már azt nem tettem.
— Hát nem mondta, hogy: „Adja ide a pénzt, különben meg kell halnia?“
— Édes Istenem, hiszen meg kell halnunk mindnyájunknak!

2844. A pap avval vigasztalta a beteget, hogy egyszer ugy is meg kell halnia.
— Éppen az a baj, — válaszolt a beteg, — ha többször halnék meg, hát az első halált fel se venném.

2845. Este vigan feküdt le, s reggel halva kelt fel.

2846. A jó Isten anélkül, hogy csak sejtené, magához szólitá jó anyánkat.

A gyászoló gyermekek.

2847. Tegnap óta boldogult férjem már nincs többé.

2848. Papa, kérem, miben halt meg a holt tenger?

2849. — Ön azt mondta, hogy az öreg természetes halállal mult ki, és most azt hallom, hogy egy összeomló fal ölte meg.

— No, ha az ilyen öreg emberre rázúdul az olyan rengeteg fal, hát csak természetes, hogy belehal.

2850. — A kedves nagybátyja természetes halállal halt meg?

— Nem.

— Ah, azért is kérdeztem, mert valami különös dolgot hallottam róla, de már nem emlékeztem pontosan. Hát miben halt meg?

— Végelgyengülésben..... Kilencven éves lett és ez manapság már nem természetes.

2851. — Hallottam, barátom, hogy meghalt a kis fiad!

— Meg biz a szegény, el is temettük tegnap.

— Hát aztán mi baja volt?

— Nem volt annak semmi; mikor meghalt, akkor is olyan egészséges volt, *mint a makk.*

2852. Jelen halott, uraim, anélkül, hogy eszméletét visszanyerte volna, mult ki.

2853. Szorgos vizsgálatom után is halva maradt. A halál oka: vizi betegség.

2854. Lefejezték s ebbe bele is halt.

2855. Ők vitézül harcoltak, de mi még vitézebbül, közülök sokan vesztek el, de mi mind meghaltunk.

2856. Elhatároztuk, hogy a várat el nem hagyjuk, mig meg nem halunk.

2857. — Rosz hirt hozok barátjáról: jobb létre szenderült.

— Szegény! De hátha csak tetszhalott? Ő mindig félt az elevenen való eltemettetéstől. Biztos benne, hogy meghalt?

— Kérem, a kit *én* kezelek, az *biztosan* meghal.

2858. Tengeri csatában a tengerbe akarta dobni a matróz kollegáját.

— Én élek, — szólt.

— Az orvos azt mondotta, hogy meghaltál, annak csak jobban kell tudnia, mint neked!

2859. — Micsoda halálnemet választ, kötelet vagy golyót?
— Legjobb szeretnék végelgyengülésben meghalni.

2860. — Van-e még valami óhajtása?
— Csupán arra kérem a tekintetes bíróságot, hogy a feleségemet ne engedjék többé hozzám közel: szeretnék nyugodtan meghalni.

2861. — Orvos úr, szörnyü fájdalmaim vannak.
— Nem hiszem.
— Tudja, megérdemelné, hogy most itt mindjárt meghaljak.

2862. — Sokat fog szenvedni szegény férjem, orvos ur?
— Nem, föl sem fogja venni, egészen nyugodtan hal meg.
— Látja! Mindig ilyen könnyelmü volt! Soha sem törődött semmivel.

2863. — Hát ezen a környéken, ebben a faluban nincs orvos?
— Minek nekünk orvos? Mi természetes halállal mulunk ki.

2864. — Meghalt a férjem.
— Orvost nem hivatott?
— Nem, természetes halállal mult ki.

2865. — Jó, hogy oly jó üzletvezetője van, ha a férje meg talál halni, hozzá mehet feleségül.
— Erre már magam is gondoltam.

2866. Az uram meghalt, de nem kívánja, hogy halála nyilvánosságra jusson.

2867. — Ha egyikünk egyszer meghalna, *én* falura költözöm. Oh, mennyire szeretem a falusi nyugalmat, a mezőt, a rétet . . .

— De édesem, ha véletlenül nem *én* halnék meg előbb?

— Jaj kérlek, ne is gondoljunk ilyen borzasztó dolgokra.

2868. — Mit tennél, ha meghalnék?

— A mit te, ha én halnék meg.

— Nem hittem volna, hogy oly hamar feledj.

2869. — Halálom után valamelyik barátnőmet vedd el.

— Te csak halj meg, a többivel már ne törődjél.

2870. — Ugy-e, férjem, ha én meg találnék halni, megőrzenél emlékedben?

— Meg.

— Hogyan?

— Ismét ilyen pörlekedő asszonyt vennék el.

2871. — Te nem is szeretsz engem ugy-e?

— Dehogy nem! Csak halj meg, majd meglátod, hogy mennyire megsiratlak.

2872. — Nos barátom, hogy van a kedves felesége?

— Köszönöm szives kérdését: meghalt.

2873. — Rosz napom van ma. Ugy-e rosszul is nézek ki?

— Csak érdekes halaványságban tündöklik az arca.

— Komolyan beteg vagyok s ha megtalálok halni, eljön a temetésemre, ugye-?

—A legnagyobb örömmel.

2874. *Őrnagy*: Vigye el a jelentést: tizenegy halottunk van.

Hadnagy: Őrnagy ur, két katona jelentkezett: fogva voltak.

Őrnagy: Irja, kettő közülök él.

2875. Ha még sokáig itt kell maradnom, két hét mulva eltemetnek.

2876. A statisztika minden kétséget kizárólag megállapitotta, hogy legkevesebb halálozás esik a száz éven túli emberekre.

2877. — Hogy van? — kérdezték a haldoklótól.

— Nem vagyok, hanem megyek, — válaszolt.

2878. Halálos ágyán feküdt a gazdag. Mellette két ügyvéd — rokonainak meghatalmazottjai — azon iparkodott, hogy a haldoklót kedvező végrendelkezésre birja.

— Igazán Krisztushoz hasonlóan halok meg, — mondá végül.

— Hogy-hogy?

— Két lator között.

2879. — Oly szomjas vagyok, hogy halálra iszom magamat.

— Engedje, hogy önnel halhassak meg.

2880. Miután roszakaratu emberek halálhiremet terjesztették, őket nyilvánosan hazugoknak jelentem ki mindaddig, mig állitásukat be nem igazolják.

2881. — Él még a báró?

— Nem él, visszavonult a családi sirboltba.

2882. — Miért nem engedi Isten megtudni az ember halála óráját?

— Hogy az életbiztositó társaságok meg ne bukjanak.

2883. Angliában jól fizetett siratók vannak.

— Ma nem jöhetek el, — menti ki magát az egyik, — mert nem vagyok siró hangulatban, halva feküdvén a hitvestársam.

2884. — Mit kell tennünk, hogy az égbe juthassunk?

— Meg kell halnunk.

2885. Csak szedje tovább a porokat. Hol vannak a porok? Hisz maga meghalt! Miért nem szól?

2886. Valaki azt állitá, hogy a szegények a jóllakás, a gazdagok az éhség következtében halnak meg. Az e fölött csodálkozónak igy bizonyitá be állitása helyességét:

Ha a szegény megbetegszik, a rokonok, szomszédok és ismerősök sok helyütt azonnal mindenféle ételeket visznek hozzá, hogy éhen ne haljon; a szegény meg a szokatlan eledel utáni vágy által sarkalva annyira teleeszi magát, hogy gyomrát elrontván, nagy betegségbe esik és ebben elhalálozik. Ha a gazdag betegszik meg, az orvosok eltiltják a különféle ételek élvezetétől és ha akarna is, alig ehetik valamit, miért is az ebből származó nagy gyengeség miatt csakhamar elpusztul.

2887. Köszönettel fogadtam halálhirét kedves atyámnak; az egyik lábamat levágták, de a másik megvan ép egészségben, melylyel maradok ...

2888. — Vádlott, van-e még valami mentsége a gyilkossági vád ellen?

— Igenis, tekintetes uram: a meggyilkolt kinyilvánitotta abbeli vágyát, hogy hirtelen halállal szeretne kimulni.

2889. A kerepesi-uti temetőnek egyik kapuja előtt megáll a bérkocsi, melyből öreg úr igyekszik kiszállani. Éppen oda vetődik a temetéseket rendező üzlet egy embere, a ki az öreg urnak segiteni akar.

Köszönöm, barátom, — mondja az öreg, — de még ma nem.

2890. *Városi orvos* (a fiatal orvoshoz, ki magát bemutatja): Igen örülök, hogy elérte célját, most azonban azt a tanácsot adom, hogy másutt telepedjék le, mert itt az emberek már anélkül is nagyon halnak.

2891. — Nagyon rosszul néztek ki édes gyermekeim; talán gyakran betegeskedtek?

— Igen — de még sohasem haltunk meg.

2892. Tegnap halt meg a háziorvos és körorvos segédkezése mellett a törzsorvos.

2893. Csak tudnám, mely helyen nem talál reám a halál, ott szivesen fejezném be napjaimat.

2894. — Maga az eleven csontváz?

— Hát talán halottnak nézek ki?

2895. Alólirottak nagy nyomorban vagyunk, sőt az éhségtől többen már meg is haltunk.

2896. — Meguntam az életemet: fiatalon szeretnék meghalni.

— Nagysád attól már elkésett.

2897. Ön tegnap az anyósa halála miatt nem jött irodába. Most az egyszer elnézem, de ne éljen nagyon gyakran ezzel az ürügygyel.

2898. — Ah, doktor ur, — jajgat az uzsorás, — pokoli kinokat szenvedek!

— Már most? — volt a válasz.

2899. — Ön ismerte az elhunytat. Tud róla egyet-mást?

— Óh igen: ő volt a legjobb apa, nagyapa, fivér és sógor.

— Honnan tudja?

— A gyászjelentésből olvastam.

2900. — Meguntam az életemet.

— Akaszd fel magadat.

— Nem teszem, mert eláll a lélekzetem.

— Lődd főbe magadat.

— Meghalnék ijedtemben a puska durranás hallatára.

— Öld a vizbe magadat.

— Megtenném, ha nem kellene bemenni a vizbe.

2901. — Ön könnyen fog meghalni.

— Miért?

— Mert kevés önben a szellem.

2902. Bócs István ótordai ref. lelkész igy bucsuztatta el a soha templomba nem járó Kiss István polgárt:

„Szerelmes hallgatóim, az előttünk fekvő halottat nem ismertem, mert soha sem járt templomba. Most is mások hozták ide. A fa, a hová dől, ott marad. Amen“.

2903. *Halotti beszéd*: A boldogultról egyesek azt mondják, hogy rosz ember volt, mások ellenben azt állitják, hogy jó ember volt; hagyjuk őt, a milyen volt s menjünk — inni.

2904. Engedjék meg szólanom egy férfiu páratlan erényeiről, kinek hamvai már hideg sirkő alatt nyugosznak. Én ismertem őt s a miket róla szólandok — tapasztalatom. Ama erények, melyek oly igen diszére válnak az emberiségnek, benne a legszebben valának kifejtve, ama bünöket pedig, melyeket minden ember elkövet, ő csak névszerint ismerte. Hizelgésekkel senkit sem halmozott el s azokat nem is méltatá figyelmére. *Nincs*, ki tőle egy rágalmazó szót *hallott volna* s rosz emberek bujtogatásaira sohasem *hallgatott*. *Üres* igéretekkel nem ámitá el embertársait s fenhéjázó emberek dicsekedésétől elzárá füleit. *Sohasem leste el* mások titkait és nem is fedezte fel azokat könnyelmüség s roszakaratból. *Kiszabott* utján haladva, nem törődött azzal, mit beszélnek róla az emberek s a *legjártasabb* képmutató sem nyert tőle kihallgatást. Gyengéit szép szavakkal palástolni nem szokta. A harag legfőbb fokán sem hallották őt *szitkozódni* s süket füleket találtak nála a barátairól szóló rágalmak, melyeknek igy sohasem sikerült szivéből kedveseit elszakitani; a *köszvény* legiszonyubb fájdalmai között, melyek őt körünkből kiragadták, egy panaszos szót sem lehetett hallani. Igy látta közeledni a halált s szenderült át a jobb

világba. S e férfiunak, kinek erényeit említém, egy hibája is volt, — *ő süket-néma vala.*

2905. *Pallida mors aequo pulsat pede* = A halál az ő lólábával.

2906. *Opera posthuma* = a halál után elkövetett cselekedetek.

2907. *Hálás* = éjjeli fekvés.

2908. *Halász* = méregkeverő.

2909. *Halkan* = hím csuka.

Hallgatás.

2910. — Mit jelent az, hogy a hallgatás arany?

— Hogy a néma koldusnak szivesen adnak alamizsnát.

2911. IV. Henriktől kérdezett valamit a minisztere.

— Tud ön hallgatni? — kérdi a király.

— Igen.

— Én is.

2912. — Majd adok én teneked tőrrel fogni a nyulat!

— Én csak kányákra vetettem tőrt.

— Ha nyul jött volna, azt is megfogtad volna.

— Ha megfogtam volna — akkor beszélhetne, de igy jobb, ha mind a ketten hallgatunk.

2913. — Ha *én* beszélek, neked hallgatnod kell.

— Akkor be kell várnom, mig elalszol.

2914. Miként lehetnek az egyetemi *hallgatók* között nők is? Hiszen ők nem tudnak *hallgatni*.

2915. *Hölgy* (asztalszomszédjához, ki egy szót sem szólt hozzá, a felkelésnél): Köszönöm uram!

Ur: Mit?

Hölgy: Hogy oly szives volt s megkiméltе a hallóérzékeimet.

Hallgatózás.

2916. — Ugyan miről tudtok már olyan sokáig diskurálni?

— Tudhatod, hiszen elég régóta hallgatózol már!

2917. — A jó Isten meghall minden káromló szót, melyet kimondotok.
— Ugy kell neki, a hallgatózók ugy sem hallanak sohasem jót magukról.

2918. *Hallonc* = telefonhivatalnok.

2919. *Halonc* = öngyilkos.

Hamis.

2920. Esküszöm, ügyvéd úr, hogy a bukás az teljesen igaz volt. Csak *én* voltam egy kicsit — hamis.

2921. — Hány éves az a kis lány?
— Husz éves.
— Ujpesti?
— Miért lenne ujpesti?
— Na, mert hamis huszas.

2922. — Maga egy üveg bort ivott és hamis pénzzel fizetett.
— A bor is hamisitva volt.

2923. *Hámor* = kantár.

2924. *Hangverseny* = siró gyerekek.

2925. *Hannibal tertio cecidit bello* = terc bélára megbukott.

2926. *Hányság* = mathésis.

Harag.

2927. — Mért akarsz elmenni?
— Mert ön hirtelen haragu.
— De hamar mulik a haragom.
— Csakhogy hamar vissza is tér.

2928. Nyolc napi egyest kapott a baka. Kikerülvén az áristomból, találkozik kapitányával, akinek azonban nem köszön.

— Miért nem tisztelegsz? — kérdi ez dühösen.

— Azt hittem, még haragban vagyunk.

2929. — Ugy-e meglátszik rajtam, hogy haragos természetű vagyok.

— Önön nem, de a fiú arcán.

2930. — Miért verte meg azt az embert ennyire?

— Addig boszantott, mig megharagudtam. Mivel pedig papunk azt prédikálta, hogy nem szabad haragot tartani, ki is töltöttem rajta!

2931. — Mindjárt jöjjön be az a haszontalan!

— Miért?

— Hadd dobjam ki.

2932. — Miért vág oly keserves arcot?

— Már három óra óta azon töprenkedem, hogy miért is akartam megharagudni és legnagyobb haragomra nem jut eszembe.

2933. — A te gazdád és felesége ugy él mint két angyal: soha hangjukat se hallani.

— Az ám, mert haragban vannak egymással; ha kibékülnek, olyan lármát csapnak, hogy az egész ház kihurcolkodik.

2934. Arany János sohasem káromkodott.

— Mit csinált ha haragudott?

— Hallgatott.

— Hát ha még jobban megharagudott?

— Akkor még jobban hallgatott.

2935. Jó, hogy *te* törted el a csészét, mert ha *én* törtem volna el, most haragudnod kellene.

2936. Bocsáss meg, hogy nem adhatom meg a négy koronát, de holnapra bizton számithatsz rá.

— Nem oly sürgős.

— Nem haragszol, ugyebár?

— Mondtam már, nem sürgős.

— No csak ne haragudjál mindjárt!

— Ugyan ne bosszants!

— De hogy lehet ily csekélységért megharagudni?

— Ne hozz ki a béketürésemből, mert ugy váglak nyakon, hogy bögőnek nézed az eget! . . . . Hát ki haragszik?

2937. — Szerencséd, hogy haragszom, mert különben megraknálak — szólt Sokrates szolgájához.

2938. — Miért haragszol?

— Tegnap összevesztem vőlegényemmel és megirtam neki, hogy ezentul ne merjen nekem irni, vagy hozzám szólni, mert nem akarom tovább ismerni és a semmirekellő — még csak nem is válaszolt a levelemre.

Harang.

2939. Nyugvó szolga vagyok; vernek mint tüzre, halálra,]
Mintha magam volnék ily veszedelmek oka.
Két elsőm vesd el: majd felsőbb polcra találhatsz,
Melyre csak erkölcsöd, s szép tudományod emel.

2940. Érc levén, tudok szólani,
S tüdő nélkül kiáltani;
Az élőket hivogatom,
S a holtakat elsiratom.

2941. Uj harangot huztak fel a templom tornyába. Mindenki meg volt elégedve szép hangjával, csak egy öreg asszony nem.

— Nem olyan szép mint a régi — hajtogatta ujra meg ujra — mert igen éles a hangja, jobban kellene morognia.

A plébános megnyugtatólag mondá:

— Mire az a harang olyan vén lesz mint maga, majd morog az is.

2942. Harangozás alkalmával leesett a harang nyelve és bezuzta a harangozó fejét.

— Ejnye — mondá — ez a harang aligha atyafiságban nincs a feleségemmel, az is örökké a nyelvével bánt!

2943. — Hogy jutott az a nagy harang abba a toronyba?

— Csengetyü korában vitték fel és ott megnőtt.

2944. *Harapófogó* = házőrző kutya. kutyapecér.

2945. *Harcol* = tyukketrec.

Hasbeszélő.

2946. Li Comte hasbeszélő levén, sok tréfát engedett meg magának.

A paraszt szamara igy szólt a gazdájához:

Elég sokáig nyergeltél, most én foglak megnyergelni.

2947. Az asszony száz koronára tartotta hizóját.

— Nem érek én többet ötven koronánál — szólt a hizó.

2948. 1824-ben a város utcáin lehetett hallani: „Fogjátok el a gazembert“ s a rendőrök nem tudták elgondolni, hogy *kit* fogjanak el?

2949. Egy alkalommal rémületet okozott nagyobb társaságban rablótámadást utánozva, más alkalommal elrettentette a rablókat, különféle hangon orditva rájuk, ugy, hogy ezek egy egész sereget véltek maguk előtt.

Hasonlatosság.

2950. — Látja szomszédasszony, mindenki azt mondja, hogy a gyermekeim egészen rám ütöttek.

— Az ám, szegények!

2951. Mekkora körülbelöl egy rinoceros?
— Mint . . . mint én.
— Honnan veszed ezt a hasonlatot?
— Mert a tanitó úr szokta mondani, hogy nálamnál nincs nagyobb.

2952. — Mi egészen az összetévesztésig hasonlitunk egymásra.
— *Te* hasonlithatsz rám; de *én* rád legkevésbbé sem!

2953. — Nagyon szép nő volt megboldogult mamája, ismertem.
— Igen, mindenki mondja, hogy hasonlitott rám.

2954. — Ejnye de nagyon hasonlit ez a két kis fiu egymásra.
— Különösen az egyik.

2955. — Mennyire hasonlitasz bátyádra!
— De bátyám még jobban hasonlit rám!

2956. — Uraságod nem Mikes József?
— Nem.
— Mindjárt gondoltam, mert nem hasonlit rá!

2957. Volt két testvér, annyira hasonlitott egymásra, hogy még az apjuk sem tudta őket megkülönböztetni. De anyjuk igen, mindjárt tudta, hogy ez az egyik, és az a másik.

2958. Milyen édes a baba . . . Hasonlit az atyjára?
— Nagyon. Alig akar megválni a palacktól.

2959. — Mi hasonlatosság van a Balkán és a Vulkán közt?

— Mindkettő kitörőfélben van.

2960. — Mi hasonlatosság van az utkövező és orvos közt?

— Mindkettő beföldeli a munkáját.

2961. — Mi hasonlatosság van a tanitó és óra közt?

— Mind a kettő üt-ver.

2962. Csodálatos, ezek a katonák menynyire hasonlitanak egymáshoz. Legföllebb az arcukról lehet őket egymástól megkülönböztetni.

2963. — Hogy hasonlit ez a két leány egymásra!

— Igen, mint egy millió a másikhoz.

2964. — Kár, hogy ez a két ló nem egyforma!

— Hiszen ugy hasonlitanak egymásra, mint két tojás!

— Igen, mint a *pulyka*-tojás a *galamb*-tojásra.

Hatalom.

2965. Három első három pár;
Két, s egy végtag azzal jár.
Egészen lészen
Merő erő.

2966. És jönnek a hatalmasok,
És bár egynek hat alma sok
De mindenik hatalma sok,
Ez a „félsz“-re hatalmas ok!

2967. *Határ* = három pár szuró eszköz.

2968. *Határozó* = mérnök.

2969. *Hátrány* = nyereg.

2970. *Havár* = havifolyóiratszerkesztő.

Havasok.

2971. A földdel egy idős vagyok,
Fejem felhőkbe rejtem;
Az eszelős embernek is
Nevét szépen kiejtem;
Függőben tart első fele
Mindent; másodikkal tele
Sok helyen a föld gyomra.

2972. — Mikor fekete a havasok teteje?
— Ha leolvad róluk a hó.

Haydn.

2973. Haydn Londonban játszott — százan hagyták el ülőhelyüket, hogy a nagy mestert közelebbről láthassák. Óriási robaj közt a nagy csillár leesik s vagy harminc embert agyonüt, ha helyén marad. Innen származik Haydn „A csoda“ című szimfoniája.

Haynau.

2974. Haynau 1849. jun. 5-én végeztette ki báró Mednyánszky Lászlót.

A halálra ítéltnek magának kellett felcipelni az akasztófát a pozsonyi Szamárhegyre, mint Krisztusnak a keresztfát a Golgothára.

Görgei értesülvén az esetről, azt irta Mednyánszkynénak, hogy fia helyett három ellenséges tábornokot akasztat fel.

— Álljon ön el szándékától — válaszolt ez — nem akarom, hogy másnak is bánatot okozzanak, elég hogy *én* megszomorittatám.

Ház.

2975. — Jó házból való a leány?

— Hogyne, csak taval épült házban lakott.

2976. Ha valamely házon ez van felirva: „Itt nincs átjárás“ akkor bizonyos, hogy ott van átjárás.

2977. Három ujonnan épült szép házat igy neveztek el: „árvaház, untauglich-ház, vizenépültház.“ A magyarázat ez: az első: a megyei közgyámé, a második: a megyei főorvosé; a harmadik: a nagyvendéglősé.

2978. Erzsébet megjegyzésére, hogy Baco háza mily kicsiny, ez igy válaszolt:

Tehetek én róla, hogy felséged csekélységemet oly nagygyá tette?

2997. — Ez baromlak, gunyolódik a fiu.

— És barom fog benne lakozni — szólt az öreg.

2980. Álljon e ház, mig a hangya kiissza a tengert és a csiga bejárja a földet.

2981. — Miért szólitod arádat mindig „édes csigabigámnak“? Hisz ő sem nem olyan pici, sem nem olyan gömbölyü?

— De *háza* van!

Haza.

2982. *Biró:* Ön tehát nem akarja megmondani, hogy hol született?

Csavargó: Nem és ezerszer nem: a hazámat nem árulom el.

Házaló.

2983. *Úr*: Megint itt van! Hiszen már a lépcsőn is ledobtam.

Házaló: De a hátsó lépcsőn még nem!

2984. — Nem kell semmi . . . Van mindenem, ami csak kell.

— Akkor vegyen egy imakönyvet, a miből hálát adhat a jó Istennek.

2985. — Ha itt volna a szolgám, rögtön kidobatnám magát!

— Mit tetszik fizetni, ha egy hordárt hozok?

Házasság.

2986. A házasság éppen ellentéte a csődnek, mert a házasságban a nő veszi fel férje nevét, mig a csődben a férfi veszi fel neje nevét.

2987. A házasság megnyitja az emberek szemét.

2988. A férjes nő a fiatal férfi parancsolója, a középkorunak élettársa s az öregnek ápolója.

2989. — Miféle ág ez itt a kezemben? — kérdi a tanitó.

— Füzfaág.

— Helyes. Hát te másik, tudsz-e megnevezni másféle ágat?

— Házasság.

2990. — Szeretnék férjhez menni. Csak találnék olyan férfit, aki nélkül nem tudok élni!

— Olyant keress, *akivel* tudsz élni!

2991. — Mivel hálálhatom meg, hogy megmentett a vizbefulástól?

— Vegye el az anyósomat és menjen vele a legsötétebb Afrikába.

2992. — Mért mondják a házasságot az emberi élet egy fontos fejezetének?

— Mert mintha lefejeznék az embert.

2993. — Melyiket illeti az elsőség, a házasságot vagy a temetést?

— Természetesen a házasságot, mert ott ketten temetkeznek, még pedig elevenen.

2994. — Leányaim: itt az ideje, hogy férj után lássatok.

— És nektek, fiaim, remélem, lesz annyi belátástok, hogy nem nősültök meg.

2995. — Leányaimat főkötő alá hoztam.
— Én is papucs alá a fiaimat.

2996. Az öreg özvegy beleszeret egy tizenhét éves leányba és elveszi. Fia meg elvette a leány anyját. Már most az apa veje lett saját fiának, felesége pedig nemcsak mostohaleánya mostohájának, hanem saját édesanyjának anyósa; ez pedig a saját leányának a mostohaleánya. A férje a mostohaanyjának mostohaatyja és a saját édes apjának az apósa!

2997. — Te mindig angyalodnak hivsz, de házasságra nem gondolsz!
— Éppen ezért! Félek, hogy ha elvennélek, felöltenéd kerubszárnyaidat és a faképnél hagyva visszaszállnál égi hazádba.

2998. Leányom, okos emberhez menj férjhez; anyád, sajnos, csak a pénzre volt tekintettel.

2999. — Ha én házasodom, főszempontom lesz a hazafiság.
— Ez szép dolog; de hogyan érti ezt?
— Csak olyan ember lányát veszem el, a ki sok adót fizet az államnak.

3000. — Mikor házasodik?
— Majd csak ön *után*.

3001. — Megmondtam a főnökömnek, hogy megházasodom.
— Es mit felelt?
— Azt kérdezte, vajjon a munkát untam-e meg, vagy az életemet?

3002. Egyedüli szerencséje a kapitány urnak, hogy a katonák polgári házasságot nem köthetnek, sőt mi több, ha ön, kapitány ur, polgári lenne, becsületemre, hozzá se mennék.

3003. — Igen is, hozzá fogsz menni. Egészen jóravaló fiatal ember, az üzlete is jól megy és még az apjától is örökölhet.

— De nekem egyáltalán nem tetszik.

— Hát aztán? Talán azt hiszed, hogy *te* valami nagyon tetszel neki? Mégis elvesz.

3004. — Hallom, barátom, ismét nősül!

— Igen harmadszor és utoljára: esküszöm!

3005. — Doktor úr, nyujtson egyetlen reménysugárt. Az öreg úr azt igérte, hogy megesküszik velem: hisz tudja ön, hogy már huszonöt év óta — — Ha előbb meg talál halni . . . én azt tul nem élem.

— Annál jobb: a házasságok ugyis az égben köttetnek.

3006. — Ha én nagy leszek, tanár leszek. Hát te minek készülsz?

— Én jó párti leszek.

3007. — Én ehhez a férfiuhoz menjek nőül, mama? Hiszen az valóságos tökfilkó!

— Épen azért, gyermekem!

3008. — Házasodni szeretnék.

— Anyóssal vagy anélkül tetszik parancsolni?

3009. Mit szeretne kötni?

— Házasságot.

3010. — No more hát házasodol?!!

— Csak gunyhósodunk!

3011. Bolond a világ. A leány azért jajgat, hogy miért nem mehet férjhez; az asszony meg azért sir, hogy miért ment férjhez.

3012. — Tulajdonképen miért is nem házasodik?

— Hát tudja, nagysád, a házasság vagy mennyország, vagy pokol; a mennyországot nem érdemlem meg, a pokolba jutni meg semmiképen se szándékozom!

3013. Valahányszor esküvő tartatik, mindannyiszor befödik a templom oltárképét, nehogy a jegyesek az ott alkalmazott következő feliraton megbotránykozzanak: „Uram bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.“

3014. — Nőül akarja venni ezen tisztességes hajadont?

— Ugyan ne kérdezzen annyit. Ha egyszer azt mondom, hogy elveszem, akkor el is veszem.

3015. Aláírták a házassági szerződést. A vőlegény ragyogó szemekkel suttogja menyasszonyának:

— Most eladta magát!

A leányka mosolyog:

— Ellenkezőleg: megvettem önt!

3016. — Alig ismerték egymást s már megtartották az esküvőt.

— Ha ismerték volna egymást ugy is elmaradt volna a házasság.

3017. — Két vak házasodott össze a napokban.

— Bizony, mai napság szemes nem is házasodik.

3018. Nem ment, hanem rohant férjhez.

3019. Ne öljük le ezüstlakodalmunkra a kövér hizónkat?

— Mit tehet arról a szegény pára, hogy mi huszonöt évvel ezelőtt összekeltünk?!

3020. — Csodálatos házasok! Egész éven át nem szólnak egymáshoz egy szót se.

— Legalább biztositva vannak, hogy nem vesznek össze.

3021. — No már annál nagyobb ostobaságot nem követhettem el, mint azt, hogy téged elvettelek!

— Dehogy nem! Hátha a mamát vetted volna el!

3022. — A báró megnősült.

— De ugy látszik, nem boldog.

— Tán mást vett el, mint a kit szeretett?

— Őt vette el, de a neje lett más.

3023. *Férj* (esküvő után): Végre az enyém.

Nő: Nem, az enyém.

3024. — Jelen volt ön, a mikor a házaspár között megkezdődött a veszekedés?

— Jelen.

— Óh, dehogy volt ott! — szól közbe a férj.

— Engedelmet kérek, ott voltam husz év előtt az esküvőjükön.

3025. — Hallod, sógornőm férjhez ment. Tudod-e miért?

— Annyi bizonyos, hogy nem kiváncsiságból.

3026. — Hallottad, barátom elvette a gazdag Emmát.

— Az ám, összeköti a kellemetlent a hasznossal.

3027. Valakiről azt hozták a lapok, hogy meghalt.

— Csak megnősültem, — szólt a helyreigazitás.

3028. — Mi az észházasság?

— Az olyan házasság, melyen mindenki okos, csak azok nem, a kik megesküdnek.

3029. — Hány éve, hogy nősültél?

— Tiz éve dühöng a házasságunk.

3030. — Hát hiszen nagyon kedves ember az urad, de mégis, hogyan szántad el magad arra, hogy nőül menj valakihez, a ki egy fejjel alacsonyabb, mint te?

— Édes Istenem, hát választanom kellett egy apró ember közt nagy fizetéssel és egy nagy ember közt apró fizetéssel.

3031. Vőlegény és menyasszony éppen kijönnek a templomból. A nő igen meg van hatva.

— Istenem, milyen zavarodott voltál, — fordul hozzá az ujdonsült férj, — alig tudtad a boldogitó „igen"-t kimondani.

— Igen, de mikor olyan szokatlan volt. Legközelebb már könnyebben fog menni!

3032. — Az ön kedveért még a legnagyobb bolondot is elkövetném.

— Apa mindig mondja, hogy a *házasság* legnagyobb bolondság.

3033. Miért gyülölöd annyira kollégádat?

— Jegyben járt a feleségemmel és — *nem* vette el.

3034. — Hogyan lehet az, hogy napjainkban a fiatal embereknél annyira csökkent a házasodási kedv?

— Nagyon könnyü megoldani, ha kisasszonyainkat közelebbről szemügyre veszszük: most ugy vannak ők, mint a mezők liliomai; se nem kötnek, se nem fonnak, sem nem dolgoznak és mégis pompásabban vannak felruházva, mint Salamon minden pompájában.

3035. — Nem megyek férjhez.

— Miért nem?

— Most, amig udvarolnak, tiz férfi is udvarol, amikor pedig asszony leszek, hát csak egy férfi lesz, aki törődik velem.

— Még az az egy sem!

3036. Nősülj meg: ha haza mégy egy lelket sem találsz, minden néma és rideg; ha *én* megyek haza ott a feleségem beszél és soha se áll be a szája.

3037. *Ifju* férj (olvas egy hirdetést): Ah, Béla nőül vette Klárát ... Milyen emléket ébreszt ez ...

Menyecske (elpirul): Hát tudtad, hogy már-már a vőlegényem volt?

Ifju férj (hirtelen): Hiszen én Klárára értettem ...

3038. — Választanom kell a szegény leány, kit szeretek s a gazdag özvegy közt, kit nem szeretek, mit tanácsolsz?

— A szerelem az élet sava, a mely nélkül semmi a lét. A szerelem gazdaggá teszi a szegényt és a munkát élvezetté varázsolja, mennyé teszi a földet.

— Elég, elég, a szegény lányt fogom elvenni.

— Helyesen beszéltél, de alkalmilag bemutathatnál a gazdag özvegynek, kit nem szeretsz.

3039. — Szükséges a *házasság* az üdvösségre?

— Nem szükséges, de bünt követ el ki elhanyagolja (*bérmálás*).

3040. — Igérd meg, hogy nem nősülsz meg többé, ha meghalok.

— Mily jó vagy, még holtad után is a boldogságommal törődöl.

3041. — Mégis ahhoz a dijnokhoz adta a lányát?

— Nem szivesen tettem, de ő égre-földre esküdözött, hogy imádottjával szivesen éhezik, csak az övé lehessen.

— Nos, és mi a vége a regénynek?

— Boldogan éheznek.

3042. — Mi ez?

— A modern házasság jelképe.

3043. — Köszönöm, édes mama, a süteményt. Te vagy a legjobb mama!

— Igazán?!

— Bizony. Nagyon örülök, hogy a családunkba házasodtál.

3044. Utolsó pénzemen sorsjegyet vettem. Ha nyerek: megházasod*hatom*; — ha nem nyerek: meg *kell* házasodnom.

3045. — Azt tartom, hogy az ön állása nem olyan, hogy megnősülhetne.

— Ellenkezőleg, olyan, hogy meg *kell* nősülnöm.

3046. — Házasodjék hát hitelezői kedvéért.

— Ha hitelezőimnek pénz kell, házasodjanak *ők maguk*.

3047. — Kétségbeesésig üldözték a hitelezői.

— Tehát megházasodott.

3048. — Remél ön e házasságból gyermekeket?

— Nem remélek, de tartok tőle.

3049. Mikor férj és nő verekedett, a kis lány közbe szólt:

Ugy-e mama, ilyen a vadházasság?

3050. A kézfogó: gyorsvonat, az egybekelés: személyvonat, az élet: már tehervonat.

3051. — A leánynak nem tetszem, de az anyja igen megkedvelt.

— S most mit fogsz tenni?

— Nőül veszem az anyját.

3052. — Hogyan tetszett a lipótvárosi bazilika belseje?

— Gyönyörü! Arra gondoltam, milyen szerencsés, a kit itt esküdtetnek össze csinos vőlegénynyel.

3053. *Fiatal férj* (siró feleségéhez): Ne vedd a férjhezmenést olyan nagyon a szivedre, hiszen nem tart oly sokáig.

3054. A vizből kimentettem, de ha egy szót szól a házasságról, ujból beledobom.

3055. Házas életem csupa paradicsom: én vagyok Ádám, feleségem Éva, anyósom pedig — a kigyó.

3056. — Honnan gondolod, hogy nős vagyok?

— Többször láttalak karonfogva egy nővel.

— Hát mindjárt a legrosszabbat kell gondolni?

3057. — Szolgálhatok egy jó szivarral?

— Köszönöm, nem dohányzom.

— Hiszen legénykorában szenvedélyes dohányos volt.

— Igen, de füstnélküli házasságot kötöttem.

3058. — Keserü tapasztalatai lehetnek a házasságról uram, hogy igy beszél. Már nős?

— Én nem, de az apám.

3059. *Férj:* A házasság igazi pokol! Bár sohasem nősültem volna!

Nő: Az egyszer közös az óhajtásunk.

3060. — Szabad kérnem kezét és szivét?

— Kezemet odaadom, de szivem már másé!

3061. Ki hogy házasodik?

A *földmives*: Hymen aranyjármát veszi a nyakába.
A *hajós*: kiköt a boldogság révpartján.
A *katona*: örök hűséget esküszik.
A *kereskedő*: feleséget vesz magának.
A *kötélverő*: a családi élet kötelékébe lép.

3062. Miért házasodnak a férfiak?

Az *első*: a hozományért.
A *második*: a szépségért.
A *harmadik*: adóssága miatt.
A *negyedik*: mert a papa akarja.
Az *ötödik*: hogy szórakozzék.
A *hatodik*: mert unja a magányt.
A *hetedik*: mert pihenni kiván.
A *nyolcadik*: mert muszáj.
A *kilencedik*: szokásból.
A *tizedik*: szerelemből.
A *tizenegyedik*: a világ kedveért.
A *tizenkettedik*: maga sem tudja, hogy miért.

3063. — Milyen nőt vegyek feleségül? — Gazdagot, hogy el birjon tartani, ha keresni nem tudnál; előkelőt, hogy diszére váljék a családnak; fiatalt, hogy elbirja a családi élet terhét; szépet, hogy másoknak is tessék; vallásosat, hogy hű legyen.

3064. *Anyakönyvvezető* (a későn érkező jegyes párhoz): Csaknem félórát késtek; kérem, máskor pontosabbak legyenek!

3065. — Milyen leányt vegyek nőül?

— 1. Olyan szép legyen, hogy egy fillér vagyon nélkül is örömmel elvegyed. — 2. Annyi hozománya legyen, hogy ha mégegyszer olyan rút lenne is, akkor is elvennéd!

3066. — Ne házitsa még meg fiát, hadd érjen meg az esze!

— Csak házasodjék meg most, mert ha megérik az esze, akkor csakugyan nem házasodik meg.

3067. — Jó hirrel jövök, édes lelkiatyám, polgári házasságot köt a fiam.

— Miféle polgári házasságot köt a maga fia?

— Polgári leányt vesz el, a mi pedig nagy szerencse egy szegény zsöllérnek.

3068. — Mi a polgári házasság?
— Ha nemes ember polgári származású nőt vesz el.

3069. — Ha szegény anyám még élne, rég visszatértem volna hozzá!
— Biztositlak, senki sem siratja jobban anyád halálát, mint én!

3070. — Férjhez megy az özvegyasszony, akinek nyolcéves leánya van. Ez utóbbit valaki meghivta uzsonnára jövő szombatra, amit a kis lány e szavakkal utasitott vissza: Most szombaton nem jöhetek, mert akkor férjhez adom a mamát!

3071. — Hogy tudsz evvel a gonosz asszonynyal élni?
— Csupa öröm az életünk! Szokása ugyanis, ha mérges, hogy valamit a fejemhez vág: ha eltalál, *ő* örül, ha nem talál el, *én* örülök.

3072. — Nőül menne olyan férfihoz, akit nem szeret?
— Nem tudom . . . de azért öné vagyok örökre!

3073. A házasságjog a férfinak az a joga, melyet birt megnősülése *előtt*.

3074. — Én oly nőt veszek feleségül, ki főzni tud, hogy ne kelljen szakácsnét tartanom.
— Én nagyvendéglőshöz megyek nőül, hogy ne kelljen főznöm.

3075. — Van kétezerötszáz korona jövedelmem s szeretnék pénzes leányt feleségül.

— Van egy husz éves csinos árvaleány, kinek negyvenezer koronája vagyon a takarékban, ha nekem közvetitési dijul a házasság megtörténte után egy hét alatt kifizet kétezer koronát, megszerzem.

— Itt van a két tanu előtt aláirt kötelezvény.

Lakodalom után a menyecske férje nyakába borul s magyarázgatja neki, hogy a közvetitő nélkül nem lettek volna egymásé, de ezt persze meg kell fizetni, még pedig kétezer koronával. A férj örült, hogy a dologba a menyecske is be van avatva s örömmel vette a kézhez kapott harmincnyolcezer koronát.

Képzelni meglepetését, midőn pár nap mulva a közvetitő ujból jelentkezik s kötelezvénye előmutatásával ujra kér kétezer koronát, mit persze ki kellett fizetni, mert mindkettőjüktől külön-külön vette a kötelező nyilatkozatokat.

3076. Keressen nekem valami jó pártit s ha mint házasságközvetitő jól beválik, mindig önhöz fordulok!

3077. — Hol van az a szép, fiatal és gazdag özvegy, akit nekem ajánlott?
— Nőül vettem.

3078. — Vagyona ugyan nincs a leányomnak, de tud festeni, énekelni és zongorázni. Nem tud olyan férfit, ki ezeket a tulajdonokat méltányolni képes?
Házasságközvetitő: Ha olyan férfit ismernék, annak odaadnám a *saját* leányomat!

3079. *Házasságközvetitő*: Nagyszerü egy párti lenne a maga viceházmester leánya...
Házmester (elutasitólag): Tartsa meg! Méltóságomon *alól* nem nősülök!

3080. Sikeres müködésemre nézve példaként legyen elég fölhoznom, hogy az anyósomat is férjhez adtam.

3081. — Ki szerezte a szent házasságot?
— A keresztanyám.

3082. — Ön feladta házasságközvetitő intézetét?
— Mert megházasodtam s már többé senkinek sem ajánlhatom, hogy nősüljön meg.

3083. A kis Károly (*sugva* a vendéghez): Ne igyál annyit!
Báró: Miért?
Károly: Mert ha becsiptél, el akarnak jegyezni a néném mel!

3084. — Nem tud ön ajánlani nékem egy oly leányt, ki szép, fiatal, megnyerő modoru és gazdag?
— Bocsánat uram! abból a négy tulajdonságból én négy pártit csinálok.

3085. Önnek többé nem szerzek hitvest, még a megboldogult feleségével is adósom.

Hazaszeretet.

3086. A hazaszeretetről, a honvágyról beszélt a tanitó, s hogy beszédje foganatjáról meggyőződjék, megkérdezte, hogy a szegény ember mért éhezik, nélkülöz, koplal inkább itt az ő mostoha hazájában a helyett, hogy hazát cserélne? Mért van ez?
— Mert nincs utiköltsége Amerikába — volt a válasz.

Házbér.

3087. Az első háziúrnál három évig laktam s most is ott laknám, ha a házbért megfizettem volna.

3088. — Mi baja van a grófnénak, hogy naponta többször is felkeresed?

— Semmi komolyabb baja nincs, de nekem emelték fel a házbéremet.

3089. Az idén husz koronával több házbért kellett fizetnünk a nyaralóért, mert esős lévén az idő, mindig otthon kellett tartózkodnunk.

3090. — Mondd meg csak fiam, minő beszédrész ez: házbér?

— Melléknév!

— No no, vigyázz, miért volna melléknév?

— Mert fokozni lehet.

3091. — Hány fokot ismersz?

— Négyet: Gyertyaszentelő-, Szt.-György-, Szt.-Jakab- és Szt.-Mihály napját, de atyám csak Szt.-György napján szokta fokozni a házbért.

3092. — Már félévi házbérrel van hátralékban s ennélfogva ki kell hurcolkodnia.

— Nem hurcolkodom ki, mig a házbéremet ki nem fizettem.

3093. — Hogy kérhet tizenegy koronát a szobáért, hiszen a hirdetés szerint a szobák öt és hat koronásak.

— Nos és öt meg hat az tizenegy.

3094. — Kérem doktor úr, jöjjön azonnal a szomszédságba!

— Hát olyan sietős a dolog?

— A fiu egy aranyat nyelt le és — az apjának házbért kell fizetnie!

3095. — Kérem adjon nekem öt fillért, éppen annyira volna szükségem, hogy az éjjeli szállásomat megfizethessem.

— Mennyi pénze van már együtt?

— Harminc fillér!

— Azért a pénzért nálam is meghálhat! Jöjjön be!

3096. — Már megint adós marad a házbérrel? Ez nem járja! Tovább nem hallgathatok.

— Hallgatás arany!

— Nekem nem kell arany! Fizessen tizennyolc koronát papirban, ezüstben, mert kiteszem a szürit.

3097. — Hát olyan sietős az a szobabér? Hiszen nem szököm én meg!

— Ismerjük már azt! Egy szép reggel csak azt veszi az ember észre, hogy kirepült a madár a kalitkából.

— Akkor maga nem ismer engem, mert a mig maga ki nem dob, addig én ugyan ki nem megyek innen!

3098. — Az én háziasszonyom igen derék asszony. Egy hibája van azonban: azt akarná mindig megtudni: mikor fizetem meg a házbéremet?

3099. Ma egy fess huszárönkéntes költözött a házunkba. Fel fogom emelni azoknak a lakóknak a bérét, a hol eladó lány van.

3100. — De szép szobád van, pajtás, biztosan olcsó.

— Bizony drága.

— És mi az ára?

— Negyven korona havonta, de még egyszer sem fizettem ki.

3101. — Mért nem veszed ki a lakást?

— Nagyon olcsó.

— Hát az is baj?

— Resteli az ember avval is adós maradni.

3102. — A koldus megszólit egy mellette elhaladó urat:

— Könyörüljön egy szegény szerencsétlenen, a kinek nincsen hol lehajtsa fejét.

— Ha nincsen lakása, akkor nincsen házigazdája s igy házbért sem kell fizetnie. Szerencsés ember s ön még panaszkodik!

Háziasszony.

3103. — Igérd meg, hogy felhagysz a tanulással és csak háziasszony leszesz.

— Te is igérj meg valamit.

— Mi legyen az?

— Te már tiz féléve vagy az egyetemen; igérd hát meg, hogy most már tanulni fogsz.

3104. — Örökké azt nyafogják a lapok, hogy a nő legyen jó háziasszony.

— Mintha nem hangzanék igy szebben, hogy legyen háza is.

3105. — „Kerestetik vidékre egy szolgáló leány, a ki tud tehenet fejni, mosni és vasalni.“ Ezt nem értem.

— Miért?

— Azt már hallottam, hogy a tehenet fejni és mosni lehet; de hogy vasalni is szokták, azt nem hallottam még soha.

3106. *Háztüznézö* = szakácsnő.

Hazugság.

3107. — Láttam egy borjut V lábbal.

— Én meg láttam egy embert X lábbal.

3108. — Képzelje csak, milyen kalandom volt a minap a vadkanvadászaton! A mint egy bokor mellett elmegyek . . .

— Ezt már tegnapelőtt elmondta.

— Az lehetetlen, hisz magam is csak tegnap hallottam.

3109. — Nálunk oly nagy folyó van, hogy nyolc napig tart rajta az átkelés.

— Nálunk meg van oly pici folyó, hogy csak egy partja van.

3110. Nálunk oly karcsu hölgyek vannak, hogy kétszer kell bejönniök, hogy őket egyszer megláthassuk.

3111. Afrikában oly fekete emberek vannak, hogy világos nappal kell gyertyát gyujtani, hogy őket megláthassuk.

3112. — Az egyik erdészt szeretném előléptetni. Melyiket ajánlja?

— Azt hiszem, a fiatalabb lesz alkalmasabb: sokkal különben hazudik, mint a másik.

3113. — A ki közületek a legnagyobbat hazudja, az egy koronát kap.

— Én sohasem hazudtam s egy koronáért bizony nem hazudom.

— Én hazudnám, de nem tudok.

— Mindketten igazat mondottak.

A harmadik kapta meg a koronát.

3114. — Én már két nadrágot koptattam el a vádlottak padján!

— Én egy padot koptattam el!

3115. — Kapsz egy koronát, ha azonnal hazudol egyet.

— Ön három koronát igért.

3116. — Ugy-e, barátod sokat hazudik?

— Nem hiszem.... Tegnap is megesküdött, hogy igaz, a mi vele Tüzföldön történt.

— Mi történt vele?

— Megették a vadak.

3117. — Görcsök bántanak!

— Sürün?

— Minden tiz percben elfog a roham.

— És meddig szokott tartani?

— Legalább egy negyedóráig.

3118. Az udvariasság többnyire hazugság, a hazugság többnyire udvariasság.

3119. — Olaszországban szörnyü mód megnő a növény, például a káposzta oly nagyra nő, hogy tövében egy egész ezred megpihenhet.

— Angolországban voltam a gyárban, huszonnégyen dolgoztunk egy üstön s oly messze voltunk egymástól, hogy nem hallottuk egymás kalapácsütését.

— Mire jó az a nagy üst?

— Hogy benne azt az olaszországi káposztát megfőzzék.

3120. — Miért nem beszél a te komád sohasem önmagáról?

— Mert annyira vérében van a hazugság, hogy még önmagát is megrágalmazná.

3121. — Nagyokat hazudhattál annak a gazdag leánynak, hogy meghallgatott.

— Épen nem; egyszerüen igazat mondtam neki.

— Mit mondtál?

— Megmondtam neki, hogy nem tudok élni nélküle.

3122. — Honnan jösz?

— Konstantinápolyból. Barátom, micsoda város!? Olyat mi még álmunkban se tudunk képzelni. Mennyi leirhatatlan szépség!

— És mit szólsz a Dardanellákhoz?

— A Dardanellákhoz?

— Igen. Nem ismerkedtél meg velük?

— Már hogyne ismerkedtem volna meg velük?! Nagyon is! Derék nép! Képzeld csak, kétszer is meghivtak magukhoz ebédre!

3123. — No, de ekkora hazugság!

— Hogy meri az ur az én elbeszélésemet hazugságnak mondani?

— Nem az önére mondtam.

— Hát kiére?

— Tegnap egy másik barátom ugyanezt a kalandot beszélte el, mintha vele történt volna!

3124. — Min vitatkoznak?

— Egy dohányzacskót találtunk, aztán abban egyeztünk meg, hogy azé legyen, a ki a legnagyobb hazugságot tudja mondani; itt vetélkedünk már egész délelőtt, de egyikünk se birja legyőzni a másikat.

— Hát nem restelik kendtek az ilyen vetélkedést? Látják: én egész életemben soha sem hazudtam.

— Ily nagyot egyikünk sem hazudott, itt van, vegye: ön nyerte el a zacskót.

3125. — Hallom, hogy *megint* összeszólalkoztál a feleségeddel.

— Hazudik, a ki mondta, mert ez csak a hét év előtti összeszólalkozás meg nem szakadt folytatása.

3126. — A vallomás néhány dologban megegyezik cinkostársa vallomásával.

— Meghiszem azt... Ő is hazudik.

3127. — Milyen az a vastartalmu forrás?

— Ha betesz egy pár csizmát, öt perc mulva patkó lesz rajta!

3128. *Biró*: Maga nagyon szeret hazudni.

Vádlott: Hiszen ha mindjárt megmondom az igazat, akkor minek van itt a biró ur?

3129. A vadász a minap oly nagyot mondott, hogy még a kutyája is rázta fejét.

3130. Ha az ellenség győz: a honi lapok kisebbet hazudnak; ha a hazai sereg győz: a honi lapok nagyobbat hazudnak.

3131. — Budapesten most cipőgyár létesült, amelynek gyártmányait három évig is el lehet hordani.

— Az lehetetlen!

— *Kézben* el lehet hordani még tovább is!

3132. — Én a te korodban sohase hazudtam.

— Hát mikor kezdtél hazudni?

3133. *Ügyvéd*: Most mondja el a tényállást ugy, amint van; hazudni *én* fogok maga helyett.

3134. — Régi iskolatársak találkozván, hihetetlen jómodukkal dicsekedtek s lenézték a ferencrendi barátot, a ki szerzetes létére persze sokra nem vihette. Kérdeztetvén, hogy mondja el ő is viselt dolgait, igy felelt:

Az én életemben nagyszerü dolgok nem történtek, de kevés ember hallott egy óra lefolyása alatt annyi — hazugságot, mint én most — köztetek!

3135. Hazudozásaival forduljon másik szomszédjához, én magam is eleget hazudozom.

3136. — Annyi szivart szivok el, hogy a szobámat télen csupán szivarládákkal fütöm.

— Az semmi! Én annyi sört megiszom, hogy a palackok dugóival feleségem egész éven át főz.

3137. A borban lakik az igazság; hogy komám mindig hazudhassék, bort soha sem iszik.

3138. — Becsületemre, keményebb tél még nem volt az ideinél! Képzeljék uraim, a mult héten vadászni voltunk barátommal a hegyek közt és mikor visszatértünk, mind a két szeme üveggé fagyott.

— Ez még semmi, öcsém! De az én szobámban a mult héten megfagyott a gyertya lángja s azóta a gyertya folyvást ég, anélkül, hogy fogyna.

3139. — Láttam összenőtt testvért.

— Én két unokatestvért láttam összenőve.

3140. Mig él akasztófán lóg, holta után tolvajkodik. = *Hébér.*

3141. Éber *héber* = *zsidó bakter.*

Hegedü.

3142. Nincs bennem élet, nincs szivem,
Begyemen kivül van belem,
Melyet, ha ki egy szép állat
Farkával dörgöl és mozgat,
Örömre, jajra fakadok.

3143. Csoda állat, melyben erdő, s nyáj egyesül
Erdő hátán fekszik, a juh nyeregben ül.
Se feje, se lába, mégis vagyon nyaka,
Ha a ló ugrik, zeng egész éjszaka.

3144. — Mi lesz a fiából?

— Hegedümüvész.

— És van erre hivatása?

— Azt nem tudom, de a nagynénjétől hegedüt kapott ujévre.

3145. — Mikor beszél a bárány a lóval?
— Mikor hegedülnek.

3146. — Elmondani nem tudom a „Hiszekegy"-et, de ha a plébános ur elfütyöli, rögtön elhegedülöm — szólt a cigány.

3147. Az asszony olyan mint a hegedü. Minél vénebb, annál jobban szól.

3148. Esketés alkalmával kérdi a pap a cigány vőlegénytől:
— Soha se hagyod-e el leendő hitestársadat?
— Soha, csak mikor — hegedülni megyek.

3149. Amelius violentus erat = Amelius hegedüs vala.

Hegy.

3150. Ha egész, a tűnek vége,
Vagy természet mestersége;
De, ha fejét elveszed,
Ezer számmá is teszed.

3151. Mit tud-e erről a hegyről?
— Sok mindenfélét; csak a mult hóban is ketten mentek fel ezen az uton és sohasem tértek többé vissza.
— Borzasztó, mi történhetett velük?
— A hegy *másik* oldalán jöttek le.

3152. *Tanító*: A Tátra egyik csucsa 2550 méter magas.

— *Tanuló*: Az én könyvemben 2600 méter van.

— *Tanító* (nézi a könyvet): Ah, igen, ez a könyv ez előtt husz évvel lett kiadva, azóta annyit apadhatott.

3153. *Hegyes* = Buda.

3154. *Helena foris, intus Hecuba* = Ilona elől, Hekuba a tus alatt van.

3155. *Helf Gott* = Tizenegy Isten.

Hely.

3156. — Az utolsó helyre szeretnék ülni.

— Bárhova ül, az lesz az utolsó hely.

3157. A merani kastélyhoz portás kellett, — többen folyamodtak:

A *tanácsos* avval érvelt, hogy már husz éve *ül* a tanácsban.

A *katona* avval, hogy már husz évig *feküdt* az ezrednél.

A *hivatalnok* avval, hogy harminc évig *áll* a közügy szolgálatában.

A *tanító* avval, hogy harminc évig *jár* az iskolába .

Az állást a tanító kapta meg.

3158. — Hol kezdjem meg? — kérdi a diszhelyet elfoglaló vendég, midőn a sültet eléje tették.

— Ahol tetszik.

— No akkor majd otthonn kezdem meg.

3159. — Mit lehet foglalni?
— Helyet.

3160. — Nem tud valami jó kocsist?
— Barátomat ajánlhatom.
— Józan és megbizható?
— Igen.
— Tiszta és pontos?
— Az.
— No akkor mondja meg neki: jövő héten elfoglalhatja a — *maga* helyét!

3161. *Férj*: Ma három éve halt meg első nőm, szegény már a sirban pihen!

Nő: Reméllem, nem sajnálod tőlem az ő helyét?

Férj: Sőt ellenkezőleg: szivemből kívánom neked!

3162. Nem volna szives magához fogadni, mig valami tisztességes helyet kapok?

3163. Anyám azt mondotta, hogy nem fogok *helyet* kapni, pedig egy év alatt négy helyem is volt.

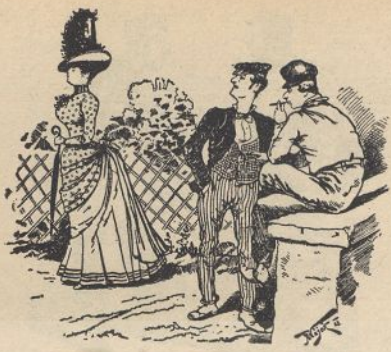
3164. — Mért hagyod ott helyedet, hiszen urnőd nagyon jó.
— Nagyon unalmas ott lenni, semmiért sem haragszik meg.

3165. *Helyes* kis lány, mert *himlőhelyes*.

3166. *Helytelen* = facér.

Hentes.

3167. — Ebben a hentesboltban aranyért sem találsz egy porszemecskét vagy szemetet.
— Persze: a piszok is belekerül a kolbászba mind!

3168. Ez a hölgy igen gazdag, de sok vér tapad a vagyonához.

— Hogy-hogy?

— Hentesnek a leánya.

3169. Kerestetik fiatal, erőteljes henteslegény, ki kolbászok megtöltésére alkalmas.

3170. Meglátja egy bécsi hentes Debrecenben ezt a feliratot: „Szalonna és hus árulás.“

— Bécsben még csak a szabók és borbélyok hijják mühelyüket „Salon“-nak, itt már a henteseknek is van szalonja, — szólt csodálkozva.

3171. Arról ön eddig sohasem szólt, hogy atyja hentes.

3172. *Hentes* (a piktorhoz): Ide irja a nevemet és alája pingáljon egy disznót, hogy mindenki az első pillanatra tudhassa, hogy mi vagyok.

3173. — Orvos ur! Ezelőtt ugy tudtam dolgozni, mint egy marha; munka után éhes voltam, mint egy farkas; ha lefeküdtem, fáradt voltam, mint egy kutya; és úgy tudtam aludni, mint egy mormota — szólt a hentes az orvoshoz.

Orvos: Uram, menjen az *állat*orvoshoz.

3174. Nem értem, miért diszitik a hentesek kirakataikat virágokkal? Sokkal okosabb volna, ha a virágkereskedők sonkát meg kolbászt tennének kirakataikba.

3175. — De rosszul nézesz ki.

— Mit gondolsz, ne menjek az orvoshoz?

— Menj inkább a *henteshez*.

3176. A hentes fülüknél fogva emelte le a kocsiról a sertéseket, az állatvédő egyesület egy tagja rászól:

Nem szégyenli magát, ugy bánni a szegény állatokkal mintha inasai volnának.

Hering.

3177. Éltem, a meddig élhettem,
Vizes sóban örvendettem:
De hogy ellenkézre jöttem,
Ugyan sóval ölettettem.

3178. *Hering* = uri fehérnemü.

Hiba.

3179. — Hogy mersz te a mamának olyat mondani, hogy „rosz“. Tedd jóvá a hibádat s mond neki, hogy sajnálod, a mit mondtál.

— Mama, sajnálom, hogy rosz vagy.

3180. — Mehet! Nincs semmi hibája.

— Dehogy nincs! Hisz ép az a *hiba*, hogy *semmi hibám* sincsen. . . .

3181. — Öreg vagyok már, fiam, és szeretném, ha elhatároznád magad, szomszédunk leányát elvenni, ki hozománya által szép jövőt biztositana számodra.

— De édes atyám, hisz *sánta!*

— Mit sem tesz, hiszen nem kell, hogy *kengyelfutó* legyen!

— De kedves atyám, *néma!*

— Baj is az, legalább nem fog mindég a cselédekkel *pörölni.*

— Ámde *vak!*

— Az nem is olyan nagy hiba, legalább nem fog idegen férfiakra *kacsintani.*

— Hiszen *púpos!*

— Igazán furcsa ember vagy; *hiszen nem angyal talán, hogy egyetlen egy hibája se legyen!*

3182. — Mit beszélnek rólam az emberek?

— Hogy sokat fecseg a templomban.

— Igazuk van, meg fogok javulni, hát még mit mondanak?

— Ha ezt a hibáját levetköztette, majd elmondom a többit.

3183. — Miért irsz annyi helyesirási hibát? Hiszen kinevetnek a kuncsaftok!

— Minél ostobábbnak tartanak, annál jobban lehet őket megcsalni.

3184. Megvan minden jó tulajdona s csak egy hibája van — kiszenvedett.

Hid.

3185. Futó ellenségnek aranyhidat kell csinálni.

Hunyadi János.

3186. A szünidőre hazamenő deák, hogy tanultságának jelét adja, apja füle hallatára reprodukálta a valamikor szóbeszéddé vált mondást:

— Az élet olyan, mint a lánchid.

Mire az öreg sóhajtva feleli:

— Még annál is rosszabb, édes fiam!

3187. *Hitoktató*: Hányféle hit van Budapesten?

Fiu: Hét: a Lánchid, Margithid, Ferenc Józsefhid, Vasuti hid, Eskütéri hid, Ujpesti összekötő hid és a — Vágóhid.

3188. — Miért nem szabad a hidon megállani?

— Mert máskép nem ér a tuloldalra.

3189. — Miért forditja az eskütéri hid budai oldalán álló szent Gellért szobra a keresztet Pest felé?

— Hogy ekkép figyelmeztesse a pesti embert, ne lépjen a hidra, mert leszakad.

3190. — Miféle kapu az?

— Az alagut.

— Mire jó az?

— Hát arra, hogy ha eső esik, alája tolják a lánchidat.

2391. Egy vidéki ember a lánchidhoz érve,
Kérdezte, hogy mennyi az átmenés bére.
„Négy fillér fejenkint annak az ára itt.“
De mi tizen vagyunk. Nem enged valamit?

3192. A híd felett következő hirdetés volt olvasható:

„Egyszerre csak hatan mehetnek át“.

— Kár, hogy csak hárman vagyunk; várnunk kell, mig még hárman jönnek, hogy átmehessünk, — szólt az apa két fiához.

Hideg.

3193. — Mit szól az északi sark felfedezéséhez?

— Semmi sem hagyott még oly hidegen, mint ez.

3194. — De hideg a szobád!

— Csak *egy* személyre fütöttek.

3195. — Milyen nagy a hideg az északi sarkon? — kérdi a tanitó a földrajzi órán egyik nebulót.

— Olyan nagy, — felelt az, — hogy az embernek a nyelvére fagy a felelet, ha csak rá gondol is.

3196. Ott ült, mint egy márványszobor, hidegen s mosolya is oly hideg volt, mint a minő hidegen csak a márvány mosolyoghat...

3197. Tél idején a nyári pavillonban vettetett ágyat vendégeinek. Az egyik nem győz panaszkodni, mire a másik ekkép vigasztalja: Még jó, hogy a *nyári* pavillonba tett, hátha a *téli* pavillonban kellene hálnunk?!

3198. — Tudod-e, miért olyan sovány a gróf?

— Miért?

— Mert mindig hideg ételt eszik.

— Hiszen láttam én őt már forró levest is enni!

— No persze, de mire a szájától a gyomráig ér, azon a hosszu uton a legmelegebb étel is meghül.

3199. — A maga betege vagyok.
— Hogy-hogy?
— Tegnapelőtt olyan hidegen bánt velem, hogy meghültem.

3200. A cseléd helyet keres, látja ezt a feliratot: „Hideg konyha.“
— No ide ugyan be nem megyek, — szólt, — mert félek a meghüléstől.

3201. Nagy Péter a danzigi templomban a polgármester parókáját tette a maga fejére s igy védekezett a nagy hideg ellen.

3202. — Nem esik jól ez a hideg?
— Nem bizony. Én a telet csak nyáron szeretem.

3203. — Már huszszor akartam magamat a hullámokba vetni.
— S miért nem tette?
— Mindig tulságosan hidegnek találtam a vizet.

3204. *Higany* = leves.

3205. *Hinc et illuc* = általvető.

Hir.

3206. — És te még élsz?
— Mért ne élnék?
— Már vagy egy éve, hogy halálhiredet olvastam.
— Én is olvastam, de mindjárt tudtam, hogy koholmány.

3207. — Hogy van?
— Nem egészen jól.
— Miért?
— Megnősültem.
— Hisz ez jó!
— Nem egészen jó.
— Miért?
— Öreget vettem el.
— Az nem jó.
— De nem is rosz.
— Miért?
— Három emeletes házat hozott magával.
— Az már jó.
— Nem egészen jó.
— Miért?
— A ház leégett.
— Az már nem jó.
— De nem is rosz.
— Miért?
— Az öreg is benn égett.

3208. Azon hirünk, hogy Pesten egy szakácsnő boldogtalan szerelem folytán vizbe ugrott, némi helyreigazitásra szorul. A szomoru eset nem Pesten történt, hanem Ujpesten; az öngyilkos nem szakácsnő volt, hanem katona; az öngyilkosságot nem szerelmi bujában, hanem delirium tremensben követte el és nem a vizbe fult, hanem fölakasztotta magát. Egyéb részleteket illetőleg fentartjuk hirünket.

3209. — Miért dobálod a mai lapokat a mama fejéhez?
— Közlöm vele a legujabb hireket.

3210. — Mi hir van az öcsédről, a ki Amerikába ment?

— Tegnap kaptam az első hirt felőle: meghalt.

— No, végre mégis adott életjelt magáról!

3211. — Ön most cseléd helyett bejáró asszonyt tart, célszerübb ez?

— Hogyne. A ki tizenkét családban megfordul, attól érdekesebbnél érdekesebb hireket lehet megtudni.

3212. — Önnél van most az a szakácsnő, a ki oly hosszu ideig nálam volt?

— Igen, de ő nagyon hallgatag, mindig *csak jót* beszél kegyed felől.

3213. *Légből kapott hirek* = drótnélküli sürgöny.

3214. *Hiradó* = előfizetési dij. kofa.

Hirdetés.

3215. Azok a szülők, a kik 7—14 éves gyermekeiket Vácra akarják küldeni, teljes ellátásra elfogadtatnak. Bővebb felvilágositást nyujt a szerkesztőség.

3216. A legutóbbi népszámlálás szerint városunk lakossága százötvenhattal szaporodott, ami csakis az elmegyógyintézet kibővitésének köszönhető.

3217. A kiknek valami követelésük van, — pár napra a halottas kamrában tétessenek ki közszemlére.

3218. A ki kutyáját szájkosár nélkül utcára engedi, husz korona pénzbirságra itéltetik s néhány nap mulva a gyepmesternek átadatik.

3219. Ezen házban versenyekre alkalmas lóistálló kiadó.

3220. Ajánlom magamat, mint fájdalomnélküli tyukszemvágót, a t. közönség meleg pártfogásába.

3221. Régi szálloda öregség és siketség miatt eladó.

3222. — Adjon egy koronát kölcsön.

— Minek?

— Feleségem elhagyott s most hirdetést akarok közzétenni, hogy adósságait, miket csinál, nem fizetem ki.

3223. Butorozott szoba négy méter hosszú és másfél méter széles ur részére azonnal kiadó.

3224. Hajadon asszony főzésre kerestetik.

3225. Figyelmeztetem a t. közönséget, hogy vállalatomat hasonló természetü családokkal össze ne tévessze.

3226. Fiatal, kellemes külsejü férfi megházasodni kiván; kerestetik tapasztalt öreg ur, ki erről a szándékáról lebeszélje.

3227. Miután aranyrámás képeimet már tiz éve árulom és sohasem hirdettem, ezt tenni most is feleslegesnek tartom, miután minden vevőm ugy is tudja, hogy Budapesten, II., Donáti-utca 3. szám alatt lakom.

3228. Életunt férfi keres életunt nőt, hogy vele együtt menjen a halálba.

3229. Ez az út nem út. A ki még is rajta jár, három korona büntetést kap.

3230. Ez a bolt jelenleg a harmadik utcában jobbról 1. szám alatt vagyon.

3231. *Hirdetmény.* Az az úr, ki vasárnap délután a kávéházból elvitte a selyem esernyőmet, hozza vissza, mert tudjuk, hogy kicsoda.

Válasz. A selyem ernyőért *személyesen* jöjjön el.

3232. Tegnap ezer koronát vesztettem el, a ki megtalálja, megtarthatja.

3233. A szövetkezeti év augusztus hó 1-én kezdődik és ugyanazon év julius hó 31-én végződik.

3234. Egy *jó* házhoz egy *jobb* házból való leány kerestetik.

3235. Ügyes utazó ügynökök kerestetnek. Akrobaták előnyben részesülnek.

3236. Az 115,830 koronára becsült kincstári pusztarészletnek eladása felett. f. hó augusztus 20-án a város legélénkebb helyén nagy kenderraktárt nyitottam, melyben mindenféle selyemzsinórok és kötelek földbirtokra való betáblázás mellett 6%-ra kölcsönbe adatnak. Ezennel bátorkodom fényképészeti mütermemet a t. c. közönség becses figyelmébe ajánlani azzal, hogy csak belföldi vállalkozók fogadtatnak el, kik már hosszabb idő óta jóhirü szabóüzlettel birnak s állatorvosi tanulmányaikat kellő sikerrel végezték.

3237. A divatárusné most nyitván meg uj, igen pompás üzletét, — a tisztelt közönség kéretik, hogy az elhullott birkák bőrét egyedül oda méltóztassék szállitani.

3238. Egy bérkocsisló lábát kificamitván, — a beteg folyvást nagy fájdalmakat érez és a leggondosabb orvosi segély dacára is vak fog maradni.

3239. Egy tiz lóerőre számitott honi cséplőgép helyszüke miatt — nevelőül kerestetik két nemes urfi mellé, kiknek kipallérozása eddig némileg el volt hanyagolva.

3240. Tegnap adaték nemzeti szinpadunkon először a „Debreceni ripők“ és — a temetési társulat tüstént legnagyobb készséggel fizette ki a temetési költségeket.

3241. A nagypiacon álló bódéba állatsereglet érkezvén — a kedves háziasszony divatos estélyei számos uj vendéggel szaporodtak, kik kedélyesen ismerték fel egymás között a régi jó barátokat.

3242. Budapesten mult évben tizenkétezer gyermek született, — melyekből a legujabb tőzsdei áron, ki egyszerre hetet vásárol, két huszasával, a nyolcadikat ingyen kapja.

Hirlap.

3243. Ha városba mégy, szólj be az ujság szerkesztőségébe s mondd meg, hogy kéretem, küldjenek valahára kacsát is, az üres ujságpapirt nem használhatom. Épen tegnap mondta a szolgabiró, hogy az ujság mindig kacsákat hoz. Ha *ő* kap, akkor *nekem* is dukál!

3244. A városligeti szinkörben Hamletet adják. Az előadás vége felé közeledik. Utolsó felvonás utolsó jelenet: Hamlet megöli Klaudius királyt; a királyné méreg által meghalt; Leártest Hamlet leszurja; Hamlet maga is belehal sebébe. A néző közönség készül a szinházat elhagyni. Hordár (a kakasülőn kollegájához):

Mily szép pénzt kerestek akkor kollegáink a rendkivüli lapkiadásokkal.

3245. Arról volt szó, hogy nem lehet valamely hirlapban olyas ostobaságot közölni, mit az olvasóközönség egy része el ne hinne.

Száz aranyban történt a fogadás.

A „Pesti Napló"-ban lehetett olvasni a következőket:

„Egy aranyért bárki megszerezheti annak a titkát, miként lehet egy dézsa vizben huszonnégy óra alatt pisztrángot tenyészteni."

Báró Auguszt Antal azonnal beküldötte az aranyat s igy a fogadás meg volt nyerve.

A szerkesztőség visszaküldvén az aranyat, avval vigasztalta meg a bárót, hogy az ő aranya a harminchetedik volt.

3246. Az emberfia a lapokban:

„Egészséges csecsemő" — ha a világra születik; — „A kedves fiu, kinek mindent megbocsátanak" — ha megszökött hazulról; — „Müvelt fiatal ember, igen jó családból" — ha nőt keres; — „Szegény szolga", kinek az elvesztett pénzt meg kell téritenie — ha pénztárcáját elvesztette; — „Az az ismert férfiu, ki őrizkedni fog a további kellemetlenségektől" — ha régi kalapját egy ujdonattal felcserélte; — „A szerető férj és gondos atya" — ha meghalt.

3247. — Az utóbbi két hét alatt ujra ezer példánynyal emeltük a példányszámot s nem maradt belőle egy példány sem, mind eladtuk!

— Mennyiért kilóját?

3248. — Én tegnap akkor interwiewoltam meg a minisztert, mikor még ágyban volt.

— No én meg akkor, mikor még aludt.

3249. — Ön azt mondta barátjának, hogy hazudni szokott?

— Az épen nem mondtam.

— Hát mi a manót mondott neki, hogy ugy fölhuzta az orrát?

— Azt mondtam neki, hogy igen alkalmas riporter válnék belőle.

3250. Volt egyszer egy szolgabiró, a ki meghagyta a járásbeli községek elöljáróinak, hogy valami ujságot járassanak s azt olvasgassák, mikor a község házánál összejönnek. Egyszer oda vetődött s kérdezte a birótól, hogy járatnak-e ujságot?

— Igen, járatunk.

— És melyiket?

— A biró ötölt-hatolt, mert egyre sem fizettek elő.

— Talán a Vasárnapi ujságot?

— Igenis azt — felelé a biró: s némi büszkességgel, tevé hozzá — mert ilyen nagy község, mint a mienk csak nem járathat kétköznapi ujságot.

3251. A szerkesztő valakit csalónak mondott s szavainak nyilvános visszavonására lett itélve, meg is tette ilyformán: önt csalónak mondottam — igaz; vissza kell vonnom állitásomat — igen sajnálom — ön becsületes ember — hazudtam.

3252. — Mindenekelőtt tanulja meg, hogy a papirosnak csak egyik oldalára irjon.
— Melyikre?

3253. — Haragos ur lép a szerkesztőségbe és odaáll a szerkesztő elé:
— Ön engem hazugsággal vádolt az ujságban.
— Nem tudok róla.
— Szélhámosnak mondott!
— Téved.
— De tudom, hogy egyik lapban benne volt, hogy én kvalifikálhatatlan ember vagyok.
— A konkurrens lapban lehetett. Az szokott olyan ócska dolgot közölni!

3254. Nézd meg a reggeli lapokban, hogy még mindig beteg vagyok-e?

3255. Irigylem szerkesztő urat, mily élvezete lehet a szerkesztői titoktartásban.

3256. *Hirnök* = ujságiró.

3257. *Hirtelen* = sok lap.

Hit.

3258. *Hinni* könnyü, — csak elhinni nehéz.

3259. — Minden polgáriosult állambeli embernek egy bizonyos vallásfelekezethez kell tartoznia. Egyik lutheránus, másik kálvinista, van óhitü, zsidó, mohamedán s igy tovább, te pedig mi vagy?
— Én sváb vagyok!

3260. Az eladósodott kereskedőt hitelezői fölötte nyugtalanitották. Egy napon ismét kopogtattak.

— Bizonyosan megint hitelező, — szólt megijedve, a belépőre pedig rárivall:

— Mit hisz ön tulajdonképen felőlem?

— Azt, hogy végre pénzemhez jutok!

— Babonahit az!

3261. — Meddig tartott a harmincéves háboru?

— Tizenöt évig.

— Még azt sem tudod, hiszen már megmondtam!

— De azt is mondta, hogy csak a felét szabad elhinni annak, a mit a világ mond!

3262. Elhiszik-e, tisztelt választóim, mind, a mit mondottam?

— Mind elhisszük, uram, kit valónak, kit nem valónak.

3263. — Nem kell ám mindent elhinned, leányom, a mit mondanak.

3264. — Óh, csak azt hiszem el, a mi jól esik.

3265. — Csak felét higyje el annak, a mit a lányok mondanak.

— De melyik felét?

— Azt, a melyiket, mikor mondják, nem hiszi el.

3266. — Tehát te semmit sem hiszesz?

— Én csak azt hiszem, a mit tudok.

— Hiszen az egyre megy.

3267. — Csak azt hiszem, a mit megértek.

— Tehát azért *hitetlen.*

3268. Vizbe esett a zsidó. A hullámok már szinte összecsaptak fölötte, midőn torkaszakadtából segitségért kiabált.

— Kihuzunk, — mondá néhány molnárlegény, — ha hiszesz az Atyába, a Fiuba és a Szentlélekbe.

— Jaj, hiszek én az egész atyafiságba, csak huzzatok ki!

3269. — Remélem, elhiszi azt a históriát, a mit az imént elmondottam?

— Hogyne! Hogyne! Elhiszem még a következőket is, melyeket el *fog* mondani.

3270. — Micsoda hiten van?

— A melyen az ezred szabója. Nem hiszi, hogy megfizetek neki s én is ugy hiszem.

3271. — Elsejére megkapja a pénzét.

— Nem hiszem.

— Hát micsoda *hit*elező, ha nem hisz?

3272. — Néha bizony eltünődöm rajta, vajjon igaz-e mindaz, a mit maga nekem beszél?

— Édes Istenem, a fődolog az, hogy *mi ketten* elhigyjük.

3273. — Elhiszi azt a hihetetlen vadászkalandot, a mit barátja az imént elbeszélt?

— Hogyne; hiszen ő is elhiszi, a mit *én* mondok.

3274. — Hisz ön az előérzetbe?
— Igen, de csak utólag.

3275. Apám, küldj mentől előbb pénzt, ha nem, ugy én is más hitre térek!

3276. *Hitbér* = konvertita alapból élvezett ösztöndij.

3277. *Hitehagyott* = eltérő.

Hitel.

3278. — Kölcsönözz tiz koronát.
— Megfogadtam, hogy többé senkinek sem hitelezek.
— Hadd legyek *én* az utolsó, a kinek *adsz*!
— Mint jó barátom, *te* leszesz az első, a kinek *nem* adok.

3279. Semmit se szeretek hitelbe venni. Ezt a kalapot még tavaly vettem, ki is ment a divatból, de a mig kifizetve nincs, ujat nem veszek.

3280. Ruhát akartam csináltatni, de az egyik szabó azért nem hitelezett, mert nem ismer, a másik pedig azért, mert nagyon is ismer!

3281. A költő sokat ivott és — ritkán levén pénze, — többnyire hitelbe. Egyik szindarabja óriási sikert aratott, mit barátja örömmel hoz tudomására.
— Mondd ezt a korcsmárosnak, az jobban fog neki örülni, mint én, — szólt a költő.

3282. — Kegyeskedjél száz koronát kölcsönözni.

A megszólított huzódozik.

— Talán nincs már becsületem? — kérdé hevesen a kérelmező.

— Becsület az van, de *hitel* már nincs.

3283. A tőkepénzes pénzt kölcsönöz a posztógyárosnak, a gyáros hitelbe ad posztót a kereskedőnek, a kereskedő a szabónak, a szabó hitelbe dolgozik a gavallérnak, a gavallér a ruhát beviszi a zálogházba és — pénzt szerez belőle!

3284. — Hogyan tehetett olyan hitelre szert, hogy a legdrágább szabónál dolgoztat?

— Hát a szabó megtudta, hogy a Royalban lakik.

— És hogyan adhatnak neki hitelben lakást olyan elegáns szállóban?

— Bizonyára a ruhájáról következtetik, hogy pénze van.

3285. — Nem csinálna nekem egy öltözet ruhát részletfizetésre?

— Igen szivesen; hanem az első részletet majd akkor sziveskedjék letenni, mikor mértéket veszek, a másodikat meg, mikor hazaviszem az öltözetet.

3286. — Mondtam már, hogy önnek nem adok hitelbe!

— Nem is én akarok hitelbe, hanem itt ez az ur, a szomszédom.

— Hiszen nem is ösmerem.

— Se baj; jót állok érte.

3287. — Hová mégy ily korán?

— A boltba.

— Szép dolog, csak el ne veszitsd a pénzt!

— Óh dehogy, mindent hitelbe veszünk.

3288. — Cigány (levett kalappal a kereskedőhöz): Kérem adjon egy primahurt hitelbe, farsangkor megfizetem.

— Cigánynak nem adok hitelbe; hozzál pénzt.

— Pénzért kapok én *becsületes* kereskedőnél is.

3289. — Egylovast vegyünk?

— Dehogy, fiákkert!

— De mit szólnak a hitelezőim, ha fiákkerban látnak. Mind a nyakamra jön!

— Én nekem meg elvész a hitelem, ha komfortáblin látnak.

3290. — Maga már sokkal tartozik. Holnaptól kezdve többé mitsem irok fel.

— Nem bánom, tartsa fejében, ha olyan jó emlékezőtehetsége van.

Hitelező.

3291. *Hitelező* = esküt tevő.

3292. Nagyban számitott a nagybátyja pénzére, egyszerre csak hallja, hogy az nemcsak megnősült, hanem már fia is van.

— Ez a második Messiás, — szólt, — mert sokaknak vesztére született, különösen a hitelezőim romlására.

3293. — A leányomat egyáltalában nem adhatom önnek.

— Akkor legalább bocsásson ki a hátsó ajtón, mert kinn várnak rám a hitelezők.

3294. A vőlegényed azt beszéli, hogy felérsz akkora darab aranynyal, a mennyi a sulyod.

— Kedves fiu! És hol beszéli ezt?

— Hitelezői körében.

3295. Sok uri ember csak azért jár mindig kocsin, nehogy a hitelezőivel találkozzék.

3296. — Gazdag bankár (a vejéhez): Remélem, boldog vagy?

— Hitelezőim még boldogabbak!

3297. — Már tizszer voltam önnél; még mindig nincs meg a pénzem?

— Ön valóságos pechvogel!

3298. A jogászt örökösen zaklatták a hitelezői.

Hogy tőlük békességben lehessen, gondolt egyet s nagy betükkel kiirta szobája ajtajára:

Fekete himlő!

Ettől a perctől fogva se szabó, se cipész, se más hitelező nem zavarta többé.

3299. — Mily kényesen jár ez a bankár.
— Nem csoda: előléptettem.
— Mivé?
— Hitelezőmmé.

3300. — Ön elrabolta nyugalmamat.
— Valóban?
— Igen, mert mióta többször együtt látnak bennünket, hitelezőim ujabb bátorságot kaptak.

3301. — Hogy vagy?
— Rosszul.
— Hát az adósságaid?
— Még rosszabbul.
— Hát a hitelezőid?
— Azok pedig a legrosszabbul.

3302. — Miért nem vagy benn a bálteremben, hisz ott van ideálod?
— Tudod kérlek, benn van egyik hitelezőm s attól tartok, hogy még előtte megszégyenit.

3303. Az mégis csak borzasztó, hogy apám mit mivel velem: ötven korona helyett ötöt küldött. Csak a szegény hitelezőimet sajnálom. Istenem, mitevők lesznek?

3304. — Most, hogy váratlanul pénzhez jutottál, remélem, hogy megfizeted sógorodnak tartozásodat?

— Annak a komisz embernek! . . . Vétek volna a pénzt fejéhez vágni.

— Akkor fizess legalább a komádnak.

— Az meg olyan becsületes, jó ember, hogy elvár még egy pár hónapig.

3305. — Ön ágyteritőt akar himezni, ahhoz nagy türelem kell.

— Óriási a türelmem.

— Akkor hát elvárhatna az adósságomra egy hónapig.

Hiuság.

3306. *Hiuság* a gyöngék büszkesége.

3307. A hiuság annyira nevetséges, hogy a hiunak már hiuságból kellene óvakodnia a hiuságtól.

3308. — Maga nagyon hiu ember.

— Óh, más az én helyzetemben még hiubb lenne.

3309. — Egész nap a tükör előtt állsz.

— Én is szeretem a szépet.

Hivatal.

3310. — Mi szeretnél lenni? kereskedő-e, a ki egész nap asztala mellett várja a vevőket, . . . iparos-e, a ki műhelyében reggeltől estig emeli a fűrészt vagy kalapácsot, . . avagy hivatalnok, a ki egész nap ülve, szemrontó szellemi munkával keresi kenyerét?

— Legjobban szeretnék a ligetben csolnakázni s megnézni az állatkertet.

3311. Nagyságod engedje meg csekélységemnek, hogy feltekinthessék ama magasságba, honnan évek hosszu során oly kegyteljesen néz le reám.

3312. — A polgármester délelőtt a korcsmában ül. Bejön az erdőkerülő és szerényen leül az asztal tulsó végére. Fölgerjed a polgármester:

— Hogy mer az én asztalomhoz ülni? Nem tudja, hogy ki vagyok?

— Nem én!

— A polgármester.

— A polgármesternek ilyenkor hivatalában kell lenni!

3313. — Ismerte az elhunyt hivatalfőnököt?

— Hogyne, hiszen tiz évig egy szobában voltam vele.

— Tehát hálótársak voltak?

3314. Oroszország rettegett és gyülölt rendőrfőnöke testőrével, egy hatalmas termetü kozákkal Szent-Pétervár utcáin sétált, mikor hirtelen eléje lép egy uriasan öltözött és előkelő kinézésü egyén s a rendőrfőnököt arcul üti. Az igy megsértett rendőrfőnök majdnem sóbálványnyá változott, majd kisérőjére támadt, hogy miért hagyta bántalmazóját sértetlenül eltávozni?

— Azt hittem, hogy felebbvalód volt!

3315. — Nézze csak főnök ur, mily nagyszerüen mosolyog be hozzánk, az ablakon a nap.

— Először is *nem hozzánk*, hanem *hozzám* mosolyog, másodszor meg tegye be a redőket, mert nem türök semmiféle mosolyt a hivatalban.

3316. — Mit csinál férjed a hivatalban?
— Várja az időt, mig haza lehet menni.

3317. — Az ön munkája valóban nagyszerü.

Kis leány: Mama sokszor mondja, ha papának nem volna oly jó titkára, magának kellene dolgoznia.

3318. Mióta a „Tanitók"-Háza szappanát árulom, mondhatom, hogy nekem is zsiros hivatalom van.

3319. Ön ma ismét öt perccel késett; mért nem megy mindjárt nyugalomba?

3320. — Mi baja van?
— A hivatalos órák alatt nem tudok aludni.

Hivatás.

3321. — Fiam nagy előszeretettel viseltetik a deszkák iránt.
— A szinpadra készül?
— Nem, asztalos lesz.

3322. — Mi az ön hivatása?
— Egyesületek alapitása.

Hizelgés.

3323. — A hizelgők számára külön pokol kellene, szólt Diderot.
— Mit szól Nagy Péter halálához? — kérdé a császárné.
Diderot himezett, hámozott . . .
— Vigyázzon, — szólt a császárné — ön már a tisztitó tüz felé megyen.

3324. — Tudja, hogy ma van az év legrövidebb napja?
— Az ön társaságában az ember az ilyet észre sem veszi.

3325. Franciaországban valamely kárpitos fizetést követelt egy asszonyon; ez igen csunya ügyvéddel jelent meg a törvényszék előtt, a melynek elnöke igen szép ember volt. Az ügyvéd sok mindenfélét összehabart az asszony mentségére, de ugy, hogy abból semmit sem lehetett érteni. Felboszankodván az asszony, igy szóla:

A dolog ebből áll: én ugy egyeztem a kárpitossal, hogy nekem szép flandriai kárpitokat adjon, s azokon oly szép képek legyenek, mint az elnök ur, ő pedig nekem oly csuf figurákat adott, mint az ügyvéd ur. Kérdés tehát, tartozom-e neki négyezer koronát fizetni?

Az elnök, ezen hizelkedés által megilletődvén, az asszonyt a fizetéstől felmentette.

Hó.

3326. Tiszta, fényes születésem,
Lucskos, sáros temetésem.

3327. — A hó — magyarázta a tanitó — rendkivül melegitő hatással bir.

— Hát akkor mért nem fütenek vele? — kérdé a fiu.

3328. — A havasok fölött mindig esik a hó?

— Nem, csak mikor esik.

3329. — A megfagyott embereket hóval dörzsölik?

— Ugy van.

— Hát nyáron?

Hold.

3330. — Hány font a hold?

— Egy font.

— Hogy-hogy?

— Hát négy negyed az egy font.

3331. A hold lámpa, mely ingyen adja világát.

3332. — Mi különbség van a részeg ember és a hold között?

— Hát az, hogy a hold egy hónapban csak egyszer telik meg, a részeg pedig minden áldott este!

3333. — Mi szükségesebb, a nap vagy a hold?

— Természetesen a hold; nappal ugy is világos van.

3334. Messze vidékre vitték rokonlátogatásra a sváb fiut. Este — a mint a holdat feljönni látta, felkiáltott:

Óh Istenem, nálunk is van éppen ilyen!

3335. — Mennyire terjed sik helyen a mi látókörünk?

— A mi ablakunkból 50.000 mértföldre.

— Hohó!

— De igen, mert a mi ablakunkból a holdat is láthatni, pedig az 50,000 mértföldre van tőlünk.

3336. — Mi lesz az ó-holddal uj holdkor?

— Elfogy.

3337. A tanitó azt állitotta, hogy a holdban emberek laknak.

— Mi lesz az emberekkel holdfogyatkozáskor?

— Azok is fogynak.

3338. Szép holdvilágos éjszaka volt s a templom sugár tornya nagy árnyékot vetett az utra. Éppen oda ér a mulatságból kótyagos fővel hazatérő társaság.

— Hopp! Itt árok van, itt ugrani kell — szólt az első s remekül átugorja. Utána a többiek. Az utolsó, öreg levén s ugrani nem birván, lehuzta csizmáját, térdig felgyürte nadrágját s nyakába akasztván csizmáját ügyesen ment át az ároknak vélt — árnyékon.

3339. — Tanár ur megmondotta, hogy ötvenezer mértföldnyire van a hold, nem tudná megmondani, hogy Kocsola mennyire van?

— Azt nem tudom megmondani, ott még sohasem voltam.

— Hát a *holdban* volt?

3340. *Hold* = feltünő.

Holló.

3341. Az egész fekete, hasitja levegőt;
Végtagja sokszinü, járja a legelőt.
Fej nélkül lásd szabókézben,
Első fele kérdez szépen.

3342. *Honalj* = Alföld.

Honvéd.

3343. Ah, ujra élünk hát és ujra védjük
Erős hazánknak szentelt jogait
Im ujra leng felénk a tépett zászló
És gyászöléből ránk lobogva int.
Boldog halott, ki még a földön éli

Feltámadása fényes hajnalát
A megholt nemzet újra él s mi benne
Dicsők leszünk mint egykoron valánk,"
— Az Istenért, öcsémuram, mi ez?
Mit tréfálódzik majd agyon ijeszt.
Per amorem, az eszébe mi jut?
Was ist los? Unde veniunt?
Nekem béket kell hagyni ilyesmivel.
Tudja, hogy nem szeretem a zajt;
Nekem az a legjobb politikám
Ha friss a sör s jól szelel a pipám,
Ha éjjel nyugodtan aluszom
S reggel helyén van kávém, papucsom,
Házamban három konstabler lakik
S így még kraval sem jöhet ablakomig.
Azért hát jó lesz, ha engem nem üldöz
Olyan izékkel mint az a köntös.
„Ez az ezernyolcszáznegyvennyolc jelmeze
A szabad alkotmányé"
— Van esze?
Ki a szabadság után kiabál,
A börtönbe rendesen az talál.
Én voltam vagyok és leszek szabad —
Váltóm sincs a mért becsukjanak.
Nem is volt rajtam lánc soha
Csak óralánc, azt sem adom oda.
— „S ha áldozatra kérné a haza?"
— Akkor azt letenném odahaza.
Kérésre nem, parancsszóra adok.
Adókönyvön, vámon, harmincadon
Még a billdura is stemplit teszek.
Contribuálok, ha szivart veszek
Illuminálok, ha megrendelik
S hagyom a gyertyát égni reggelig.
De e szót „áldozat" nem ismerem.
Azt sem tudom róla, mi fán terem.
„S ha mégis kérném, hogy ez ivre itt?"
— Nem én alá nem irandok semmit.
Majd hogy aztán elővegyenek
S mint roszérzelmüt megbüntessenek.

Mi az? fáklyás zenére vagy szoborra,
Megint szükölködő horvátokra?
Csak tudós ember meg ne halna nálunk,
Mert annak mindjárt szobrot kell csinálnunk.
Tán éhenholt tudós koldul megint?
Ha nyerem a pártit: jut egy forint.
„Nem koldus az, hanem követelő.
Ki most az egyszer támad itt elő,
Ki kölcsön adta egykor jobb kezét
Ki saját hazánk javáért vérezék
Ki uj csatákban onta véreért
Nem kér dicsőséget, csupán kenyért.
A béna honvédeknek szól ez iv."
— Csitt, meg ne hallják, hogy beszélhet igy.
Óh boldog Isten mi nem indul meg?
Hisz ez Nyitra vármegyén is túl megy.
És Nógrádnál is nógrádabb beszéd.
Igy palam et publice szerteszét
Megne lássák — itt van tiz forint
Álljon hátrább.
Az ivre csak azt irja be N. N.
Nem szoktam ilyesmit a nevemben
Hisz tudja: ugy magamban s alattomban
Én is jó hazafi lenni szoktam.
Még a kardomat is elővesem
Mikor nem árthat emberi szem.
Sőt mi több: a fiókom fenekén
Nekem is meg van ám az a kép!
„Micsoda kép?"
— A Garibaldi képe.
„Micsoda?! — nem hallottam jól."
(lassaban) — A Garibaldi képe
„Mi!?!"
(még lassabban): — A Garibaldi képe
„Ezer csoda! a Garabaldi képe?"
— Ne mondja ki!
Beszélt tán erről itten valaki?
Egyébiránt, hiszen, egyébiránt
Én csak azért tartom e taliánt
A mért tartják mások Szent Flóriánt:

Hogy tűzveszélyben házam meg ne égjen!
„A nemes elővigyázat éljen!
S most már csak az volna hátra,
Hogy bátyam is tegyen szert ily kabátra
S csapjon fel honvédnek a kezembe!“
— Mit ezzel a hassal?! van eszembe!
„És mégis: csak ne értse félre
S ne nézzen az ajtóra oly félve.
Mind véde, e hazának a ki védi
El nem avuló szentelt jogait.
A zászló, melyen cimerünk kitüzve,
Mindenkinek egyként lobogva int:
Ki szóval küzd tanácsok asztalánál,
Ki tollal harcol, eszmét fejteget
Ki pénzzel áldoz, nagy munkában fárad,
És ki imával vivja az eget:
Mind honvéd az, méltó e büszke névre.
Az Isten adja győzzünk igy vagy ugy!
Kezet ide egy végső sóhajtásom
S Isten látja: mind honvédek vagyunk.“

Pro et Contra. *Jókai Mór.*

3344. *Hordár* = Tisza-kiöntés.

3345. *Hordó* = bugyros zsidó.

3346. *Horgolás* = halfogás.

3347. *Hosszujáratu* = tengerészkapitány.

Hortyogás.

3348. — Mért távozik a templomból szónoklatom előtt?

— Mert hortyogni szoktam.

3349. — Ez a kovács szörnyü egy ember, tegnap az isteni tisztelet alatt ugy hortyogott, hogy zavarta a szónokot és hallgatóságot.

— Igaza van, engemet is kétszer ébresztett fel.

3350. Méltóztassék felébredni, hortyogásával az egész közönséget felkölti.

3351. — Ébredj fel, nem tudok aludni a hortyogásodtól!

— Miért nem teszesz ugy, mint én; én ugy hozzászoktam, hogy már csöppet sem zseniroz.

3352. — Szokott hortyogni?

— Nem!

— Honnan tudja?

— Egyszer reggelig virrasztottam és meggyőződtem róla.

Hozomány.

3353. — Ha fiatal ember volnál és huszezer koronás házat szeretnél venni, holott csak hatezer koronád van, mennyire van még szükséged?

— Tizennégyezer korona hozományu menyasszonyra!

3354. — Tehát kosarat kapok?

— Ugy-e, pedig jól megtömött erszényt várt?

3355. Csodálatos, hogy alig vetett rá egy futó pillantást, már is olyan halálosan megszerette.

— Igen ám, csak hogy ezt a futó pillantást már előbb rávetette ám a — telekkönyvre.

3356. — Szerelmes vagy?

— Igen.

— Pedig még nem is tudod, mennyi a hozománya.

3357. — Ne legyen olyan elégedetlen, látja az én életsajkám mily nyugodt.

— Az ám, a neje hozománya hozta egyensulyba.

3358. — Ön az egyik leányomat akarja elvenni; a legfiatalabb kap tizezer a középső huszezer, a legidősbb harmincezer koronát.

— Nincs egy még öregebb?

3359. — Az egyik lányomnak nincs semmi baja, az tizezer koronát kap, a másiknak egy kis pupja van, az harmincezer koronát kap, melyiket akarja?

— Nincs egy kétpupos leánya?

3360. — Csak légy nyugodt, majd esküvő *után* megtudod, mennyi a hozományom.

— Csakhogy én már esküvő *előtt* nyugodt szeretnék lenni.

3361. — Menyasszonyának nagy hozománya lesz, ugy-e?

— Nem tudom biztosan. Próbakép — elvehetné a nővérét.

3362. — Hogy leszünk?

— Elveszem a leányát, de adósságaimat rendeznie kell.

— S mennyi az adóssága?

— Nyolcezer korona.

— Annyit nem ér a leányom.

3363. *Lakodalmon*:

— Egyedül a szeretet hozta össze e szíveket, egyedül a szeretet kapcsolta ma örök frigybe az uj házaspárt.

— Hát azt gondolja, hogy a lányomnak nincs semmi hozománya?

3364. A házasságközvetitő szörnyen feldicséri a leányt, mint akit az *anya*-természet minden jó tulajdonsággal gazdagon ellátott.

— Mutasson most olyan leányt, akit az *apa* lát el mindennel gazdagon — szólt a férjjelölt.

3365. Én háromezer koronát adok a leányomnak hozományul — és mit adsz te a fiadnak?

— A beleegyezésemet.

3366. — Azt hallottam, hogy vőlegényed téged csak a hozományodért vesz nőül. Ez szégyen!

— Nem volna-e reám nézve sokkal nagyobb szégyen az, ha a hozományom dacára sem venne el senki?

3367. — Eljöttem ma, hogy megkérjem kedves leánya kezét.

— Ugy? Tehát ön a tanitás helyett udvarolt a leányomnak! Most majd le fogom vonni önnek a leckeórákért fizetett összeget a hozományból.

— Csak nem rabolja meg gyermekét?

3368. — Nos, uram, most már bemutattam a hozományt, holnap be fogom mutatni a kisasszonyt is.

— Fölösleges! A hozományt láttam, a kisasszonyt értesitheti, hogy számithat rám.

3369. — Leányomat akarja? Odaadom önnek kapitány ur, kijelentem azonban, hogy a hozományra csak halálom *után* számithat.

— Mielőtt véglegesen határoznék, majd ide küldöm az ezredorvost.

3370. — Minden félreértés kikerülése céljából meg kell önnek mondanom, hogy a leányom halálomig nem kap semmit.

— Mitsem tesz, türelemmel fogjuk bevárni a halálát.

3371. — Barátunk vőlegény.

— Kit vesz el?

— Nevét elfelejtettem, csak annyit tudok, hogy huszezer korona hozománya van.

3372. — Bácsi, maguk a lakodalom után a holdba fognak utazni?

— Miért kérdezesz ily bolondot?

— Mert a papa azt mondta, hogy a testvérem hozománya a holdban van.

3373. — Ön tehát nem a pénzért veszi el leányomat?

— Egyáltalában nem becsülöm a pénzt.

— Sajnálom, mert aki a pénzt nem becsüli, az a leányomat nem érdemli.

3374. — Remélhetek?

— Csak háromezer koronát.

3375. — Milyen csinos leány! Miért nem vetted el? Hiszen, ha nem csalódom, jegyben jártál vele!

— Nem nyujtott elegendő biztositékot arra, hogy képes egy családot eltartani!

3376. — Azt beszélik, hogy a pénzemért veszesz feleségül.

— De csak nem hiszed el?

— Bizonyára nem hiszem el, mert nincs.

3377. — Leányának szerelme engem gazdagabbá tesz, mintsem azt legmerészebb álmaimban is remélni mertem volna.

— Ennek kétszeresen örülök, mert — hozományul ugy sem adok semmit.

3378. — Hallom, hogy vőlegény vagy. Fogadd szerencsekivánatomat!

— Köszönöm.

— S a menyasszonyod aranyhalacska! Van aprópénze bőven?

— Aprópénze nincsen, csak nagy. De sebaj, majd fölváltjuk!

3379. — Tudja mit, ha elveszi a leányomat, kap huszezer koronát, de ha szombaton nem nyitja ki a boltot, adok magának vele huszonnégyezer koronát.

— Adjon nekem a leányával negyvenezer koronát, akkor egyáltalában ki sem nyitom a boltot.

3380. — Mennyijének is kell lenni egy katonának, ha nősülni akar?

— Negyvenkétezer korona a kaució, — szól a hadnagy, ki erősen udvarol.

— És van önnek annyia?

— Fájdalom, nincs, kisasszony.

— Nekem sincs.

3381. — Vedd el!
— Nem tehetem.
— Nem elég szép és kedves?
— Szép és kedves, de mit ér a bája, ha — pénze kevés.

3382. — Ön még nem is látta az én leányomat.
— Azért én őt szerethetem.
— De hiszen még ő sem látta önt!
— Azért ő is szerethet engem.
— Vallja meg őszintén, fiatal ember, talán a telekkönyvet látta valahol?
— Hát ha már az őszinteségről van szó, nem a telekkönyvet láttam, hanem csak a betétkönyvecskéit.

3383. — Mennyi értéket vitt el magával a szökéskor?
— Nyolcezer korona készpénzt és egy huszezer korona érő pártit.

3384. — Azt hiszem, nem leszek szerénytelen, ha azt a kérdést bátorkodom kockáztatni, hogy mennyi hozományt remélhetek kapni, ha bájos leányát nőül veszem, kit határtalanul szeretek.
— És én szintén nem tartom magam szerénytelennek, ha bátor vagyok kérdezni, hogy mennyire is rugnak az ön adósságai?

3385. — Kölcsönözz nékem három koronát...
— Csak három hét mulva házasodom.

3386. — Két év előtt megkértem a kisasszonyt, de azt mondták, hogy még fiatal. Hát most megkérem megint.

— Szivesen adjuk önhöz. A hozománya, a mint talán tudja, huszezer korona.

— És a késedelmi kamatok?

3387. — De papa, biztositalak, hogy nem a hozományomért kérte meg a kezemet. Azt mondja, akkor is nőül venne, ha egy fillérem se volna!

— Ebből a tettéből is láthatod, milyen ostoba!

3388. — Igazán nagyon sajnálom, hogy nem adhatom leányomat feleségül. Az ön jövedelme nagyon kicsi, mig ellenben leányom szép hozományt kap. Ezért nem illenek önök össze.

— Bocsánat, éppen ezért nagyon is összeillenénk.

3389. — Beszélt valami olyat, a miből komoly szándékra lehetne következtetni?

— Óh igen, mama. Azt kérdezte, van-e teher a házunkon?

3390. — Itt van az ötvenezer korona de igérje meg, hogy hű és szerető férje leend a leányomnak.

— Előbb hadd olvassam meg a pénzt.

3391. — Vannak emberek, kik azt hiszik, hogy csak a két milliómért vettél el.

— Pedig elvettelek volna, ha csak egy milliód lett volna is.

3392. — Ha már lövöldöznek füst nélkül, kocsiznak ló nélkül, sürgönyöznek drót nélkül, még csak egyet szeretnék.

— Mit?

— *Hozományt* feleség nélkül.

3393. — Hogy vehetted el azt a csunya teremtést?

— Nem tudtam a lelkemre venni, hogy vén lányként hagyjam elhervadni temérdek vagyonával.

3394. — Ha a leányomat elveszi, áldozatkész nőt kap.

— Minő nagy az áldozat, melyet kész adni?

3395. A házasságban három fenségesebbnél fenségesebb momentum van. Fenséges a polgári esketés; fenségesebb az egyházi áldás, és legfenségesebb a *hozomány átvétele.*

3396. — Hallom, hogy a szomszéd megnősült.

— Meg ám! Pénzházasság.

— Honnan tudod?

— Láttam a feleségét!

3397. — Azt mondják, hogy az éjfél előtti álom a legszebb — vajjon igaz-e ez?

— Föltétlenül!

— Tapasztalta?

— Igen! Ugy tiz óra felé aludtam el és mindjárt nagysádról álmodtam. Mintha harmincezer korona hozománya lett volna.

3398. Szivesen válok, de előbb valami gazdag feleség után kell néznem, hogy tiszteségesen eltarthassalak.

3399. Kérőd most értesit, hogy a nagybátyja meghalt s ő szépen örökölt; most már nincs kifogásom ellene, most már elhiszem, hogy szeret.

3400. — Vőlegényem azt mondta, hogy elélne kenyérből, sajtból és csókból, csak a felesége legyek.

— És beleegyezel?

— Igen ám, de a sajtot és kenyeret atyámtól kéri.

3401. — Be fogom mutatni egy nagyon csinos leánynak, a kinek— mellesleg mondva — annyi ezer koronája van, a hány kilót nyom.

— Aztán jó kövér a kisasszony?

3402. — Kisasszony, őrülten *szeretem!*

— Akkor is azt fogja mondani, ha megtudja, hogy egy fillér hozományom sincs?

— Akkor is azt fogom mondani, hogy őrülten *szerettem!*

3403. — Fiam mondj le Irénről. Neked Vilmát kell elvenned.

— Mennyivel több a hozománya?

3404. — Remélem, meg is fogja becsülni kellőleg, hogy milyen kincset kap az én leányomban.

— Minden bizonnyal!

— Nem tudom egészen pontosan, de az én számításom szerint ötvenhatezer koronát.

3405. — A földbirtokos ebéd után jövendőbeli vejének meg akarván mutatni birtokát, kocsin indultak a földekre. S midőn a kocsis sebesen talált hajtani, a földbirtokos odasug neki:

János, lasabban hajts, mert a birtok utóbb még kisebbnek fog látszani.

3406. — Szép a kisasszony?

— Még nem, de majd szép lesz, ha milliomos nagynénje meghal.

3407. A fiu sürgönyőz apjának:

— Kérek beleegyezést eljegyzésemhez, százötvenezer.

— Forint vagy korona? — volt a kérdés.

— Forint.

— Áldás.

3408. — Tehát választottadnak semmije sincs?

— Ha mondom, elhiheted, hogy éppen semmi, de semmije sincs ... és végül még azt is négy felé osztják.

3409. — A hölgy nagyon szép. Bájos arc, szőke haj, kifejezéses szem....

— Ej, ezek mind külsőségek.... De van-e pénze?

3410. — A gondolat, hogy ön a pénzemért vesz el, borzasztó.

— Legyen nyugodt, én önt a pénze daczára is nőül veszem.

3411. — Félek, hogy csak azért akarsz elvenni, mert nagybátyámtól négyezer korona hozományt kapok!

— Biztositlak, hogy akárkitől kaptad is volna, elvennélek.

3412. — Ki köszönt neked előbb olyan alázatosan?

— A szabóm.

— Persze, persze! azért köszön olyan alázatosan, mert szintén be van táblázva a hozományomra.

3413. — A hadnagy csakugyan elveszi a gazdag özvegyet?

— Hogyne, hiszen összeillenek!

— De a tiszt szegény, hogyan illenek össze?

— Mégis tökéletes összhang lesz köztük: egyik kardját, másik meg az aranyait csörgeti majd.

3414. — Csak nem számit a vőlegény nagy hozományra?

— Dehogy, hiszen a zálogházban ismerték meg egymást.

3415. — Esküszöm, az ön birhatásáért a föld minden kincsét félredobnám.

— No annyit még sem ér meg az én négyezer holdam.

— Óh nekem igen!

3416. — A leányom ötvenezer korona hozományt kap.

— Bocsánat, én mindig nyolcvanezer koronáról hallottam.

— No igen, mig a feleségem élt; de most gondolja meg, hogy a vőmnek nem lesz anyósa és igy a leányom értéke nőtt.

3417. — Képzeld, a báró első tekintetre belém bolondult.

— Talán még elsőbb tekintetet vetett a papád főkönyvébe?

3418. — *Házasságközvetitő*: Milyen nőt óhajt? Hajadont, özegyet vagy elvált asszonyt?

— Nem az asszony *személye* a fő, hanem a *hozománya*.

3419. — Van jó pártim az ön részére: földbirtokos leánya. Kivánja arcképét látni?

— Előbb a földbirtokot szeretném látni.

3421. — Ez a hadnagy olyan gyönyörü ember, mintha pingálva lenne!

— És felesége az *arany*-keret.

3420. — Sokat nem adhatok a leányommal.

— Elég, ha belőle tisztességesen megélhetünk.

3422. — Szivesen adnám önhöz nőül a leányomat, de nem tudok elválni tőle.

— Erre nincs is szükség, mi önnél maradunk és fizetünk havonta száznyolcvan koronát.

— Mondjon kétszáz koronát s az öné a leányom.

3423. — Ma olvastam egy nőről a kishirdetések közt, hogy százezer korona hozománya vagyon.

— Nem kérte meg azonnal a kezét?

— Előbb meg kell tudnom, hogy nincs-e sajtóhiba a hirdetésben.

3424. — Mit gondoltál, mikor apósod leolvasta a hozományt?

— Bár tartaná meg magának a leányát!

3425. — Maga azt mondta, hogy meg leszek lepetve a hozomány által s most semmit sem kapok!

— Hát ez nem lepi meg?

3426. — Tehát mégis csak elvetted a milliomos leányzót.

Eladósodott: Sok oldalról érkezett kívánságra.

3427. — Azt hallom, hogy ön férjhez adja legidősebb leányát? Mi a vőlegény?

— Fogalmazó.

— Tehát szerelmi házasság?

— Kikérem magamnak. A leányom elég hozományt kap, hogy ne kelljen szerelemből férjhez mennie.

3428. — Emlékszel-e, apuskám, ilyen szabású kabát volt rajtad, mikor először találkoztunk?

— És még mindig emlékszel erre?

— Hogyne? A hozományomból fizettük ki azt is.

3429. — Leányommal annyi ezer korona hozományt adok, a hány éves esküvője napján lesz.

— *Vőlegény* (menyasszonyához): Nem várunk még három évig az esküvővel?

3430. — Ki volt az a csontos matróna, akit előbb kisértél?

— A feleségem hozománya: az — anyósom.

3431. — Hallotta, hogy jegyet váltottam?

— Hallottam. És meg is lepett. Hiszen ön azt mondta, hogy nem nősül, még ha egy milliója volna is a leánynak.

— Igen ám, de megtudtam, hogy *két* milliója van.

3432. — Mennyiért adná el ezt a helyes kutyát?

— Nem eladó; nálam marad.

— Önt is megveszem.

— De nekem ötvenezer korona hozományom van!

— Isten neki! Ráadásul azt is elfogadom.

3433. — És mondja csak, fiatalember, azt hiszi, hogy el tudja tartani a leányomat évi kétezer koronából?

— Hát... hát... ha nem tetszik többet adni, megpróbálom.

Hőmérő.

3434. — Mikor Afrikában voltam napról-napra ötven fok Celsiust mutatott a hőmérő árnyékban; igen árnyékban — tette hozzá nyomatékkal.

— Kellett neked árnyékban menned? volt a nem várt kérdés.

3435. — Ez ugyancsak szép fütés, hisz a hőmérő csak tiz fok meleget mutat!

— A hőmérőt ne az ablak közé, hanem a kályhához tessék helyezni!

3436. — Mit gondolsz, száz év előtt melegebb volt-e vagy hidegebb nálunk a hőmérsék?

— Nem emlékszem már reá.

3437. — Nézd meg, esett-e az *hőmérő?*

— Még ott lóg a helyén.

3438. — Mig ez a kis fényes história ebben az üvegben le nem szaladt addig a numerusig, addig mindig sár lessz — szólt a hőmérőre mutatva inasához a gróf.

Másnap reggel odasomfordál az inas a hőmérőhöz, leveszi a falról és iszonyuan rázza.

— Mit csinálsz? — kiált rá a gróf.

— Azt a fényest le akarom bökni addig az átkozott numerusig, hadd fagyjon már, mert már meguntam a csizmatisztitást!

3439. Holdvilágos éjszakán felzörgetik a gyógyszerészt, aki az ablakhoz siet s megtudandó a zörgető kilétét, felhuzza az ablakfüggönyt.

— Köszönöm, már elég, látom, hogy 18 fokot mutat a hőmérő — szólt a kivül álló és nevetve távozott.

3440. — Hideg idő lesz.

— Miért?

— A hőmérő nagyot esett.

— Hogy lehet az?

— Leejtettem.

3441. — Hányféle zóna van?

— Hideg zóna, meleg zóna, vasuti zóna és amazóna.

3442. *Hulladék* = meteor.

3443. *Hurrá* = hajrá.

Hus.

3444. *Vendég*: Kérek egy kést.
Pincér; Hiszen van uraságodnak.
Vendég: Igen ám, de belevágtam a húsba és most nem birom kihúzni.

3445. — Mit sirsz, talán nem izlik a hus?
— Izleni izlenék, de azért sirok, hogy e pici husfalat miatt vágták le a marhát.

3446. — Pincér!
— Parancs.
— Ennek a husnak szaga van!
— Nem ennek, hanem annak, amit az az ur eszik a szomszéd asztalnál.

3447. Mészáros ur, adjon husz fillérért kutyának való hust, de ne legyen ám olyan kövér, mint a multkor, mert öreg apám rosszul lett tőle.

3448. — Nekem lenne egy megjegyzésem.
— Mi az?
— Igen kevés hust kaptam.

3449. Tegnap azt mondtam neked, hogy marha vagy. Bocsánatot kérek a sértésért, mert azt olvasom az ujságban, hogy drágább lett a marhahus!

3450. — Hogy lehet a hust legjobban frissen eltartani?
— Ha meghagyjuk elevenen.

3451. — Kérek egy félkiló kemény hust.
— Miért akarsz keményet?
— Mert ha puha, édes apám mind megeszi maga!

3452. *Ezredes* (a bakához): Meg van elégedve a koszttal?

Baka: Igen is ezredes ur.

Ezredes: Hát a hussal? Hogyan lesz az elosztva, nem kap az egyik nagyobb, a másik kisebb adagot?

Baka: Nem ezredes ur, valamennyi kisebbet kap.

3453. — Ti sem esztek hust?
— Mi sem, ha a hentes már nem hiteléz.

3454. — Mi kell a rostélyoshoz?
— Hus.

3455. *Hushagyó* = vegetáriánus.

3456. *Itt a husvét* = Hier sündigt das Fleisch.

Huszár.

3457. A *huszárnév* onnan ragadt a huszárra,
Hogy egy halálának mindig *húsz az ára.*
A vasas is azért tartja tiszteletben,
Mert hol *egy* huszár van, *huszat* lát az egyben,
Ki ha leaprítja már a maga *huszát,*
Rangosan kipedri szép pörge bajuszát.

3458. Uton megyen, uton halad, hol lassan mén, hol meg szalad, füle négy, szeme négy, körme pedig huszonnégy.

3459. Elfoglalta a huszárság a várost. A legelső legény ki a piacra kiért, látván, hogy a toronyban még a megvert ellenség zászlója lobog, igy kiáltott föl a harangozóra:

Le azzal a tarka lepedővel fickó, mert mindjárt kirugom a tornyot alólad!

3460. A polgárhoz bekvártélyozott huszár kihuzta kardját s tányérja mellé tette az asztalra.

A polgár vasvillát hozott s tett le a kard mellé, mert nagy késhez nagy villa dukál.

3461. Az utszéli csárdába érkeztek a huszár és egy kolduló szerzetes.

Csak egy szobája volt a csaplárosnak, kérte azért vendégeit, férnének meg együtt az éjre abban az egy szobában.

— Jól van — mondja a huszár, — hanem korcsmáros uram, engem hajnalra mindenesetre költsön föl, hogy idején tovább mehessek.

A korcsmáros valósággal a mondott órán fel is keltette a huszárt, ki aztán lóra vetve magát, elnyargalt, még a tegnapi mámor maradványával fejében.

Mikor egy kissé világosodni kezdett, észreveszi, hogy tévedésből dolmánya helyett, panyókául a barát kámzsáját vetette vállára.

— Szedte-vette ostoba korcsmárosa, — kezdett erre lármázni a még mindig pityókos állapotban levő huszár, — az a gazember helyettem a barátot keltette föl.

3462. Ezredes ur, ön a magaslaton marad, mindaddig, mig tarthatja magát.

— Hátha már nem tarthatom magam?

— Akkor is ott marad.

3463. Egy huszárszázad vonult keresztül B.-Ujfalun s annak is éppen azon utcáján, hol egy juhászbojtár ugyancsak püfölte a makacskodó szamarát.

Meglátja ezt egy huszárkáplár és nagy hetykén ilyenképen akarja lefőzni a pugrist:

Hej komám, erre meg amarra, ne bántsa kend a feleségét.

— Hogy ne bántanám nemzetes káplár uram, — riposztirozott a paraszt a huszárvágásra, — mikor mindig a katonák után jár.

3464. Kassánál történt 1848-ban, hogy egy magyar huszár alól elsodorta a lovat két ágyugolyó egyszerre. Az egyik a fejét, a másik a farát vitte el a szegény párának, a huszárnak magának egy hajszála sem görbült meg; más baja nem történt, minthogy a maradéklóval a földre esett.

Körül nézett és káromkodni kezdett istentelenül.

Mészáros Lázár látta a rendkivüli jelenetet és rákiáltott a huszárra:

— Mit káromkodol öcsém? Adj inkább hálát az Istennek, hogy épen maradtál.

— De ki fogja nekem elhinni e dolgot — panaszkodott a huszár.

3465. Midőn már csak két huszár marad, az egyik jöjjön ide és jelentse!

3466. — Isten segits! — szólt az egyik huszár.

— Ne segitsen biz az Isten se nekünk se az ellenségnek, csak nézze, hogy mit csinálunk.

3467. — Minek nevezik *Husz* követőit?

— Huszároknak.

3468. Nyolc golyó találta a huszárt.

Végső szavai voltak:

Tehát nyolc golyó kivántatott arra, hogy meghaljak.

3469. — Nincs párja a huszárnak.
— Dehogy nincs — egy másik huszár.

3470. *Huzamos* = ló.

3471. *Huzat* = hintó.

3472. *Hülde* = árnyas hely.

Hűség.

3473. — Hogy van, hogy a katonatisztek oly hűtlenek szerelmi igéretek dolgában?
— Mert a hadurnak fogadtunk hűséget s igy más iránt már hűek nem igen lehetünk.

3474. — Jani a faképnél hagyott.
— Engem is.

3475. — Hűség? Ugyancsak nem a nők tulajdonsága.

3476. — Oh, némelyik olyan hű, hogy egyszerre két férfihoz is tud hű lenni.

3477. Ha a férjes asszonyok az uraikhoz hűebbek lennének, több leány menne férjhez.

3478. — Felmondom a szolgálatot.
— Hát mi baja volt itt?
— Nem volt nekem semmi bajom, de férjhez megyek. Haza jön a káplár-szeretőm, a kit három év óta nem láttam.
— És mégis szereti?
— Hogyne! Hű voltam hozzá nagyon.
— És van-e kis hozománya?
— Van bizony. Hiszen kétszer voltam szoptatós dajka, hát megtakaritottam valamicskét.

3479. — Egészen oda vagyok a boldogságtól! Ideálom nekem igérte kezét, s azt mondta, hogy szeret!

— Csakugyan?

— Nem fogom türni, hogy ez angyalt te egy szóval is sértegesd.

— No, mert nekem is azt igérte!

3480. — Miért sóhajt?

— Boldogtalan szerelemből.

— Hűtlen lett a kedvese?

— Nem. *Én* akarok hűtlenné lenni.

3481. Udvarlóm milyen hideg lett! Hűtlenné lett-e, vagy pedig megtudta, hogy *én* lettem hűtlenné?

3482. — Hű maradsz-e hozzám?

— Nem vagyok próféta.

3483. — Ah megcsaltál! . . . Gonosz teremtés! . . . De ez hihetlen!

— Hát ki mondja, hogy elhidd?!

3484. — Neked adta a kutyát?

— Nekem, hogy legyen, aki helyette hű marad.

Ideges.

3485. A tanitás mégis csak nagyon megerőlteti a fiukat. Az enyém például olyan egészséges volt, mint a makk s ma már oly ideges, hogy zivatar elől is a pincébe menekül. Ha pedig onnan visszajő, a félelem és bágyadtságtól alig bir a lábán állani.

3486. — Miért jött el a régi helyéből?
— Mert ott a nagysága olyan ideges volt, hogy nem türhette a hozzám járó huszárok kardcsörgését.

Idő.

3487. — Szeretném, ha nem töltenéd minden idődet pénzkéréssel.
— Hiszen nem is töltöm, mert időmnek egy részét a kapott pénz elköltésével töltöm.

3488. — Van egy kis időd számomra?
— Egy föltétel alatt.
— Nos?
— Ha az időt nem tartod pénznek.

3489. — Mit gondolsz, milyen időnk lesz ma?
— Ha igy marad, akkor nagyon jó időnk lesz.

3490. — Ez a hideg idő tönkre silányitja egész bortermésünket!
— Bort lehet csinálni is, de krumplit nem.

3491. — Igaz, védencem gyilkos, de inkább megtévelyedett, mint gonosztevő. Adjanak neki időt a megjavulásra! — szólt a védő.

Az esküdtek engedtek a kérésnek és húsz esztendőt adtak neki, hogy elmélkedjék a fegyházban.

3492. — Mondja, doktor úr, nem fél az időtől?

— Miért féljek?

— No mert az a legveszedelmesebb versenytársuk: minden sebet behegeszt.

3493. — Mikor beszélnek az asszonyok legkevesebbet?

— Február havában.

3494. — Ön elbocsátotta régi hű cseléd-jét, ugyan miért?

— A sebes lába miatt, mert mindig előre mondotta meg, hogy milyen idő lesz — hol marad aztán az én tudományom? — felelé az időjelző intézet igazgatója.

3495. — Te semmit sem nősz?

— Nincs rá időm.

3496. — Mit szólsz ehhez a rosz időhöz?

— Ha beszélni tudnék vele, már rég megkértem volna, hogy javuljon meg.

3497. — Hozz nekem négy csomag dohányt.

— Lehetetlen, két perc mulva fel kell váltanom az őrséget.

— Akkor hozz *egy* csomaggal, arra csak elég időd lesz.

3498. Időjárás a házaséletben.
Kék az ég, nap mosolyog rajta:
Nőd ha uj ruháját kapta.
Ne járj vele bálba táncra:
Könnyező ár hí fel harcra.
Magad mégy a vendéglőbe:
Zivatar jö. — Magas hőbe
Jutsz: ha nem vagy nyájas, kedves.
Reng a föld: ha szavad heves;
Mennykö csap: ha urat játszol;
Pénzt ha nem adsz, *dörögve* szól:
Hogyha részegen jősz haza,
Sok a rosz nap, tikkasztó hő,
Hogyha gonosz a házas nő.

3499. — Itthon van az ur?
— Az nincs, de a neje itthon van.
— Köszönöm, de annyi idővel most nem rendelkezem.

Igazság.

3500. „Borban igazság van“, közmondás erre tanitgat;
„Béka lakik vizben« mondja nevetve magyar.
Fájdalom, igy hát már igazat nem hallani józan
Embertől, hacsak a borba nem ázik esze.

3501. Vagy tizenöt helyet mondanak Homerosz születéshelyének, de ebből a fele sem igaz.

3502. Régen borban *volt*, ma csak spirituszban *van* az igazság.

3503. — Azt mondta nekem az a sehonnai ember, hogy én becstelen személy vagyok, a minthogy igaz is.

— Hiszen, ha igaz, hát miért jött ide panaszra?

— Mit mondana ahhoz a tekintetes ur, ha szolgabiró ur feleségének azt mondaná valaki, hogy becstelen személy, a minthogy igaz is, kérem alássan?

3504. — Nos, hogy férsz most meg a férjeddel lányom?

— Rosszul.

— Miért?

— Mert borzasztóan makacs. Sohasem birom meggyőzni arról, hogy mindig nekem van igazam!

3505. Apám irja: Ha igy folytatod a jövő évben már nem lész tanuló; — a tanárom meg azt mondja: Ha igy folytatja, örökké tanuló marad; — már most kinek van igaza?

3506. — Te engem becsaptál: azt hazudtad, hogy atyád a börtönben van, utána jártam a dolognak s megtudtam, hogy nem igaz.

— Pedig igazat mondtam, akkor éppen a börtön falait javitotta ki: levén kőmives.

3507. Tudnád-e nekem megmondani, hogy mi az *igazság* és az *igazságtalanság?*

— Nem tudom.

— Ha te a melletted ülőtől ellopod a kenyeret, mit csinálsz?

— Hamar megeszem.

3508. A város törvényszéki termében a kályha tetején Temisz szobra diszeleg. Egy idegen, kinek a termet mutogatták, felkiált: Hányszor füthettek be itt az igaszságnak!

3509. — Megnyerte a pörét.
— Apellálok.
— Mért?
— Hadd tudják meg a kurián is, hogy igazam van.

Igazságszolgáltatás.

3510. — Szomszédom pofon vágott.
— Visszaadta?
— Mást adtam érte.
— A dolog ki van egyenlitve, elmehet.

3511. Mohamed szultán értesülvén, hogy a kadi megvesztegethető s igazságtalan itéletet hoz, megnyuzatta, a bőrével az itélőszéket huzatta be s a kadi fiát nevezte ki utódjává.

3512. A fülemile.

1. Hajdanában, a mikor még
Igy beszélt a magyar ember:
„Ha per — ugymond — hadd legyen per!“
(A mi nem volt épen oly rég),
Valahol a Tisza háton
Élt egy gazda: Pál barátom,
S Péter annak tőszomszédja;
Róluk szól e rövid példa.

2. Péter és Pál (tudjuk) nyárban
Össze férnek a naptárban,
Könnyü nekik ott szerényen
Megárulni egy gyékényen:
Hanem a mi Péter-Pálunk
Háza körül mást találunk:
Zenebonát, örök patvart,
Majd felforditják az udvart;
Rosz szomszédság: török átok,
S ők nem igen jó barátok.

3. Ha a Pál kéménye füstöl,
Péter attól mindjárt tüszköl;
Ellenben a Péter tyukja
Ha kapargál, a szegény, Pál
Házafalát majd kirugja;
Ebből aztán lesz hadd-el hadd,
Mely a kert alá is elhat;
Ez sem enged az se hagyja,
S a két ház kicsinye, nagyja,
Összehorgolnak kéményen;
Mint kutyájuk a sövényen
Innen és tul összeugat,
S eszi mérgében a lyukat.
De, hogy a dologra térjek,
Emberemlékezet óta
Állott egy magas diófa
Diszeül a Pál kertjének;
A szomszédba nyult egy ága,
Melyet Péter, minthogy róla
A dió is odahulla,

Bölcsen eltürt, le nem vága.
Történt pedig egy vasárnap,
Hogy a fennirt fülemile
Ép a közös galyra üle,
Azt szemelvén ki oltárnak,
Honnan Istent jókor reggel
Magasztalja szép énekkel:

Megköszönve a napot,
Melyre im, felvirradott;
A sugárt és harmatot,
A szellőt és illatot;
A fát, melynek lombja zöld,
A fészket hol párja költ,
Az örömet mely pici
Szivecskéjét elteli;
Szóval a mi benne él
S mit körében lát, szemlél,
Azt a pompát, fényt és szint,
Mely dicsőség (semmi kétség)
Ő érte jött létre.
Csupán ő érette, mind!
Elannyira, hogy Pál gazda,
Ki gyönyörrel ott hallgatta,
Igy kiáltott örömében:
„Istenem, uram,
Beh szépen
Fütyül ez az *én madaram*."

4. „Kendé bizony az árnyéka!
Mert olyat mondok hogy még a, . ."
Hangzik által a sövényen
Egy goromba szó keményen.
„Hát kié?" pattogja Pál,
„Mikor az én fámra száll?"
„De az *én* portámon zengett:
Hogy illetné a *fütty* kendet?"
Pál nem hagyja: ötet ucscse!
Péter ordit: ő még ugy se!
Többrül-többre, szórul-szóra
Majd szitokra, majd karóra,

Majd mogorván, átugorván,
Ölre mennek, hajba kapnak
Örömére a szent napnak:
Egymást ugyan vérbefagyba,
Hanem a *just* még sem hagyva.

5. Pál azonban boszut forral
És, a hogy van, véres orral
Megy panaszra, birót busit,
S melyet a vérszenny tanusit,
A bántalmat előadja;
Jogát, ugymond ő nem hagyja,
Inkább felmegy a királyig
Térden csuszva, de a füttyöt,
Mely az ős diófáról jött,
Nem engedi, nem, halálig!
Nyomatékul egy tallért dob
Az igazság mérlegébe,
Mit a biró csusztat a *jobb*
Oldalon levő zsebébe.

6. Pétert sem hagyá pihenni
A nagy ártatlan igazság:
Nem rest a biróhoz menni
Hogy panaszát meghallgassák.
„Igy s igy történt" — elbeszélé!
Övé a füttyszó, ő azt véli,
Nincs vármegye, ki elvegye,
Nincsen törvény, nem lehet per;
Hisz azt látja Isten ember! . . .
De hogy a beszédet össze
Annál jobb rendbe illessze:
Az ütlegből sokat elvesz,
És a joghoz egy tallért tesz,
Mely is a birói zsebben
Bal felöl a szív iránt
Meghuzódik a legszebben.

7. Földerüle a kivánt
Nap, mely a vitát eldöntse,
Hogy a fülemile-perben
Kinek szolgál a szerencse.

Ámde a birót most cserben
Hagyja minden tudománya,
És ámbátor
Két prókátor
Minden könyvét összehányja,
S minden irást széjjel tur is.
Ilyen ügyről.
Madár-füttyről.
Mit sem tud a *corpus juris.*
Mig nem a biró, haraggal
Ráütvén a két zsebére,
S rámutatván a két félre,
Törvényt monda e szavakkal
A szegény fülemilére:
„Hallják kendtek!
Se *ide* nem, se *oda* nem
Fütyül a madárka: hanem
(Jobbfelöl üt) *nekem* fütyül.
(Balfelöl üt) s *nekem* fütyül;
Elmehetnek.“

* * *

8. Mily szép dolog, hogy már ma
Nem történik ilyes lárma,
Össze a szomszéd se zördül;
A rokonság
Csupa jóság,
Magyar ember fél a pörtül.
Nincsen osztály, nincs egyesség,
Hogy szép szóval meg ne essék;
A testvérek
Összeférnek;
Felebarát
Mind jó barát:
Semmiségért megpörölni,
Vagy megenni, vagy megölni
Egymást korán sem akarja;
De hol is akadna ügyvéd,
Ki a *fülemile fültyét*
Mai napság felvállalja!?

Arany János.

3513. — A gyilkosságot elkövettem a nélkül, hogy akartam volna.

— Be is lesz zárva a nélkül, hogy akarná.

3514. Országos vásáron a szegény ember a szabad konyha mellett piritgatta száraz kenyerét és hogy jobban lágyuljon, az ott főlő étel párájára tartotta.

A korcsmáros ezért egy garast követelt.

Jeney György szatmári főbiró, megfizetteti a paraszttal a garast, a pénzt az asztalhoz üti és azt mondja:

— Tegye el korcsmáros a garas hangját. — Főlő étel párájáért a garasnak csak a hangja dukál.

3515. — Legyen szives száz koronát adni három hónapra.

— Tudja mit, megadom a koronákat egy évi visszafizetésre, de ha nem fizet, akkor öt grammot vágok ki a combjából.

Elérkezett az év, az adós nem fizetett.

Biró elé került a dolog s hangzott az itélet:

A jelenlétemben vágjon ki a combjából öt grammot, de ha akár több, akár kevesebb lesz öt grammnál, az *ön* combjából vágatok ki vagy tiz grammot.

A panaszos elpárolgott.

3516. Háboruba kellett menni Mihálynak; nincs rokona, csak egy jó barátja van ez elkisérte a vasutállomáshoz.

— Jancsi, szólt egy fa tövében, hol megpihentek, — itt az egész vagyonom: ötezer korona, minthogy te vagy a legjobb barátom — vedd magadhoz e pénzt, ha a háboruban hagyom a fogamat: tartsd meg magadnak; ha pedig megjövök, visszaadod. Jancsi mindent megigért.

Vége van a háborunak, Mihály visszajön s kéri a pénzét.

Jancsi kijelenti, hogy nem ismeri az embert.

A biró elé kerül a dolog.

— Mihály,— szólt a biró — üljön le és irja, a mit mondok: „Kedves feleségem! A biró előtt mindent bevallottam, add át, kérlek, e levél átadójának az ötezer koronát.“

Az asszony kifizette.

3517. Hasonló esetben a biró Jancsinak azt mondotta: Mihály úgy látszik megbolondult s azért mint bolonddal kell vele elbánnunk.

— Mihály, szólt a biró, — itt van a gyűrűm, evvel elmegy ahhoz a fához, a melynek a tövében átadta Jancsinak a pénzt és megforgatja a gyűrűt és szól: A biró parancsolja, hogy jöjj velem és tégy tanubizonyságot, hogy alattad adtam Jancsinak az ötezer koronát.

Mátyás engedelmeskedett.

Ezalatt a biró Jancsival kedélyesen beszélgetett arról, hogy minő buta emberek vannak a világon, kik azt is elhiszik, hogy

a biró kivánságára még a fa is elmegy tanunak.

Jó vártatva aztán felkiáltott:

— De soká marad el a Mihály.

— Pedig már megérkezhetett volna — szólt Jancsi.

Mihály meg is érkezett, de tanu nélkül.

— Már itt van a tanu, — szólt a biró; ha nem volna fa, mely alatt te a pénzt Jancsinak átadtad, nem mondhatta volna, hogy már megérkezhettél volna.

3518. Hosszabb utra kelt az ur.

Már hetek óta utaztak, egyszer csak megfordul a kocsis, pisztolyt szegez urának s kivánja, hogy öltözködjék át kocsis uniformisba, hajtsa a lovat, ruháit pedig a tele erszénynyel adja át.

Mit tehetett mást, mint engedelmeskedett.

A legelső városban jelentést tesz a dologról, de a biró őrültnek nyilvánitja s az uj gazdának ad igazat.

Már indulóban voltak, mikor a biró elkiáltja magát:

Kocsis!

S a kocsis hátra nézett s igy meg volt fogva, a gazda meg átvette tulajdonát.

3519. Az ács leesett az állványról s egy családapát agyonütött. Az özvegy eltartást igényelt.

— Tudja mit, — szólt a biró, — ön megy fel az állványra, leugrik az ácsra, agyonüti és punktum.

Ige.

3520. — Mondjon egy rendhagyó *igét.*

— Felkelni, különösen télen.

3521. Orosz Ádám nemcsak költeményt, de egész egyházi beszédet mondott ige nélkül. Mutatóba ime részlet az egyházi beszédből: Édes a lét érzete, édes az élet, ámde ha örökös baj a mi osztályrészünk itt, mi akkor az élet, mint kert virág nélkül, öröm megelégedettség nélkül, mennyország Isten nélkül.

3522. — Mi különbség van a rendes meg a rendhagyó igék közt?

— Az, hogy a rendes igék tanulásánál kevesebb verést kapunk a tanitótól, mint a rendhagyó igék tanulásánál.

3523. — Mi a „szeretek“ ige jövője?

— Férjhez megyek.

3524. — Hogy mondanád ezt a mondatot: „férjhez megyek“ szenvedő alakban?

— Pártában maradok.

3525. — Ennek az igének „öltözködni“ mi a félmultja?

— Pongyola.

3526. — Az ige oly beszédrész, melyet hajtogatni lehet. Mondj egy hajtogatható beszédrészt?

— A kulacs.

3527. — Lovagolni igének mi a parancsolója?

— Gyü, te ló!

3528. — Mondj szenvedő igét!

— Szülni.

— Miért szenvedő ige?

— Csak próbálja, majd meglátja, menynyit szenved!

Igéret.

3529. — Neked is meg kellett igérned mamának, hogy nem eszed meg az almádat ebéd előtt?

— Meg.

— Nekem is. Tudod mit: te edd meg az enyémet, én megeszem a tiedet.

3530. Az ur igér, paraszt a ki megtartja.

3531. — Ha megigéred, hogy ma egész nap szót fogadsz, neked adom ezt a cukrot.

— De mit adsz, ha igéretemet meg is tartom?

3532. Egy üveg bort hozatott a nagy diák a vele együttlakó kis diákkal. Megitta a bort, anélkül, hogy amazt megkínálta volna s mikor kedvetlenségét látta, igy kezdte igérettel vigasztalni:

Ebből a borból most nem adtam, hanem ha majd megiszom azt a sört, a mit estére hozatok, akkor holnap kapsz egy kortyot.

3533. — Add meg a tallért, melyet igértél.
— Hadd menjek!
— Hát igy akarod megtartani igéretedet?
— A tallér volt az igéret s azt meg is tartom.

3534. *Igyekvenc* = stréber.

Ikrek.

3535. — Az orvos neje minden évben szült, nem egyszer ikreket.
— Lehetőleg jóvá akarja tenni a férje bünét.

3536. — Ki van soron?
— Én! Én hármasokat jelentek!

3537. — Hogy hivják az ikreit?
— Henriettának.
— Hiszen ez csak *egy* név.
— De megosztottuk. A fiú Henri, a leány Etta.

3538. — Bella és Ella ikrek?
— Igen.
— Hány éves Bella?
— Tizenhét.
— És Ella?

3539. — Milyen babát akarsz?
— Ikreket.

3540. — A tanár úrnál két testvér jelentkezik beiratásra. A tanár kérdi az egyiktől:

— Született?

— 1881. ápr. 15-ikén.

— És ön? — kérdi a másiktól.

— 1881. ápr. 15-ikén.

— Ah, tehát ikrek?

— Igen.

— Hol született? — kérdi a tanár az egyiktől.

— Miskolcon.

A tanár úr a másik fiuhoz fordul:

— És ön?

3541. — Két baba! Két szép kis baba!

— Kettő?! Ugy kell nekem, minek vettem el egy nagykereskedő lányát!

3542. — Érdekesek ezek az ikrek! A fiú olyan, mintha az apja lenne második kiadásban.

— És a leány?

— Hát az amolyan külön kiadás.

3543. — Ezek az ikrek feltünően hasonlitanak egymásra.

— Különösen az egyik.

3544. — Hogy sikerült az eljegyzés?

— Pompásan... Csak a vége felé volt egy kis baj.

— Mi történt?

— A menyasszony ikreket szült.

3545. No már többé nem iszom, mert nemcsak ikreket, hanem két anyóst is látok.

3546. Hirül hozzák a bárónak, hogy fia született.

Nem sokára jelentik, hogy ikrek.

— Most már megyek, mert különben folytatják — szólt s indult.

3547. — Miért maradt ki két nap az üzletből?

— Családom megszaporodott.

— Más ilyen alkalommal csak egy nap marad ki!

— Igaz, de most ikrek születtek.

3548. — Mije született kedves nejének, fiu vagy leány?

— Mind a kettő!

3549. — Hová siet?

— Kishirdetést teszek az ujságba, egy második inasgyereket keresek.

— Hát olyan sok a megrendelése?

— Dehogy sok, dehogy sok! Hanem hát a feleségem az éjjel — ikrekkel ajándékozott meg!

3550. — Mikor van a kisasszony születése napja?

— Julius végén.

— És az öné?

— Augusztus elején.

— Tehát majdnem ikrek.

3551. — A hirdetésen az van mondva, hogy itt láthatók a sziámi ikrek: de én csak *egy* púpos fickót látok itt!

— Olyan rosszul megy az üzlet, hogy kénytelen voltam az ikrek egyikét elbocsátani!

3552. Az ikreket Katának és Duplikatának hivják.

3553. — Gratulálok Fekete ur, hallottam hogy ő nagysága ikrekkel ajándékozta meg.

— Az nem én vagyok! Az egy másik Fekete.

— Másik?... No akkor pláne gratulálok!

3554. — Miért olyan szomoru a sógorom?

— Avval szörnyü dolog történt. Ikreinek egyike meghalt s mivel oly nagyon hasonlitottak egymásra: nem tudja, melyik halt meg?

3555. — Ennek a szónak „férfi“ mi a többes száma?
— Férfiak.
— Hát „asszony“-nak?
— Asszonyok.
— Hát „gyermek“-nek?
— Ikrek.

3556. — A gólya a mamának két kis babát hozott.
— Es melyiket fogja megtartani?

3557. Valakinek minél többje van valamiből, annál többet kiván.
— Nem mindig! Voltak már magának ikrei?

Illuzió.

3558. — Mi az illuzió?
— Adjon egy husz koronásat.
— Szivesen, itt vagyon.
— Ha most azt hiszi, hogy visszakapja — ez az illuzió.

Ima.

3559. — Imádkozzál!
— Miért?
— Vacsorálunk.
— Mit eszünk?
— Babot.
— Azért nem imádkozom!

3560. — Mama, itt nem imádkozom, hiszen meg kell fizetnünk az ebédet — szólt a kis lány a vendéglőben.

3561. Miksa császár, midőn az ég erősen dörgött, leugrott udvari kiséről között lováról, és térdre esvén igy szólt:

Neked, óh dörgő Ur, dicsőség minden időben! Te egyedül vagy császár, mi pedig mások mindnyájan a te jobbágyaid.

3562. Uram, nem panaszkodhatol, hogy sokat alkalmatlankodtam, gyógyitsd meg lányomat s meglásd, hogy soká nem fordulok ismét Hozzád.

3563. — Még nem imádkozták le apáim büneit?

— A mint biztos tudomást kapok, értesiteni fogom Felségedet.

3564. Miután a mindennapi kenyerünk ugy is megvan, talán jó volna csokoládét vagy cukorkákat kérni a jó Istentől.

3565. Isten, ha Te ember volnál
És én hozzám folyamodnál:
Ha Isten volnék,
Neked örök életet adnék.

3566. — Orvos ur, ne mondja el a Miatyánkot.

— Mért?

— Mert ha mindennapi kenyérért imádkozik, kell, hogy megbetegedjünk.

3567. Tanitja az anya kis fiát az Ur imádságára.

— Mondjad fiam: Mi Atyánk!

A gyerek sirva mondja utána, de ismét megáll.

— No, már most azt mondjad: ki vagy!

— Tán nem ismersz?

3568. Ki tanitott minket a Miatyánkra?

— Még az *öreg Sári nénitől* tanultam.

3569. — Tudsz-e imádkozni? — kérdé bérmálás alkalmával a püspök egy hat éves fiucskától.

— Fogja meg csak a kalapomat, — szólt a fiu, oda nyujtván levett kalapját a püspöknek.

A püspök elvette a kalapot, mire a kis fiu összetette kezeit s elkezdte:

Miatyánk Isten, ki vagy a mennyekben stb.

3570. — A tábori lelkész kivánta hallani az ujonctól a *Miatyánkot*. Mikor a katona elmondta az első mondatot, *Miatyánk ki vagy a mennyekben* . . . közbeszólt a lelkész:

— Hol is van hát a te atyád?

— *Strázsán van a ruhamagazinnál* — válaszolá az ujonc.

3571. A kormány rendeletet adott ki, hogy imáiba foglalják.

Felesleges volt ez intézkedés, miután mindenki imádkozza:

Minden gonosztól, ments meg Uram, minket.

3572. — Mikor a Miatyánkot mondod, ezeknél a szavaknál: „mindennapi kenyerünket adjad nekünk ma“ mindig megállsz, valamit mormogsz, a mit nem birok megérteni. Mit mondasz ilyenkor?

— És sok vajat rá.

3573. Tudod-e, az Ur imádságát?

— Nem tudom az urét, csak az ilyen magunkforma szegény paraszt emberét.

3574. — Imádkozzál öt Miatyánkot!

— Igen ám, de mikor én csak *egyet* tudok.

3575. — Tudod-e az asztali imádságot?

— Nem én, nincs is asztalunk, a nénénk térdjéről eszünk.

3576. — Mért imádkozol?

— Hogy a kis Jézus hozzon nekem uj ruhát és *ne babát.*

3577. Harminc éven át Berlinben katonáskodott hazánkfia csak azért nem feledte el anyanyelvét, mert magyarul imádkozott.

3578. Minap imádkoztam és kértem az Istent, hogy leányomnak, aki már három éves asszony, adjon fiugyermeket. A jó Isten azonban nem jól hallotta, mert megadta ugyan a fiut, — de a *hajadon* leányomnak!

3579. — Kisasszony, imádom!
— Csak az a baj, hogy anyám nélkül akar imádkozni.

3580. — Mit nevezünk imádságnak?
— Azt, mikor letérdelünk és összetesszük a kezünket.

3581. — Hallasz-e te otthon imádkozni?
— Igen, apám minden este imádkozik.
— Hogy imádkozik?
— Uram isten, adj enni ennek a sok éhes malacnak.

3582. — Köszönöm kegyességét, hogy ebédet tetszett adni: talán meg is hálálhatnám!...?
— Segithetne a virágaim megöntözésében....
— Imádkozni fogok esőért.

3583. Óh, felséges Jehova szent Isten, kinek szine előtt olvadnak a világi hatalmak, mint az éhes cigánynak fogai alatt a fehér kenyér, végy fel minket fényes hintódnak, ha csak bakjára is.

3584. — Nem tudsz illedelmesebb lenni? — Minden este kérem az Istent érte, de nem teszi meg.

Imakönyv.

3585. — Ön imakönyveket is lopott. — Kérem ezt enyhitő körülménynek venni.

3586. — Nénémasszony, megforditva tartja az imakönyvét. — Azok a gonosz kölykek, megforditották és pedig megmondottam nekik, hogy ne bántsák.

3587. *Imaterem* — hivő lélekben.

Inas.

3588. — Tud-e hallgatni? — kérdék az inast. — A hol szolgáltam, két drága porcelánvázát törtem el, mégsem szóltam egy kukkot sem.

3589. — Ugy látom, megdézsmálta a boros palackot és vizet töltött bele, hogy észre ne vegyük. — Isten ments! Először is nem iszom bort; aztán meg, ha iszom bort, nem töltök helyébe vizet; ha pedig vizet töltök helyébe, egy kis pálinkát is töltök, hogy a bor ne veszitsen erejéből.

3590. A katonatiszt valamely uri családhoz volt hivatalos ebédre. Az utólsó percben azonban hivatalos dolga akadt. Behivja inasát és igy szól hozzá:

Eredj a tanácsosékhoz és mondd meg, hogy hivatalos elfoglaltság miatt az ebéden jelen nem lehetek, aztán pedig hozd el az ebédemet.

Az inas eljárt dolgában de az izenet végén hozzá tette:

Az ebédet mindjárt magammal viszem.

A tanácsosné, aki nagyon sajnálta a tiszt távolmaradását, a legfinomabb fogásokkal töltötte meg az ételhordó kosarat. A tiszt majd sóbálványnyá változott, mikor az ételek eredetét meghallotta. Tiz koronát adott inasának s meghagyta, hogy rajta tortát vegyen s azt a tanácsosékhoz vigye avval, hogy ő — a tiszt — nagyon köszöni az ebédet s némi viszonzásul felajánlja a tortát. A kutyamosó ezt is szokott ügyességgel végezte, mert mikor a tanácsosné egy korona borravalót akart neki adni, abban a hiszemben, hogy a torta árát akarja megfizetni, fitymálva nézegeti a pénzt és igy szól:

Kérem Nagysága, a torta tiz koronába került.

3591. — Mért bocsátotta el a régi inasát?

— A minap részeg állapotban brudert ittam vele s azóta a gazember mindig tegez.

3592. Udvari estélyen történt, hogy a szolga az étterembe osont és egy üveg vörös borból nagyot huzott. Ebben a percben belép az udvarmester, az inas megijed s fehér mellényét teljesen leönti.

— Maga a király borából ivott, el van bocsátva — szólt az udvarmester.

Hiába borult térdre, hiába rimánkodott, az udvarmester kérlelhetetlen marad; sőt az ekközben megérkező uralkodónak is jelentést tesz, aki igy szól a szolgához:

Kelj fel, most az egyszer megengedek, de máskor *fehér* bort igyál.

3593. — Ugy látom, fickó, megdézsmáltad a konyakomat.

— Elfogyott a spiritusz, hát egy kis konyakkal segitettem . . .

— Aztán mennyi konyak kellett?

— Egy korty.

3594. — Csak most nyit ajtót? Hát nem hallott csengetni?

— Csak a harmadik csengetést hallottam.

3595. — Orvos ur, jöjjön hamar hozzánk.

— Ki a beteg?

— Én, de nem levén inasom, akit küldjek, hát magam jöttem.

3596. — Ha akárki keres, nem vagyok itthon.

(Tiz perc mulva).

— Nem hallod, hogy szólitlak? Már tizedszer kiáltok.

— Hiszen azt mondta, nincs itthon.

3597. — Hogy hivják az uj inast?
— Sehogy.
— Hogy lehet az?
— Csöngetnek neki.

3598. — Holnap reggel kelts fel négy órakor, mert öt órakor el kell utaznom.
— Csak tessék majd csengetni!

3599. — Örömmel látom, hogy maga sem konyakomat, sem szivarjaimat nem bántja!
— Jobb minőségühez vagyok szokva.

3600. — Apámnak a fia, mégse a testvérem, ki az? — kérdem vendégeimtől s mivel nem tudta senki sem mondani, megmondtam én:
Az én vagyok.
Inasom felteszi a kérdést egy társaságban, de itt volt, a ki tudta s szólt:
— Ön az.
— Óh nem én, — válaszol az inasom, — hanem a gazdám.

3601. Meghagytam az inasomnak, hogy közönséges asztali bort hozzon, ha külön rendelkezést nem teszek.

Hamburgi vendégem volt, kiről gondoltam, hogy nem ért borainkhoz, azért csak annyit mondtam:

Hozzon fel egy üveg bort.

Vendégem a második pohárnál felkel s elkezd dikciózni:

Nem szokásom beszédet tartani, de az a körülmény, hogy Méltóságod ilyen finom itallal vendégel, kötelességemmé teszi, hogy ezért a figyelemért hálás köszönetemnek adjak kifejezést.

Inasom oda szól:

Ez ami asztali borunk.

— Nem hihetem, hogy ő méltósága ily nehéz bort igyék.

— Már megszokta — replikált az inas miközben észreveszi, hogy a vendég a vignettát tanulmányozza s siet őt felvilágositani:

— Ez üvegben valamikor husz éves rizlingi volt, de tetszik tudni, mikor bort fejtünk, hát a régi üvegek újból előkerülnek.

3602. A miniszteri tanácsosné beszél a szobaleányával:

Lássa édesem, valamikor nekünk is volt szőlönk s borral tele pincénk, most persze már nincs, de nem szükséges, hogy ezt a világ tudja; azért ha holnap a névnapomra

összegyülnek a vendégek, maga bejön hozzám s kérdezi, hogy miféle bort hozzon; én azt fogom mondani, hogy menjen a pincemesterhez, mondja meg neki, hogy menjen le magával a pincébe és jobbról a második sor harmadik hordójából hozzanak.

A szobalány szépen megjelenik, megkérdi, miféle bort hozzon, az urnő szóról-szóra elmondja a tegnapiakat s a szobaleány már az ajtó felé indul, de egyszerre megáll, visszajön s kérdi:

Kérem mindjárt ki lesz fizetve, vagy könyvre hozzuk?

3603. Igen magas állásu özvegy volt a szomszédom — hirül vette, hogy látogatást kap; mivel pedig férficselédje nem volt, megkért, engedném át vagy egy órára az inasomat, teljes öltözék és két korona lesz a jutalom. A vendégeknek délutáni négy órakor kellett megérkezni a bécsi hajóval, de inasom már egy óra felé teljes diszben kompareált. Az idő hidegre fordult, az inas fázni kezdett, és mivel még csak két óra volt, a vendégeket pedig négy órára várták, az urnő üléssel kinálta meg az inast, ki szépen le is telepedett a divánra, miközben az urnő is elkészült aprólékos dolgaival s egy kis traccsra az inas mellé ült. A vendégek a hüvös idő miatt nem hajóra, hanem vasutra szálltak s félkettőre meg is érkezvén, fiakkerbe ültek, megérkeztek s a nyitva hagyott ajtón bero-

hantak. Inasom rögtön felugrott s megszökött, a szegény urnő pedig könyűk közt beszélte el pechjét s csak az vigasztalta, hogy az inast hamarjában a prelátus udvarmestere gyanánt mutatta be.

3604. A besnyői kapucinusok egy teljes diszkötésü Bolandenért tizenkét személyre való ebédet ajánlottak fel — hogy a szám teljes legyen: felöltöztettem az inasomat; a vendégek között az levén legszebben öltözködve, a kvárdián az első helyre ültette. Mellette ült egy akadémiai festő, ki azonnal bemutatta magát, inasom kifejezte örömét a szerencsés találkozás felett — ebéd után ujra bemutatja magát a müvész.

— Már volt szerencsém — vala a válasz.

Nagyon sokan levén, csak az ebéd vége felé vettem észre, hogy az inasom prezideál. A festőnek arra a kérdésére, ki legyen az az ur, ki vele prezideált, üzletvezetőm igy válaszolt:

Udvari szállitó lábtyümüvész Budáról.

3605. Hirül vevén, hogy az érsek meglátogat, szép fekete ruhát csináltattam neki, nagy volt tehát boszuságom, midőn kopott zsiros kabátban szolgál ki.

Korholásomra, hogy mért nem vette fel az uj ruhát, kibontva felső kabátját, igy válaszolt:

Rajtam van az uj ruha, de nehogy bemocskoljam, ezt a régit huztam föléje.

3606. *Az ur* :

Eredj az apotekába, kérj nekem koriandrummagot, mert igen fáj a stomachusom, nem konzumálhat.

Az inas pedig kért kalendáriummagot, mert nagyon fáj a Domonkosa, nem koszpitolhat.

3607. Az urnő inasát a szabóhoz küldötte.

— Ha esik, végy fiakkert — szólt.

Esett, vett fiakkert s mint rendesen a bakra ült.

3608. A menyecske betelefonál az irodába :

— Ott van a férjem ?
— Nincs, — felel az inas.
— Mikor jön ?
— Azt nem mondhatom meg.
— Miért nem ?
— Megtiltotta.

3609. Az inas leejtett egy tányért.

— Hogy tehetted ezt ? — szólt az ur.

— Igy — válaszolt az inas, a második tányért is leejtve.

3610. — Hogy van megelégedve az inasfiammal ?

— Igen jól ; hazudni és lopni már tud, ha még egy kicsit dolgozni is megtanul : ember lesz belőle !

3611. — Egy idő óta boritékjaink abszolute nem akarnak ragadni, mi lehet ennek oka?

— Mióta inasunk a házban étkezik, eszeveszetten nyalja le a boritékokról a ragasztót!

3612. — Mért nem eszel abból a jó levesből?

— Köszönöm, nem vagyok éhes.

— Van itt egy kis tegnapi pecsenye.

— Abból már eszem, olyan éhes még vagyok.

3613. *Inditó ok* = villamos erő.

3614. *Induló* = fájós fog.

Influenza.

3615. — Mivel kezdődik az influenza?

— „i“-vel.

— Hát a végződését szabad tudnom?

— „á“.

3616. — Igazán olyan fukar ember a nagybátyád? Sohasem kaptál tőle semmit?

— De igen, egyszer megkaptam tőle az influenzát.

3617. *Ingóság* = fali óra.

3618. *Ingovány* — mérleg.

Ipar.

3619. — Csak hazai készitményt kérek, ezen rajta van, hogy Prágában készült s igy nem kell.

— Pedig ez is hazai.

— Hogy-hogy?

— Ha innen a vásárból elmennek, hová fogják akkor ezt vinni?

— Hát haza!

— Tehát hazai ipar.

3620. *Irány* = diurnista.

Irás.

3621. Csipős a paprika, a bors, a csalán is.
De a legcsipősebb a toll s kalamáris.

3622. Fehér mezőben fekete barázda; ember hajtogatja, ruddá szántogatja, poresővel szárogatja.

3623. Fekete fenékből iszik egy holt madár, nyoma is fekete fehér mezőn, ha jár. = *Ludtoll.*

3624. — Az ég szerelmére, — kiáltá ijedten a tanár, — irásaimat mind tüzbe dobtad. Hiszen ez az én iróasztalom, innen egy darab papirt sem szabad elvenni.

Óh kérem, a mit tüzbe dobtam, az mind *be volt irva;* a tiszta papirt ott hagytam, — védekezett az iskolaszolga.

3625. — Mit csinált? Hisz itt olyan hiba van a szerkezetben, hogy meg se lehet érteni!

— De kérem, hisz a főnök ur irását szóról-szóra másoltam le, én nem tehetek arról a hibáról.

— Hallgasson — maga szamár! A főnök ur tévedhet, de hát minek van maga itt? Azért, hogy azt a tévedést a maga butaságával helyrehozza. Érti?! Ez a maga kötelessége.

3626. — Miért ir olyan kis betüt?

— Mert a fizetésem is kicsiny.

3627. *Tanár*: Hol irta alá János király az angol Magnakartát?

Diák (némi gondolkozás után, örömmel): Alul.

3628. — Kész az irásbeli feladványod?

— Igen.

— Hadd lássam.

Átadja.

— Látod, ezt nem szeretem; ezt a gyakorlatot atyád segitette megkésziteni.

— Nem segitett, az egészet *ő* csinálta.

3629. — Mért akartál távozni, hiszen megirtam, hogy jövök.

— Éppen hozzád indultam, hogy megkérdezzelek, mit irtál, mert nem tudtam kibetüzni.

3630. Egy ujságban azt hirdették egyszer: „Hogyan lehet toll és tinta nélkül irni? A ki magyarázatot óhajt, küldjön két koronát.“ Mire a lépre ment ezt a feleletet kapta: Irjon ceruzával!

3631. Ha élőszóval előadott soraimra nem hallgat, irásban fogok önnel beszélni.

3632. — Meg mer rá esküdni, hogy ez a maga irása?
— Nem.
— Akkor hát arra tesz hitet, hogy *nem* a maga irása?
— Arra sem!
— Talán lóvá akarja tenni a birőságot?
— Eszemben sincs, de hogy ismerjem az irásomat, mikor nem is tudok irni?

3633. — Ki sem tudom mondani, menynyire szeretem.
— Próbálja megirni.

3634. — Papa, add oda kérlek a másológépeket.
— Minek?
— A tanitó ur meghagyta, hogy százszor irjam le ezt a sort.

3635. — Mért irod te a német irásigyakorlatokban a „*Vater*“ szót két „tt“-vel, hiszen csak a „*Mutter*“-*t* irjuk azzal?
— Nekem a papa épen olyan kedves, mint a mama, — felelt a fiu.

3636. Szépirási óra volt az iskolában. A rosszul irt betüt irónjával tapogatva kérdi a tanitó:
— Mi ez?
— Ceruza, — felelt a fiu nyugodtan.

3637. — *Irász* = irnok.

Irigység.

3638. A hordár szomoruan ácsorog az utcasarkon és nézegetve az arra érkező levélhordót, felsóhajt:

Csak én is futkoshatnám annyit, mint ez a levélhordó!

A levélhordó pedig irigykedve gondolja magában:

Csak én is állhatnék olyan kényelmesen, mint ez a hordár!

3639. — Mit fognak az ön kitüntetéséhez szólni az irigyei?

— Éppen öntől akartam megkérdezni.

3640. A leányok csak egyet irigyelnek, — az asszonyokat.

Iró.

3641. — Hallom, hogy drámát irt.

— Igaz.

— Mi a tendenciája?

— Hogy előadják.

3642. XIV. Lajos felkérte Boileaut, mondana őszinte véleményt szerzeményéről.

A kérdezett igy szólt:

Felségednek minden sikerül. Ime: rosz drámát akart irni és ez is fényesen sikerült!

3643. — Kifütyültek — hogy boszulhatnám meg magamat?

— Irjon még egy darabot.

3644. — Nos, mit szól a dolgozataimhoz?
— Kitünőek, de azért még sem közölhetek öntől semmit.
— És miért nem?
— Mert semmi sincs köztük öntől.

3645. — *Iró* (ki abban a hirben áll, hogy másokkal iratja meg munkáit, egyik ismerőséhez):
— Olvasta már legujabb regényemet?
— Hát ön?

3646. — Szabad három felvonásos drámám sorsa fölött tudakozódnom, igazgató ur? El van fogadva?
— A három drámabiráló elolvasta darabját és abban egyezett meg, hogy *egy* felvonást törülni kell.
— Na hiszen ez utóvégre nem nagy baj.
— Csakhogy valamennyi *más* fölvonást óhajt törülni.

3647. — Mi különbség a katolikus ember és a katolikus iró között?
— A katolikus embernek rendesen *van* olvasója, a katolikus irónak pedig rendesen *nincs* olvasója.

3648. — Tudod, kik Jókai és Jósika?
— Gipszfigurák a kirakatban.

3649. — Mit mond uj művemhez?
— Csodás. Négyszáz oldalas és mégis egyoldalu.

3650. — Megirok egy regényt egy hónap alatt, de öt év alatt sem birom elhelyezni.
— Próbáld a regényt öt évig irni, akkor majd elhelyezed egy hónap alatt.

3651. — Nagyon fáj a fejem, nem tudok irni . . .
— Ne is irj akkor valami hosszu elbeszélést . . . Inkább csinálj rövid viccet.

3652. — Itt vannak az iró Beszédei és itt Gondolatai.
— Együtt nem kaphatók?
— Nem.
— Akkor egyik sem kell.

3653. Irodalmi munkámból élek.
— Ugy látszik, megtanult koplalni.

3654. — Mit olvassz?
— Plátót.
— Hja, azt az irót, aki a szerelmet feltalálta?!

3655. *Irodalom* = irodaszemét.

3656. *Irógép* = dijnok.

3657. Öt taga van, mikoron vassal teszi gazda az erdőn;
Négy, mikoron tollal győzheti gyermeked is. = *Irtás.*

Iskola.

3658. — Mi az iskola?
— Az iskola az a hely, hol az elkárhozottak örökké kinlódnak.

3659. — Mi a pokol?

— A pokol az a hely, hol az elkárhozottak lelkei örökké kinn lógnak.

3660. — Ki teremtette a világot? — kérdi a lelkész egy valami játékkal foglalkozó gyermektől.

— Én nem voltam — szólt ijedezve.

— Nem mondod meg mindjárt: ki teremtette a világot?

— Én voltam, de máskor nem teszem.

3661. Mért jársz iskolába?

— Mert muszáj.

3662. — Miért oly kedves nekünk karácsony ünnepe?

— Mert akkor egy hétig nincs iskola.

3663. — Mi a te kedvenc ételed?

— A savanyu ugorkasaláta, ha azt eszem, beteg leszek s nem kell iskolába mennem.

3664. *Tanfelügyelő*:

Eljöttem megnézni, hogy hogy állanak — üljenek le.

3665. Azt vitatta a tanitó, hogy nem kell a fiuval magoltatni, de még megmondani sem kell neki mindent, hanem ugy kell feltenni a kérdéseket, hogy maga jöjjön reá a feleletre; például igy:

— Hogy hivjuk azt a helyet, a hol vagyunk?

— Szobának.
— Hol van a szoba?
— A házban.
— Hol van a ház?
— Az utcában.
— Hol van az utca?
— A városban.
— Hol van a város?
— A vármegyében?
— Hol van a vármegye?
— Az országban.
— Hol van az ország?
— A birodalomban.
— Hol van a birodalom?
— A földtekén.
— Hol van a földteke?
— Egy légüres térben.
— Hol van a légüres tér?

A tanár fejére mutat, hogy a felelőt gondolkodásra össztökélje.

— A tanitó ur fejében.

3666. Valamelyik megyei tanfelügyelönk, akiről az a hir járta, hogy néha kelleténél többet iszik, körutjában oly tanitóhoz ér, akiről a rosz nyelvek ugyanezt sugdosták. A vizsgálat fényesen sikerült, a tanfelügyelő kifejezést is adott megelégedésének, de annak a mende-mondának is, mintha a tanitó ur részeges volna.

— Tanfelügyelő urról is mondták, de én nem hittem — volt a gyors válasz.

3667. — Miért sirsz?

— Azt álmodtam az éjjel, hogy leégett az iskola.

— Hiszen nem igaz . . .

— Éppen azért sirok.

3668. — Mit tanultatok ma?

— Hogy aki a tanpénzt meg nem fizeti, azt kicsapják.

3669. Két osztály volt együtt az iskolateremben; a jobboldali padokban ültek a másodosztályuak, ezek az ószövetséget tanulták, mig a másik oldalon ülő elsőosztályuak az ujszövetséggel foglalkoztak.

A tanfelügyelő nem ismerte ezt a beosztást s a baloldalon ülő egyik fiut felszólitva, kérdi tőle:

— Mondj valamit a világ teremtéséről.

Mire a fiu igy szól:

— Kérem mi baloldalt csak Krisztus születése óta vagyunk itt, azok jobboldalt már a világ teremtése óta ülnek ott, azokat tessék kérdezni.

3670. — Mért nem jöttél tegnap iskolába?
— Itt van atyám levele.
— Mondd meg, mi bajod volt?
— Azt nem mondotta meg nekem az édes apám.

3671. — És ti keresztények akartok lenni? Hiszen olyan pogány lármát csaptok, akár a zsidó iskolában.

3672. — Magyarázat alatt rendetlenkedik a gyerek s a tanító mérgesen rákiált:
— Hogy ülsz?
— Köszönöm jól.

3673. — A bibliából tudjuk, hogy egyszer Ábrahámhoz három idegen vendég érkezett. Mikor Ábrahám megpillantotta őket, mit csinált?
— Eléjük ment s azt mondta: *Dicsértessék a Jézus Krisztus.*

3674. — Hányadik vagy az iskolában?
— Az első — hátulról számítva.

3675. — No fiacskám, hogy vagy megelégedve tanitóiddal?

— Sehogy. Semmit sem tudnak, mindent tőlem kérdeznek. Máma az egyik még azt sem tudta, hogy ki fedezte fel Amerikát?

3676. — Hogy tetszik az iskola?

— Bárha el se kezdettem volna az oda való járást.

3677. — Mit tudsz az orchideák családjáról?

— Kérem tanitó ur, a mama azt mondta, nem szabad pletykázni.

3678. — Meg van elégedve fiammal?

— Mondhatom, hogy fia a legkönnyebb dolgokon is a legnagyobb nehézséggel siklik át.

3679. — Most kezdődik a gyöngyélet: leégett az iskola.

— Mi haszna, ha a tanitó nem égett benn!

3680. — Hogy megy a tanulás?

— Köszönöm jól.

— Hányadik vagy?

— A harmincnyolcadik.

— És hányan vagytok?

— Épen ennyien.

3681. Igen örülök, hogy olyan szorgalmasan jösz iskolába. Ez nagyon szép. Mért jösz te az iskolába?

— Várom a szolgálót, hogy haza kisérjen.

3682. — Jelen van Fehér?
— Nincs.
— Kiki magáért szóljon.

3683. — Megnézte a tanitó bácsi a föladatodat?
— Igen.
— Nem vette észre, hogy én segitettem?
— Nem.
— Mit mondott?
— Hogy mindennap ostobább leszek.

3684. Nagy szünidőben a falusi iskolaszék gyülésezik s mondja a tanitó, hogy ki kellene jól meszeltetni az iskolát, mire egy gazda siet is válaszolni:
— Már én csak a mondó lennék, hogy minden évben több a gyerek, igy se férnek már el s ha csak meszelgetnek, mindig kisebb lesz vele az iskola s hová teszik a sok gyereket?
— Az már nem ugy van, — válaszol a szomszéd gazda, — mert nemcsak belül kell ám meszelni, hanem kivülről is s ez által a mennyit fogy az iskola belülről, annyival meg nagyobb lesz kivülről s igy nem is lehet semmi baj.

3685. — Ki a legjobb tanuló osztályotokban?
— Gyurka azt mondja, hogy ő.
— És te mit mondasz?
— Én nem szólok, mert nem vagyok olyan elbizakodott, mint ő.

3686. — Hallotta, hogy a fiamat az egyetemre küldtem? Ott tanul.

— Hogy az egyetemre küldte, azt hallottam, de hogy tanulna, arról nem tudok.

3687. — Megtanultad az abc-t?

— Meg.

— Hát milyen betűk következnek az „a“ betű után?

— Mind a többi!

3688. — Későn jöttél iskolába: mi annak az oka?

— Kis testvérkém született.

— No hát ez többet meg ne történjék. Most az egyszer a helyedre mehetsz még!

3689. — Hány sziget van a földközi tengerben és hogy hivják?

— A földközi tengerben sok sziget van és engem Péternek hivnak.

3690. *Az egyetemen.*

1890. Uraim!

1900. Uraim és hölgyeim!

1950. Hölgyeim és uraim!

2050. Hölgyeim!

3691. — Mért nem adja a fiát iskolába? — kérdi a tanitó — hiszen már elmult nyolc éves?!

— Elég esze van igy is.

— Dehogy van, dehogy van. Iskolába kell adni!

— Persze, hogy felfordult világ legyen. Én se jártam iskolába. Nem illik, hogy a gyerek többet tudjon, mint az apja!

3692. — Milyenek ezek az iskolák! Hát olyat kérdeznek a fiamtól, a mi akkor történt, mikor még a világon sem volt. Hát honnan tudná?!

3693. — Mi a keresztségnek külső, látható jele?

— A gyermek!

3694. — Mondja csak tanitó úr, van ebben a kis községben iskolaszék?

— Igenis van, még az öreg harangozó csinálta.

3695. Maga kiálhatatlan, álljon ki.

3696. — Mért irod a nevedet krétával a padra, mi?

— Nincs késem.

3697. — Ha egy kékes szinüre dagadt arcu beteg jön önhöz, hogyan ismeri föl a betegséget?

— Megkérdezem tőle, hogy mi a baja?

3698. — Ki tud példát a macska csalfaságára?

— A vendéglőben néha ugy tetteti magát, mintha nyúl lenne.

3699. Vidéki körutjában az uralkodó falusi iskolába kerül, ahol őt a tanitó legmélyebb hódolattal ugyan, de feltett kalappal fogadta. Fővegét csak akkor vette le, mikor a királyt kikisérte. Eljárását pedig azzal okolta meg, hogy ha látnák a gyerekek, hogy nálánál nagyobb ur is van a világon, az ördög sem birna velük.

3700. — Mért jösz oly későn az iskolából?

— A tanitó ur megengedte, hogy egy órával tovább ott maradhassak.

3701. Maga csaknem minden nap későn jő az előadásra. Látott-e engem valaha előadás közben jönni?

3702. Ez a szabály csak egyetlen egy kivételt enged meg, de ez is olyan ritka, hogy sohasem fordul elő.

3703. A medve téli álma olyan mély, hogy ezen állapotában meg is ölhető a nélkül, hogy felébredne!

3704. Aki nincs itt, üljön az utolsó padba, hogy első tekintetre megtudhassam, ki hiányzik!

3705. Az óra végén nagy a tolongás az iskolában. A tanár felkel és igy szól:

Maradjon mindenki a helyén, mig a tolongás megszünik.

3706. Tanár (a monoklikus jegecrendszert magyarázva): Az ember is ide tartozik. Jobbról, balról egyforma, elől más mint hátul.

3707. A hajósok nem zergebőrben születnek.

3708. Orosz- és Törökországban az alattvalók csak lábukon közelednek uralkodójukhoz.

3709. Franciaországban a marhatenyésztés eredménye a burgundi répa.

3710. Afrikában nem rothad meg a hal, mert nincs viz.

3711. Görögország látszólag többékevésbbé a tenger partján fekszik.

3712. Az angol nyelv ugy hányódik a szájban, mintha gombócz volna.

3713. — Ki engedelmeskedett legjobban a mamának?

— A papa.

Ismeretség.

3714. Örülök kedves ismeretségének, csak most értem, hogy előbb unatkoztam.

3715. — Ismeri a pezsgőt?

— Ismerem.

— Hol ivott?

— Még nem ittam, hanem most két éve a fejemhez vágtak egy üveggel.

3716. — Antal megkért, pedig nem ismer, csak egy hét óta.

— Talán épp azért?

— Te vagy, Misó? . . . Igazán, ha meg nem nézlek, hát rád sem ismertem volna!

3717. — Tudod-e, hogy éppen egy esztendeje, hogy megismerkedtünk?

— Elég baj, hogy előbb nem ismertelek meg!

3718. — Ismered sógoromat?
— Már akkor ismertem, mikor apja még kis fiu volt!

3719. *Ur:* Kisasszonyka, mondja csak, magácskát hogy hivják.
Kis leány: Nem arra kiváncsi ön, hogy engem hogy hivnak, csak a nevelőnőmmel akar megismerkedni.

3720. — Ezt az urat ne mutasd be nekem, mert gazember.
— Honnan tudod? Ismered?
— Nem ismerem, de otthon mondták, hogy Budapesten minden harmadik ember gazember s ez az ur ép a harmadik ember, akit be akarsz mutatni.

3721. — Mikor ismerte meg a feleségét?
— Amikor elvettem.

3722. *Ismétlő* = forgópisztoly.

Istálló.

3723. Három tagja vagyon. Közepet használod ebédkor;
Végét, útra ha mégy; az egészben tartani szoktad.

Isten.

3724. — Ha megmondod nekem fiam, hogy Isten hol *van* jelen, kapsz egy almát — szólt a püspök a kis fiuhoz.
— Ha maga nekem megmondja, hogy hol *nincs* jelen az Isten, én adok két almát.

3725. — Hány Isten van?
— Kettő.
— Hogyhogy?
— Atyám sekrestyés s minden temetésnél kérdezi:
Az öreg istent vagy az ujat helyezzem a koporsóra?

3726. — Hogy mertél lopni, nem jutott eszedbe, mikor az éléskamrába mentél, hogy az Isten mindenütt jelen van?
— Arra gondoltam és azt mondtam magamban, hogy ha Isten velem, ki ellenem?

3727. — Az Istennek nincs teste.
— Akkor nagyon furcsán nézhet ki, ha a lábai a fejéhez vannak nőve.

3728. Magyarázza a falusi tanitó a vallástanból, hogy az Isten mindenütt jelenvaló. Tehát itt van ő közöttünk is, jelen van mindenik szegletben.
Kérdi később:
— Megtudod-e mondani, hogy hány Isten van?
— Minden szegletben egy.

3729. Bámulatos az Isten bölcsessége. Ki a nagy folyókat mindig nagy városok mentén helyezte el.

3730. — Zivatar támadt — a kapitány oda szól a püspökhöz:
— Közel az Isten.
— Isten mentsen! — válaszolt a főpap.

3731. Minél kevesebbre van az embernek szüksége, annál közelebb van az Istenhez, kinek semmire sincs szüksége.

3732. *A numine salus* = Isten legyen irgalmas a betegnek

3733. *Ego etiam tu non* = Én istenem.

3734. *Istenértékség* = teolagia.

Ital.

3735. — Nem csoda, ha megint rosszul vagy. Eléggé megtiltotta az orvos, hogy igyál . . .

— Színét sem láttam bornak, sörnek . . .

— Talán bizony behunyt szemmel ittál?

3736. — Mivelhogy a névnapom van, választhatsz egy pohár bor, sör vagy puncs között.

— Ha önnek mindegy, akkor kérek egy pohár bort, mig a puncs elkészül.

3737. — Igyál!

— Nem iszom, nem szomjazom.

Ha az ember csak akkor innék, ha szomjazik, mi különbség volna akkor ember és állat között ?

3738. — Örülhet, túl van a legnehezebben, de két hétig csak konyakkal és ó-borral tartottuk magában a lelket. . . .

— Ez aztán keserves. *Egyszer* jutok jóféle italokhoz, akkor is eszmélet nélkül kell hevernem!

3739. Isten jó bort ad s mi rosz sört iszunk.

3740. — Nem jó, ha az ember iszik!

— Az ám. Az este is a feleségem fejéhez akartam vágni a korsót, aztán részeg fővel elhibáztam és leütöttem az órát.

3741. — Igaz, hogy kántortok szereti az italt?

— Azt nem tudom, de az már igaz, hogy ha törkölyös üveg volnék, nem mernék vele egy szobában hálni.

3742. — Mint orvos határozottan elitélem a szeszes italok élvezetét.

— De hisz ön maga is iszik.

— De csak mint ember!

3743. — Iszol-e még teát?

— Elég volt egyszer meginni azt a sok meleg vizet azért a kis rumért!

3744. Belép a doktor betegéhez, éppen akkor, midőn az egy kancsóból erősen kortyolja a szőlő nedvét.

— Hát nem megmondtam magának, hogy meghal, ha bort iszik?

— Már doktor ur, engedjen meg, de azt tartom, hogy mindegy, akár az ital*tól*, akár az ital*ért* halok meg!

3745. — Izlik a borunk? Ugy-e ez élvezet?

— Valóságos müélvezet.

3746. — Szomjan döglött meg a kutya!
— Hát nincs az udvartokban viz?
— De nem volt szegénynek mire inni!

3747. — Hát van — e még a borból?
— Már eladtuk!
— Hát a bor árával mit tettek?
— Hát elittuk!

3748. *Vendég*: Vendéglős ur, tartson velünk egy üveg borra.
Asszony (halkan): Tékozló! A vendéglőst itatod?
Vendég: Csak bizd rám! Ha ő is iszik belőle akkor legalább jót hoz.

3749. — Mi a baja a bornak? talán nem volt *légmentesen* bedugaszolva?
— Azt hiszem, nem volt *vizmentesen* bedugaszolva!

3750. — Vendéglős, ugy látszik, ön petroleumot öntött a bor közé.
— Dehogy kérem, kristálytiszta viz volt az.

3751. — Még éjjel is felkelsz pálinkát inni?
— Azt álmodtam, kövér disznóhust ettem, arra kellett pálinkát innom.

3752. Az evésnél legjobb az ivás.

3753. — Szembaja csak ugy mulik el, ha felhagy az ivással!
— Szó sincs róla! Inkább az ablak pusztuljon el, mint az egész ház!

3754. — Ma ismét egy nagy hordó bort hozattam.

— És hányféle bort fog belőle mérni?

3755. — Micsoda bor ez?

— Rüdeszheimi.

— Ugyebár ez csak a keresztneve?

3756. Ő Felsége megtekintette az ősrégi kolostor régiségeit.

Egy billikom tünt fel neki s kérdi a főnököt, hogy az mire szolgált.

— Felség — volt a válasz, — a régi jó időkben azt egy hajtásra kiitták.

— Szeretném látni, akad-e ki kiissza? Senkisem vállalkozott.

Jó vártatva jelenti egy öreg szerzetes, hogy ő vállalkozik.

— Mért nem vállalkozott mindjárt, — kérdi a király?

— Előbb megpróbáltam, hogy megy-e? — volt a válasz.

3757. — Kérek egy liter bort.
— Mibe?
— Hitelbe!

3758. *Korcsmáros*: Uraságodnak, ugy látszik mégis csak nagyon izlik a borom, mivel többször van szerencsém.
Vendég: Ellenkezőleg, azért járok önhöz, mivel le akarok szokni a borivásról.

3759. Sok borunk lesz, ha egyre esik.

3760. Kitől veszi ön italait.
— Öntől.
— Akkor nem iszom.

3761. — Szeretnék spongya lenni.
— Miért?
— Iszik, a mennyit akar.

3762. A komám nem rosz evő, de annál jobb ivó.

3763. — Kend részeg! — kiált egy közkatonára a kapitány.
— Nem, vitéz kapitány uram, hanem vörös és fehér bort ittam és most az egyik jobbra, a másik pedig balra ráncigál, azért tántorgok.

3764. — Ide az összes holmijával.
— El vannak zálogolva.
— Ide a zálogcédulákal.
— Azokat eladtam.
— És az ára?
— Rég megittam.

3765. — Hallom, hogy gyakran a pohár fenekére tekintesz?

— Rágalom biz ez, én mindig palackból iszom.

3766. — Milyen volt az idei bortermés?

— Olyan, amilyen. Mustnak nem elég édes, ecetnek nem elég savanyu.

3767. — Miért nem próbálkozik meg valami jó hajnövesztő szerrel?

— Óh, megittam már három üveggel is, de nem használt.

3768. A hullámokkal küzködő hajón kérdik:

— Most eszik, iszik, mikor minden pillanatban elmerülhetünk?

— Ez az utolsó alkalom.

3769. — Ugy iszod, a drága bort mint a vizet!

— Óh, dehogy; vizből a negyedrészét sem birnám lenyomni.

3770. — Te annyit ittál, hogy lehetetlen veled *előre* menni!

— Akkor gyerünk *vissza* és igyunk meg még egy litert.

3771. — Lehet ugyan sokat inni, de eleget soha — mondá Lessing.

3772. — Hoztam két üveg bort a születésnapodra.

— Tudod, hogy az orvos megtiltotta a borivást.

— Majd megiszom *én* az egészségedre!

3773. Addig tanulmányoztam a gyógyászatot, hogy most önönmagamnak kell megtiltanom a borivást.

3774. — Leszokott már férjed az ivásról?
— Nem, hanem engem is rászoktatott!

3775. — Ön tiz fillért számit fel szódaviz fejében, a fiú pedig azt mondja, nem is kapott.
— Kért ugyan, de mert nagyon ki volt melegedve, megittam magam, nehogy baja essék!

3776. — Semmi sem ér többet egy pohár bornál.
— Két pohárral többet ér!

3777. — Borzasztó korhely vagy. Nemcsak sörre és pálinkára tékozlod, amid van, hanem drága, nemesfajú borba is ölöd a pénzedet.

— Csak azért, hogy lásd, miszerint a nemes iránt is van hajlamom!

3778. — Mikor lehet inni?

— Ha vendég érkezik, ha szomjazunk, ha jó borunk van és bármikor.

3779. — Én életemben csak két okból iszom. Egyszer, ha társaságban vagyok: a társaság kedvéért; ha egyedül vagyok: a magam kedvéért.

3780. *Italadó* = korcsmáros.

Itélet.

3781. A borbélyt halálra itélték.

— Nincs még valami óhaja? — kérdi az elnök?

— Szeretném az urakat még egyszer megberetválni.

3782. — Az athéneiek téged halálra itéltek.

— És a természet őket.

3783. Török hajótörést szenvedett Szamosznál. A pasa a sziget lakóit a kár megtérítésére itélte,—mert—ugymond—ha a szigetük nem áll a hajó utjában, nem sülyed el.

3784. Nem engedi meg a szomszéd, hogy a rétjén átmehessek, pedig a malomhoz azon át juthatok csak.

— Igaza van, meg kell engedni az átjárást.

— Sok kárt tesz, pedig egy órai kerülővel különben is eljuthat a malomhoz — szólt a szomszéd.

— Most önnek van igaza.

— De mindakettőnek csak nem lehet igaza? — jegyzé meg az irnok.

— Önnek is igaza van.

3785. Minél több az ügyvéd, annál hosszadalmasabb a pör, minél több az orvos, annál hamarább végeznek, mert az ügyvédek egyik itélettől a másikra apellálnak, mig az orvosok egyenesen Isten itélőszéke elé állitják embereiket.

3786. — Azért a husz koronáért jöttem, a mire a biró ur itélte a komámat hogy legazemberezett.

— Az a pénz nem a magáé, hanem a kincstáré.

— Hogy-hogy? Hiszen nem a kincstárt gazemberezte le, hanem engem.

3787. Ha Amerikában két vonat össze akar ütközni s te mint utas, kártéritési pört inditasz, mire az összeütközés megtörténik, már el is itélték a vasutat!

3788. *Jüngstes Gericht* = legifjabb biróság.

3789. *Ivadék* = borocska.

3790. *Ivoda* = borozó.

3791. *Izlik* = száj.

Jaj.

3792. Három ugyan betűm:
De csak egy izt tészen.
Eleje, vége egy
Lágy hangúvá lészen;
Közepe kezdi el
A sok bötű sorát,
Egész hangja mondja
Szivednek fájdalmát.

Jákob.

3793. *Jacobus major* = Jakab őrnagy.

3794. *Jacobus tribus annis duodecim filios genuit* = Jákob három Annával tizenkét fiut nemzett.

3795. *Jakobs Leiter* = Leiter Jakab.

3796. *Járásbiró* = távgyalogló.

3797. *Járgány* = kis baba.

3798. *Járvány* = fali óra. / gyakori vendég. / házaló. / hid.

Játék.

3799. — Micsoda lármát csaptok?
— Csak apát-anyát játszunk.

3800. Engedj Uram a sorsjátékon százezer koronát nyernem, a felét oda adom a szegénynek, vagy ha nem bizol bennem, hát oszd ki mindjárt magad az ötvenezer koronát.

3801. Kis leány a babájával,
Kis fiu a katonával,
Nagy fiu a babájával,
Nagy leány a katonával,
Szeret mulatozni.

3802. — Szeretnék játszani!
— Kisasszony már nem nyerhet.

3803. — Szégyen, gyalázat! Te még a játék utálatos szenvedélyének is hódoltál Monákóban!
— De nyertem ám harmincezer koronát!
— Hát akkor miért nem játszottál tovább?

3804. Tányéroz a cigányprimás és oda tartja a tányért a bankár elé is.
— Mit akar maga? Én nem adok semmit; miért adjak én magának azért pénzt, hogy maga játszik? Én is játszom, játszom a börzén, de azért nem megyek senkihez kéregetni.

3805. — Képzeld csak barátom, az én fiam már hét éves és még mindig játszik. Nem tudom, mit tegyek vele?
— Az semmi. Az én fiam huszonnégy éves és az is mindig játszik.
— Hát mi a te fiad?
— Színész, barátom.

3806. Négyen játszanak, mikor leülnek, mindegyiknél van egy-egy korona, mikor felkelnek, mindegyiknél husz korona van *a cigánybanda.*

3807. — Miért köszöntöttél annak az urnak, hisz az hamis játékos!

— Lehetetlen!

— Hát nem hallottad, mily hamisan játszott a tegnapi hangversenyen?

3808. Levelem átadóját mint kitünő zenészt melegen ajánlom. Játszik magyar és német darabokat, valamint ferblit!

3809. — Nagymama, cirkuszt játszom.... Akarsz átugorni a karikámon?

3810. *Orvos*: Két orvos várja segédkezésemet.

Neje: Bizonyára a máriáshoz.

3811. — Nem szeretem, ha rosz fiukkal játszol.

— Magam sem vagyok ám oly jó, mint te gondolod.

3812. — Mennyi tizennyolc meg négy?

— Fuccs!

3813. — Ha egyedül játszik a zenész, azt szoló-nak; ha ketten, duó-nak; ha hárman, trió-nak nevezik. Hát ha négyen játszanak, hogy nevezik ezt a játékot?

— Hát, hát — tarokknak!

3814. *Játékbarlang* = bazár.

Javadalom.

3815. Mazarin bibornoknál egy lelkész többszörösen zsiros javadalomért kérelmezett. Az abbé igéreteket vett, de a mellett is maradt az egész. Egy napon a lelkész, nagyobb hévvel sürgette kérelme teljesitését a bibornok előtt, midőn ez épen igen fontos ügy elintézésével bajlódott. Mazarin, ki különben jó kedvben volt, felnyitá a szoba ajtaját s behivá a szolgát:

— Vedd puskádat, János, — szólt ehhez, — s tüstént lőjj agyon valamely apátot, hogy ennek az urnak itt apátságot adhassak.

3816. — Hogy van plébános ur?

— Én ugyan megvolnék, de a plébániám sehogy sincs.

3817. — Mit hoz ez a javadalom?
— Mennyet vagy poklot, a szerint, a mint kezeltetik.

Javitás.

3818. — Mit szól Pompei romjaihoz?
— Jókora javitást igényelnek.

Jég.

3819. — Rábizhatom magamat önre a jégen?
— Hogyne? Én már sok leányt jégre vezettem!

3820. — Hogy nyargalhatott Velencén keresztül lóháton, hiszen az vizen épült?
— Télen volt ám, mikor a viz arra felé is befagy!

3821. — Hol élnek a jegesmedvék?

— A jégben.

3822. — Az éjjel erősen fagyott, szerezhetünk most friss jeget, de mit csináljunk a régivel?

— Szegények közt kell kiosztani, a szerencsétleneknek ugy sem volt egész nyáron jegök.

3823. — Mondja csak, doktor ur, szabad mindennap jeges kávét ennem?

— Hogyne! Hiszen az ilyesmiből élünk meg mi.

3824. — Kisasszony, az idén is kijár majd a jégre?

— Ha csak vissza nem megy a párti.

3825. — Megütötted magad?

— Dehogy; hiszen csak gyakorlom magamat a kecses elesésben.

3826. — A jégen ismerkedtél meg férjeddel, hogy történhetett ez?

— Neki mentünk egymásnak és ugy megijedtünk, hogy azonnal eljegyződtünk.

3827. — Előhaladott-e már nővéred a korcsolyázásban?

— Óh igen, már csak akkor esik el, ha pártinak való fiatal ember van a közelben.

3828. *Jegenye* = korcsolya.

Jegy.

3829. Vigyázzon, mert ugy összetöröm a csontjait, hogy körutazási jegyet válthat azok összeszedésére.

3830. — Kérek jegyet Temesvárra.
— Aradon vagy Szegeden át?
— Az *ünnepeken* át akarok utazni.

3831. — Tegnap vasuti jegygyel mentem a szinházba.
— Az már nem igaz.
— De igen a zsebemben felejtettem a jegyet, de azért minden fennakadás nélkül bemehettem.

3832. *Ur* (az inashoz): *Négy* jegyet hoztál? Én csak kettőt parancsoltam.
Inas: A földszinti jegyek mind elkeltek, hát hoztam két földszinti helyett négy másodemeletit . . . ugyanannyiba került.

3833. Kövér ur, a ki a póstakocsin akart utazni, elküldi a cselédjét a póstára, hogy váltson jegyet a szomszéd városba, még pedig mindjárt kettőt, hogy kényelmesen ülhessen.
A cseléd meg is váltja a két jegyet, a melyeknek egyike a kocsi belsejébe szólt, a másik pedig — künn a kocsis mellé!

3834. — Igaz, hogy minisztereinknek Bécsig szóló szabadjegyük van?
— Csak azt tudom, hogy sokszor *hiába* mennek Bécsbe.

3835. — Pénztárnok ur, kérek egy jegyet Rozsnyóra és egy fél jegyet a kis fiam részére.

— Féljegyet? Hát még nincsen tizenkét éves?

— Nincsen csak tizenegy!

— Igen? Akkor egész jegyet kell váltania, mert csak tiz éven *alól* levő gyermekek utazhatnak féljegygyel!

3836. — Nekem egy egész és egy fél jegyet adjon kalauz ur.

— Kinek szól a féljegy?

— Ennek a nőnek.

— Micsoda gondolat? Hiszen ez egy felnőtt hölgy.

— Igen, de ez az én fele—sẽgem.

3837. Későn jött a vonathoz, már csak annyi ideje volt, hogy beugorhatott a kupéba s felkiált.

— Most vihet az ördög.

— Ha az ördög visz, akkor a pokolba megyünk — jegyzé meg a szomszédja.

— Nem tesz semmit: returjegyem van.

3838. — Egy egész jegyet és egy gyermekjegyet kérek, szólt a hölgy, aki a hat éves fiacskájával ül a villamoson. . . . Fizess, pubikám!

A gyerek egy koronát ad a kalauznak, a ki átadja a jegyet és a visszajáró aprópénzt.

A mint a kalauz elfordul, a gyerek felkiált:

Mama, mama, elfogadta a hamis koronát!

3839. — Kérek fürdőjegyet.

— Két korona az ára, de ha tizet vesz egyszere csak tiz koronát fizet.

— És jót áll ön érte, hogy tiz évig élek?

3840. Használt jegygyel próbál szerencsét. Mikor a kalauz a szakaszba lép, hogy a jegyeket átlyukassza, előzékenyen odanyujtja jegyét és igy szól:

Ne fáradjon, ez már kilyukadt magától!

3841. — A multkor becsaptam a Dunagőzhajózási társaságot.

— Hogyan?

— Menettérti jegyet váltottam Vácra és nem utaztam vissza.

Jel.

3842. A detektiv kérdi:

— Azt tetszik mondani, hogy a megszökött pénztáros púpos, löcslábú, betört orrú és kancsal....

— Igen.

— Már feljegyeztem... És nincsen valami különös ismertető jele?

3843. A francia tudós tanárnak az volt a meggyőződése, hogy az egymással beszélni nem tudók is megértethetik egymást.

Ennek a bebizonyitására a következő jelképes értekezést beszélte el:

Felmutattam a félszemű eszkimónak egy narancsot.

Ő kenyeret mutatott fel;
Egy ujjat mutattam fel,
Két ujjat mutatott fel;
Három ujjat mutattam fel,
Ökölbe szoritott jobbját tartotta fel.

Ime a magyarázat:

A narancs jelenté, hogy nálunk oly édességek teremnek, mint máshol nem.

A kenyér jelenté, hogy örül, hogy meg van a mindennapi kenyere.

Egy ujjat mutattam fel, jelentve, hogy egy Isten van.

Két ujjat mutatott fel, jelentve hogy Krisztusban is hiszen.

Három ujjat mutattam fel, jelentve, hogy a Szentháromságban hiszek.

Az ököl jelenté, hogy mind a három csak egy Isten.

A félszemű eszkimó azonban igy magyarázta meg a jelképes beszédet:

A felmutatott narancs jelenté, hogy nálunk olyan nincs.

A kenyér jelenté, hogy nincs is szükségünk ilyesmire, mert megelégszünk a mindennapi kenyérrel.

Egy ujjat mutatva fel jelenté, hogy csak egy szemem van,

Két ujjammal felentém, hogy azért éppen annyit látok, mint ő kettővel.

Mikor pedig avval incselkedett, hogy kettőnknek csak három szeme van:

Ökölbe szoritott jobbommal jelentém hogy kidobom, ha nem hagy fel boszantásával.

3844. A tolvaj kék mellényt és fehér nadrágot visel. Ballába fából van és csak magyarul beszél.

Jelige.

3845. — Pályáztam a Petőfi dijra, micsoda jeligét ajánlasz?

— „A viszontlátásra.“

Jog.

3846. Mi előbbre való tudomány a jog vagy az orvosi tudomány?

— A jog előbb fosztja meg az embert a pénzétől s csak azután az orvostudomány az élettől.

3857. Megnézem az egyházjogban, hogy csakugyan igaz-e, hogy az egyháznak nincs semmi joga?

8358. Jus civile vigilantibus. = *A polgári jog a bakteroknak*

3859. Memento Mori. = Emlékezzél *Jókairól*

3860. *Jóska* = fiatal jövendőmondó.

Jótállás.

3851. — Találtam magának való leányt.
— Aztán jól járok-e majd vele?
— Három évig jótállok.

3852. *Jótevő* = inyenc.

Jótékonyság.

3853. — Nem adok semmit, holnap a nőm ugyis csókoltatja magát a jótékonycélú estélyén.

3854. — Nagysád is járul valamivel a jótékony estélyhez?
— Hogyne: magammal!
— Nem értem.
— Én leszek a megszólás tárgya.
— Hogyan?
— Nem leszek ott.

Józsa Gyuri.

3855. Gr. Keglevich Miklós Józsa négy lovának térdig nyuzatta meg a lábait, mit igy adott tudtul neki:
A lovaid harisnyában járnak.
— E fölött a te lovaid majd agyon nevetik magukat — szólt Józsa.
A gróf lovainak levágatta az orrát és felső ajakát s igy valóban ugy néztek ki, mintha nevetnének.

3856. Vendégeit ugy marasztalta, hogy kocsijaik tengelyét elfürészeltette.

József.

3857. József császár Bolognában lekésett a postakocsiról, bement tehát a kávéházba, hol egy pápai tiszt panaszkodott állásáról.

— Mért nem lép át osztrák szolgálatba — kérdé a császár.

— Nem tudok kihez fordulni — szólt a tiszt.

— Van némi befolyásom az udvarnál, fogom önt ajánlani.

A tiszt mosolygott a hadnagyi ruhában rejtezkedő császár szavain, de hálás köszönetet mondott szivességéért.

— Hogy megmutassam, miszerint nem igérek többet, mint a mennyit adhatok, levelet adok önnek a holnap reggel ide érkező osztrák tábornokhoz — mire megirta s átadta a lepecsételt levelet s távozott.

Képzelni a hadnagy meglepetését, mikor másnap megtudta, hogy magával a császárral beszélt.

3858. — Ismeri azt a történetet II. József császárról és a *vasuti őr* lányáról?

— Hogyne!

— Én nem; mert akkor még nem is voltak vasutak.

3859. — Egyszer a hogy kocsizott, meglát az utcán egy öreg kapitányt. Megtetszett neki s maga mellé ültette a kocsiba. A szóbeszéd megeredvén köztük, kérdezte az öregtől, ki őt föl nem ismerte volt, hogy hova szándékozik?

— Csak ennek az utnak a végére, — mond az öreg kapitány — reggelizni megyek egy jó barátomhoz.

— Hát aztán mi lesz a reggeli? Bizonyosan kávé?

— Jobb!

— Talán meleg bor?

— Jobb!

— Hm! Talán bizony tojás?

— Jobb, jobb! — és ez a faggatás eltartott egészen a malacpecsenyéig, a melyben ugyanis a reggeli rejtvénye felfedeztetett.

— Most azonban az öreg kapitány kezdett faggatózni:

— Ön ugy-e katona?

— Igen!

— Talán bizony hadnagy?

— Feljebb!

— Kapitány?

— Feljebb! — és ez a faggatás felment egészen a generálisig.

— Az ördögbe is! — kiált a vén kapitány — akkor hát ön a császár!

— Eltalálta — mond József — és, miután én is eltaláltam az ön reggelijét: illő, hogy együtt költsük el. Azzal aztán

elindultak vissza a Burgba, ahol is ugyancsak dolga akadt a kukta-hadnak, a sok sikitó malaccal.

3860. Midőn a hires Laudon hadvezér 1789-ik évben a török háboru alkalmával Belgrád alatt nagy csatát vivott, a csata szinhelyéről e rövid levelet irta II. József császárnak:

— Fogy a sereg, fogy a pénz. Melyiket érzed jobban uram császárom?

— Mit se gondolj a pénzzel, — felelé a fejedelem, — de kiméljed az embert; mert nem a pénz szerzi az embert, hanem az ember a pénzt.

3861. Gunyosan kérdi II. József egy nemestől:

— Ugy-e hogy az Árpádok Magogtól származnak, kinek bikahangja volt?

— Fölséged mint az Árpádok *rokona, jobban tudhatja családja* származását, mint ily együgyü katona — felelt a ravasz nemes.

3862. Mivel József császár utjában mindég a vendégfogadóban szokott megszállani, Stutgartban a würtenbergi herceg minden vendégfogadóról leszedette a cimereket, s maga palotájára akasztatott egyet ki, ily irással: Császári vendégfogadó. A császárnak igen megtetszett a herceg szemessége, s hogy annak udvari nyájasságát viszszonozza, tovább is mulatott ottan, mint tervezte.

3863. A rokkant tiszt beteg neje számára József császár száz aranyat akart adni. A főudvarmester megjegyzé:

— Elég lesz huszonnégy.

— Van önnél annyi?

— Van.

— Adja ide.

József a huszonnégy aranyat átnyujtva, igy szólt a rokkanthoz:

Köszönje meg a főudvarmesternek a huszonnégy aranyat, ez az ő ajándéka.

3864. — Ki lesz a gyerek keresztapja?

— Én.

— Mi a neve?

— József.

— Vezetékneve?

— Második.

— Állása?

— Császár.

3865. *József császár* hintójának vitelére egyik alföldi megyében utaztakor oláhok rendeltettek. A császár elérkezvén, egyik oláh kezde befogni, de lassu taktushoz szokván, dolgát igen aluszékonyan tevé; erre az ott álló főbiró huszárja, kit az oláh hihetőleg hatásköréről legjobban ismert, némely csiklandós összekeritett szavak közt azt sugta fülébe, hogy siessen, mert különben piff-puff lesz azonnal!

— De ugyan, dumne huszár! — mond az oláh, minek az a nagy sietség? hiszen a császár nem szolgabiró!

3866. — József császár inkognitó járt Kassán; éppen beretválkozott, mikor a vendéglős neje beállit hozzá s kérdi:

— Ki légyen?

— A császárt szoktam borotválni — válaszolá.

Jutalom

3867. — Köszönöm főnök úr a multkori jutalomdijat, amit az ügyiratok rendbehozataláért kaptam.

— Nincs miért. Én szivesen engedélyeztem volna többet is, de mivel a munka nem anyira fáradságos, mint piszkos volt....

— A jutalomdijnak is ennek megfelelőnek kellett lennie — egészité az ki a mondatot.

3868. — Mit tenne ön, ha egyszer százezer koronát találna?

— A becsületes elveszitőnek ötezer korona jutalmat adnék.

3869. — Miért sirsz? Talán elvesztetted azt a jutalomkönyvet, a mit a vizsgálaton kaptál?

— Nem vesztettem el, mert nem is kaptam!

3870. — A zsugori husz fillért adott életmentőjének jutalmul, a miért a vizből kihuzta. A szemtanuk hangos kifejezést adtak boszankodásuknak, mire az életmentő igy szólt:

Hagyják! Ö tudja legjobban, mennyit ér az élete!

3871. — Szerencsésen felgyógyultam, és kérdem, mit kell fizetnem?

— Ingyen tettem.

— Jutalmul fogadja ezt a csókot.

3872. — Valaki megmentette a dúsgazdag bankár életét. Ez megjutalmazni kívánván őt, leolvas az asztalra egy csomó bankjegyet és aranyat, jobbról-balról egy-egy leányát állitja oda s igy szól:

— Válassz!

— Én az arany középutat választom — szólt az illető és zsebre vágta a pénzt.

3873. — Atyám, találtam pénztárcát: husz korona van benne.

— Tartsd meg becsületességed jutalmaul.

3874. — Száz koronát kapott *jutalmul.*

— Pedig huszonötöt érdemelt.

3875. Két gazdag agglegény, Péter és Pál olyan barátságban élt, hogy közös végrendeletet csinálván, mindegyik az egész vagyont a tulélőre hagyományozta.

Egyszer lélekszakadva rohan Péter a kapitánysághoz előadni, hogy barátjával történnie kellett valaminek, mert három napja nem jött haza. A kapitány megérteti vele, hogy legjobb lesz, ha jutalmat tüz ki annak, a ki barátját előkeriti.

— Igen, — mondá Péter — ötszáz koronát adok annak, a ki hazahozza barátomat élve.

— Jól van; meg kell gondolnia, hogy barátja már halva is lehet....

— Meghalva? — siránkozott Péter. — Kapitány úr, mondok magának valamit! Hozza valaki haza barátomat meghalva, adok *ezer* koronát!

3876. A molnárinas beleesett a vizbe s már fuldoklott, mikor a halász utána ugrott s szerencsésen megmentette. Mikor a hatóság meg akarta a halászt jutalmazni, az inas magának követelte a jutalom felét.

— Miért illetne téged? — kérdik.

— Mert ha bele nem esem, a halász nem huzhat ki s úgy semmi jutalmat sem kap!

3877. — Már elküld, pedig egy hónap mulva negyven éve lett volna, hogy szolgálom.

— Elismerésből teszem, hogy a megérdemlett nyugalmat élvezhesse.

3878. *Kacagány* = komikus.

Kacsa.

3879. Londonban taval oly hőség volt, hogy a kacsák sülve érkeztek Afrikából.

3880. — Az erdész ma olyan állatot lőtt, aminek négy lába és két szárnya van. Mi lehet az?
— Kacsa!

3881. — No, mit lőttél a vadászaton?
— Kacsát.
— Vad kacsa volt?
— A kacsa nem; de gazdája nagyon megvadult.

Kakas.

3882. — Szakácsné, hát maga mit kukorikol?
— Hadd gondolják a szomszédok, hogy kakast öllünk.

3883. Cserébe adta az anyja a fiut.
Az egész faluban senki sem tudván magyarul, elszomorodott. De amint meghallotta a kakas kukorékolását, örömmel mondja:
Anyám, a kakas mégis tud magyarul.

3884. — Amerikában egy ember oly természetesen tudja utánozni a kakaskukoritást hogy még a nap is rászedeti magát s mihelyt ez az ember kétszer - - - háromszor kukorékolt, azonnal fölkel.

3885. A szemináriumban egy kakas-hangú kispap volt, ezt titokban felkereste a karmester s betanitotta a kotta szerint való kukorékolásra — képzelhetni azt a hahotát mikor az evangelista ezen szavaira: „Megszólalt a kakas“ a mi klerikusunk jól betanulva elkiáltja magát: Kikiriki!

Kalács.

3886. — Tanitó úr kérem holnap nem jöhetek iskolába.

— Mért?

— Édes anyám kalácsot sűt, *olyankor* nekünk ünnepünk van.

3887. — Nem parancsol kalácsot?

— Köszönöm már ettem egy darabot s az elég.

— Ön már hármat evett, de mi azt nem olvasgatjuk, csak tessék a negyediket is kivenni.

3888. — A népnek nincs kenyere.

— Egyék kalácsot.

Kalap.

3889. Feladványt irt a tanitó a táblára s kérdi a fiuktól, ki találja el?

— Én — kiált egy fiu a hátsó padból s zsiros kalapját a táblához röpitve, csakugyan *eltalálta* a feladványt.

3890. — Az idén nem kell tőled uj kalapot kérnem, minthogy a tavali még egészen jó.

— Kár, mert éppen ma kaptam százhusz korona segélyt!

— Ezt csak most mondod nekem? . . . No tudod, a tavali kalapom még sem olyan egészen uj!

3891. — Vedd meg nekem azt a kalapot ott a kirakatban! Roppant kiváncsi vagyok rá: mi az ára?

3892. Födetlen fővel járt.

— Üres edényre minek is a födél, — jegyezte meg valaki.

3893. Már hat éve, hogy nem láttam, de azonnal megismertem — a kalapjáról.

3894. Cipőim igen tartósak, már oly rég hordom őket, mint ön a — kalapját.

3895. — Hol van az apja?

— A sertések közt.

— Nem ismerem.

— Majd megismeri a kalapjáról.

3896. — A kalapüzletben végeladás van, siess oda, féláron adnak mindent.

— Hányat vegyek?

3897. — Hogyan emelheti meg a kalapját olyan ember előtt, a ki engem oly rutul becsapott!

— A ki még önt is be tudja csapni, az előtt kalapot kell emelni!

3898. — E kalap önt husz évvel fiatalitja.
— Akkor tiz éves leánynak néznék ki.

3899. — Minek köszönhetem, hogy Nagysádat kisérhetem, a személyemnek vagy az esernyőmnek?
— Egyiknek sem, hanem az uj kalapomnak.

3900. — Nézd csak, két kalapot küldtek . . . Most nem tudom, melyik szebb? . .
— Küldd vissza az egyiket . . . Mindjárt az fog tetszeni, a melyik nincs itt.

3901. — Mondd csak: mibe került ez a gyönyörü szép tavaszi uj kalapod?
— Csak egy kisebbszerü ájulásba.

3902. — Hogy röpül a pénz, ma reggel egy ezer koronásat váltottam s most már csak husz korona van belőle.
— Éppen elég lesz kalapra.

3903. — Ön kiköltözik eddigi lakásából?
— Ki.
— Miért?
— Alacsony.
— Hisz azelőtt nem volt alacsony?!
— De most a nőm divatos kalapot visel.

3904. — Te most veszed elő a téli kalapot, mikor a legszebben pitymallik a tavasz?
— Egész télen nem tavaszi kosztümökben táncoltuk végig a bálokat? Hát akkor mikor viselje el az ember a téli kalapját, ha nem tavaszszal?

3905. *Ur* (egy hölgyhöz, a kinek a nagy kalapja az egész szinpadot elfödi.): Nagysád, bocsásson meg, de én öt koronát fizettem ezért a helyért és az ön kalapja . . .

Hölgy: Tizenöt koronába került, kérem!

3906. — Az én apám oly magas, hogy át tud nézni ezen a keritésen.
— Az enyém is, ha fején van a cilinder.

3907. — Ez az ur fülig adós!
— De bizony a fülén *felül* is, mert a kalapja árát sem fizette ki.

3908. — De szép uj kalapod van, pajtás.
— Ugy-e?
— Mit adtál érte?
— A régi kalapomat.

3909. — A kalapomat!

— Hogy néz ki?

— Egészen uj.

— Az ujakat már rég elvitték mind.

3910. — Hogy mer feltett kalappal a bíróság előtt megjelenni?

— Én a szomszédom helyett jövök s ez oly szemtelen ember!

3911. — Ez a kalapforma nagyon csinos . . . Megveszem . . . Csak nem tudom, hová illesszük a diszitést? . .

— Attól függ, hogy hol ül a nagyságos asszony a templomban? Ha elől ül, akkor a diszitést hátra tesszük; de ha középen ül, akkor mindkét oldalára kell diszités.

3912. — A kalapom! A kalapom! Elvitte a szél.

— Megvan. Méltóztassék!

3913. — Szent Isten, tanácsos ur, ön rá ült a kalapomra! Álljon fel!

— Miért, nagyságos asszonyom? Most már ugy is késő!

3914. — Hogy ez a kalap?

— Harminc korona.

— És ez?

— Negyven.

— Hiszen alig van különbség a kettő között.

— De igen; a negyvenkoronás sokkal szebb; lám ezen két sor üveggyöngy van, mig a másikon három.

3915. — Miért vettél olyan borzasztó nagy kalapot?

— A mikor nagy kalapot is vehetek abban az árban, mint kicsit, miért ne vennék akkor nagyot?

3916. — Kérek kalapot!

— Szépet vagy divatosat?

3917. A primási palota előtt — melynek kapuját hatalmas kőkalap disziti — kérdi a paraszt:

— Hol van itt kalapos?

— Menjen csak ide be: nem látja a cimerét?

Bemegy a paraszt s a primási kapustól kérdi:

Itthon van a majszter ur?

3918. Kérem nagysága, kimélje kalapomat, nem vehetek mindég ujat.

3919. — De szörnyü nagy kalapod van!

— Székre kellett állanom, hogy feltehessem!

3920. — Miért bámulsz olyan merően az után a nő után; talán ismered?

— Hogyne; ez a szobalányunk, aki sétálni viszi beteges feleségemnek az uj kalapját.

3921. A városligeti gyep szingazdag pázsitján, a fakadó tavasz szépségétől elragadva szavalni kezd a kis menyecske:

Ennyi szépség, ennyi báj után csakugyan igaza van Petőfinek: „Ha a föld Isten kalapja".

Férj (meglepetve): Micsoda? Kalapja? Kinek a kalapja? Mit akar itt a kalap!? Egy szót se többet asszony, mert rögtön megyünk — haza.

3922. — Te nem szeretsz már!

— Ugyan édes galambom?

— Nem, és százszor nem! De hogy is szerethetné a férj az olyan feleséget, a kinek még divatos kalapja sincs!

3923. A király kalapja a diszes korona,
Értéke bizonnyal sok ezer korona.

3924. Már megint uj kalap kell? Szólt valaki négy lányához. — Lássatok inkább hozzá, hogy főkötőt kapjatok!

3925. Egész város az én legujabb divatu kalapomat bámulja. Ez igazán nagyszerű! Pedig csak az uram félredobott cilinderét csipkéztem körül.

3926. Melyik lap a legelterjedtebb a világon? *A kalap.*

3927. — Nos, hogy van kedves neje?
— Hát csak megvolna, de a fejével van mindig baja.
— Migrénje van?
— Nem, minden hónapban egy uj kalap kell neki.

3928. — Hallotta már, nagyságos asszony, milyen borzaztó szerencsétlenség történt?
— Olvastam s annyira megborzadtam, hogy férjem kénytelen volt megnyugtatásomra mindjárt uj kalapot venni.

3929. Tegnap a tanácsosnénál gyönyörü kalapot láttam, ehhez csináltathatnál nekem téli bundát.

3930. — Hogy megkopaszodtál, a mióta láttalak!
— Ennek is megvan a maga jó oldala, nem kell levennem a *kalapomat*, ha nyiratkozom.

3931. — Már három hónapja, együtt vagyunk, anélkül, hogy civakodtunk volna.
— De most már vehetnél is uj *kalapot.*

3932. — Hogyan tetszik uj kalapom?

— Nagyszerü! Éppen olyan, mintha a fejéből nőtt volna ki.

3933. — Gyönyörü kalap és csak husz korona.

— Hiányzik rajta két lyuk.

— Minek?

— Annak az ökörnek a szarvai számára, ki annyi pénzt ad érte.

3934. — Hogy áll a grófné *kalapja*?

— Nagyon jól, tiz évvel idősebbnek néz ki benne.

3935. Egész madarat hordott a *kalapján* — zsákmánynak nézte a sas s a levegőbe vitte magával.

3936. — Jó napot, kedves barátom, hogy van?

— Köszönöm, nagyon jól; de bocsánat sietős az utam.

— Mi a baj?

— Uj *kalapot* vettem a feleségemnek, s ha nem sietek vele haza, ki megy addig a divatból.

3937. — Mily idős lehet az ön lova?

— Körülbelül annyi, mint az ön *kalapja*.

3938. — Tanár ur, elvitte a szél a kalapját.

— Se baj, ugy sem az enyém . . . Csak tévedésből vettem el.

Kalapács.

3939. Nyolc bötüm, izem három, mint forgata Cyclops;
Ketteje szörből lett, vége de fának örül.

3940. *Kalapács* = kalapos.

3941. *Kalapos király* = József császár.

3942. *Kamarazene* = egércincogás.

Kamat.

3943. — Hány percentre adtad a pénzedet?
— Két percentre.
— Olyan olcsón?
— Egy hónapra.

3944. — Van a papának pénze? Tudna ma fizetni kamatot?
— Nem igen tanácsolom, hogy ma oda jöjjön, mert nagyon is tartok attól, hogy ma hirtelen ki találja fizetni magát uzsorakamatokkal együtt.

3945. — Igaz, papa, hogy nem a pénz, hanem csak a kamat boldogit?
— Igaz.

3946. — Volna vagy ötven koronácskám, amit megtakaritottam. Mit kezdjek vele?
— Adja a takarékba. Minden esztendőben két-három koronát fizetnek is érette.
— Ugyan, vigyázzanak is a pénzecskémre meg fizessenek is érette!? . . . Nem vagyok olyan bolond, hogy elhigyjem.

3947. *Rabló* (ki éjjel a zsidóhoz betör és őt ágyában találja):

Pénzt vagy életedet!

Zsidó: Hányas kamatra?

3948. — Minő lábon állsz a jobb oldali szomszédoddal?

— Törvényes kamatlábon.

Kanál.

3949. — Ezek a kanalak napról-napra feketébbek lesznek.

— Pedig alig győzöm őket vasporral.

3950. A szolgáló a mosogatójából egy ezüst osztó kanalat öntött a sertések vályújába; de az elejökbe öntött ital kevés lévén, miután azt elköltötték, igen nagy lármával kezdettek többet kérni. Meg akarván tudni az ur maga ezen lármának okát, oda megy a vályúhoz, s abban csak az ezüst kanalat találja. Azonban oda fut a szolgáló is, és a telhetetlen sertéseknek, minden nem jót kiált a torkukra. De az ur hideg vérrel igy szól:

Ne bántsd a sertéseket, mert ezeknek valósággal igazságuk van. Hogyne lármáznának, midőn *ennyien* kérnek enni, s te csak *egy* kanalat teszesz eléjük?

3951. — Uj orvosságot rendeltem, minden órában egy teakanalat lesz szives bevenni.

— Akkor rámegy minden ezüstkészletem.

3952. A zsidófiú áll a piacon és fakanalakat árul.

Arra jön egy másik és azt kérdi tőle:

— Hogy megy az üzlet?

— Mint a betegnél: minden órában egy kanállal.

3953. Két jóbarát mindig feleselt egymással.

Az egyik rajzol egy ajtót, melyre a kan áll s megfejti: ez kanál.

Látja, hogy barátja nem mond ellent s örömében felkiált:

— Csakhogy most az egyszer nem feleselsz.

— De nem kanál az, hanem kalán — feleselt a jóbarát.

3954. — Itt a vendéglőben fog lakni, majd előirok gyógyszert, minden nap vegyen három kávéskanalat.

(*Egy hét mulva.*)

— Mit jelentsen ez a sok kanál?

— Mindennap vettem hármat.

3955. — Fényes uri társaság éppen ebédnél ül, melynek első tál ételét, a levest költik el. A bárónak leveseskanál helyett kávéskanál jutott. Ő nem akarván ezt észrevétetni, eszi a levest a kávés kanállal. Egyszer azonban a házi úr észreveszi s odaszól:

— Ejnye, de kis kanala van a leveshez.

— Legalább nem mondhatják, hogy *nagy kanállal ettem*, — felel a báró finom mosolylyal.

3956. *Kanász* = vaddisznó.

Kancsó.

3957. Igyál, pajtás! ha van tele.
Az egészből első fele
Vigyázz, levág agyarával:
Forditsd vissza az elejét,
S tedd végére: Duna-vizét
Turja mindég az orrával.

3958. *Kancsuka* = himhal.

3959. *Kandalló* = férfiénekes.

Kantár.

3960. Sertés neme első fele,
Másik ugy jó, ha van tele:
Szijjártó műve az egész,
Tedd lovadra el nem vész.

3961. *Kanton* = rekedt.

3962. *Kantár* = zeneiskola.

Kántor.

3963. A kántor nyelés nélkül szokta leöbliteni az italt. Egy alkalommal fia-egeret tettek a kulacsba, melylyel aztán megkinálták a kántort, ez fenékig üritette az edényt.

— Nem vett észre semmit? — kérdezték.

— De igen, valami szőlőszemet éreztem, — volt a felelet.

3964. A philipoppolisi kathedrálisnak szép hangú kántora volt, a fejedelemnek különösen az „Ite missa est"-je tetszett meg s el is dicsekedett a diplomaciai ügyvivők előtt, hogy milyen szépen énekel a (regens chori) karmester. Meg is kérte az érseket, hogy a Ferencz-József ő Felsége születésnapján tartandó isteni tiszteleten vele énekeltesse az „Ite missa est"-et. Képzelhetni, mint felelt meg feladatának, csakhogy a kóruson képzelve magát igy fejezte be énekét: Ite e — — e — — leyson.

El kellett disponálni Szmirnába.

3965. Baranya vármegyében egymás mellett van Magyar-Szék és Német-Szék községe. Templom csak Magyar-Széken van, de a német miséken a németszéki kántor énekel.

Történt, hogy magyarnyelvü istentisztelet alkalmával voltak vendégei a németszéki kántornak, s szerette volna a magyar misét énekelni, csakhogy a magyar kántor egy lóért sem engedi át az orgonát.

De használt a csel:

A német kántor két burnótszelencét hozott magával, az egyikben burnót, a másikban paprika volt.

Ő az első szelencéből vesz, hamar zsebre rakja s a paprikás szelencével kinálja meg a magyar kántort.

Szippant egy nagyott, mire ugy elfogja a prüsszentés, hogy azonnal átengedte az orgonát kollegájának.

3966. Szembaja volt a kántornak, s e miatt megtiltotta neki az orvos a pipázást és boritalt. Néhány nap mulva azonban a kántor hosszas kérésére, megengedte neki, hogy dohányozhatik, de csak hosszuszáru pipából.

— Hát egy kis borocskát nem lehetne-e innom, — hosszunyaku üvegből?

3967. — Imádkozzunk apostoli királyunkért, I. Ferenc Józseférť — igy a pap.

A mire a kántor igy felelt:

— Ki az eget és a földet teremtette!

3968. Kovács püspök beszélte, hogy káplán korában temetésre bemaszatolva érkezett a kántor — a háznál neki dült a kapufélfának s igy csak végig énekelte a bucsuztatót, hanem a mikor elhagyták a házat s az utcára érkezve rákezdette az éneket: — „Indulok siromba," egyensulyt vesztve elterült a harmadnapos sárban, csakhamar felsegitették s folytatták utjokat; utközben gyermeket is temettek, képzelni, mily nagy volt a nevetés, mikor a mester rákezdette:

„Jól jártál te szép virágszál,
Mert nagy örömre jutottál,"

miközben szedegette le ruhájáról az odatapadt sárdarabokat.

3969. Az egyszeri kántor igy kezdte búcsúztatóját:

„Ritka ember, ki a halált elkerüli!"

3970. Baktat a kántor haza uradalmi korcsmából. Az utat egyik felétől a másikig betántorogja, mikor jönnek az uraság kocsijai.
— Térjen ki, kántor uram! — biztatják.
— Aztán miért?
— Az uraság borát szállitjuk.
— Nem térek ki biz én, mert én is azt szállitom.

3971. *Kapca* = ajándék.

3972. *Kapnok* = kisegitő.

3973. Lány és mégsem mehet férjhez? = *káplány*.

Káposzta.

3974. — A természet melyik országába tartozik a savanyu káposzta?
— Az állatországba.
— Miért oda?
— Mert disznóhussal együtt jár.

3975. Boldogult Csáki pécsi árvaházi prefektus, a káposztáját mindig igy dicsérte:
— Ez kérem *európai* káposzta.

3976. Az erdőőrnek, kinek Tóth volt neve és a németek szemében hibája, hogy magyar volt, kertjében gyönyörü káposztája volt. A németek boszuból ellopták a káposztát és ezt irták az ajtóra:
„Für'n Tod ist kein Kraut gewachsen!“

3977. A káposzta nagyon jó,
Ha hurkától nem látható!

3978. *Kapszli* = kis ajándék.

Kapu.

3979. Én őrzöm az udvarodat.
Két szárnyam is van nekem;
Ha a sarkam keményen jár,
Csikorgó az énekem.
Forgass engem össze-vissza,
Bezzeg örömest megissza
A magyar a bort belőlem,
Erdély többet tud felőlem.

3980. *Kapuciner* = portás.

3981. *Hinc portum petit et socios partitur in omnes* = Innen a kapun Petit és valamennyi társát kiturja a pártiból.

Kár.

3982. Két ur sietve megy együtt s az egyik elbukik a jeges uton.

— Ezer szerencse! — élcelődik a másik — hogy mindig akad valaki, a kinek példáján okulni lehet, mert még magam is igy járhattam volna.

Nemsokára azonban egy még veszedelmesebb lejtőhöz értek, hol félrecsuszván, nagyot bukik a jégen, hogy alig bir feltápászkodni.

— No lássa, — mond az előbbi kárvallott, — hogy mégis csak a saját kárán tanul az ember a legjobban.

3983. *Karánsebes* = a kit himlő ellen beoltanak.

3984. *Karbunkulus* = fütykös.

Kard.

3985. Alacsony zömök szenátor rettenetes hosszu karddal ment a tanácsülésbe.

Arra megyen a huszár és kérdi:

Nemzetes uram! ki kötötte az urat ahhoz a kardhoz?

3986. *Ire ad conspectum cari genitoris et ora contingere* = Kari atyja elébe megy és az orrát megfricskálja.

3987. *Karika* = kis Károly.

3988. *Karima* = zsolosma.

3989. *Karmester* = atléta.

Káromkodás.

3990. Együtt utazik a fiatal báró az öreg herceggel.

A bárónak minden második szava egy-egy káromkodás.

A herceg megszólal:

— Báró urat még trombita, hegedü, dob, mint pólyás trombita, hegedü, dob gyermeket trombita, hegedü, dob ismerem. Boldogult atyja igen trombita, hegedü, dob jó trombita, hegedü, dob barátom trombita, hegedü, dob, volt — egy trombita, hegedü, dob alkalommal éjjel trombita, hegedü, dob, utaztunk, mikor a sötét trombita, hegedü, dob hallatszik.

Nagyot káromkodva szakitja őt félre a báró, hogy mit keres beszédében az az átkozott trombita, hegedü, dob, a mely miatt hossza-vége nincs az előadásnak.

— Éppen annyit mint az ön káromkodó szavai — szólt a herceg és a báró felhagyott a káromkodással.

3991. — Az a János nem tüzoltó parancsnoknak való.

— Miért ?

— Nem tud jól káromkodni.

3992. Mily rosz a világ, látunk gyermekeket, kik se menni, se beszélni még nem tudnak, istentelen káromkodás közben bejárni az utcákat.

3993. — Itt küld a hadnagy ur vadvirágokat, miket ő maga szedett.
— Nehéz munka lehetett.
— Káromkodott is mint a jégeső.

3994. Az ördög vigyen el engem, ha a mennyországba juttok folytonosan káromkodván.

3995. Mennyire káromkodhatik a generális, ha már a káplár is oly jól érti.

3996. — Mondd csak, hol tanultál meg igy káromkodni?
— Óh, ezt nem lehet eltanulni!... Erre születni kell!

Kártya.

3997. Ki nekem áldozza magát,
Érzi első tagom sulyát,
Ezt tekintsed fej nélkül,
Varga kezén megkerül.

3998. Láttam én egy társaságot,
Mely nem foglalva országot,
Tisztel királyt királynét.
Szines öltözetekben jár,
Egyik tag a másiktól vár,
Csak ki tartja, annak vét.

3999. Micsoda király az, kit a legundokabb állat szokott meggyőzni? = *Kártyakirály.*

3400. Micsoda király az, kinek se szine, se egészsége nem változik? = *Kártyakirály.*

4001. — Nagy ur a szolgabiró, nagy ur a főispán, nagy ur a miniszter és leghatalmasabb a király. De ki tudná nekem megmondani, ki több a királynál is?

— A disznó.

4002. — A te barátod igazi lump, kártyás!

— Honnan tudod?

— Mindennap reggelig kátyázik velem és elszedi a pénzemet.

4003. Az orvosnak az a rosz szokása volt, hogy szeretett a szomszédja kártyájába pislogni. Mint udvarias ember, természetesen, mindig hozott fel, — mikor észrevették, — valamit mentségére. Végre azonban a mentségből is annyira kifogyott, hogy midőn egyszer egy rekontránál ujra ellenfele kártyájába kukkantván, ez őt keményen rendreutasitotta, zavarában igy vágta ki magát:

Kérem, kérem, csupán tájékozni akartam magamat!

4004. — Hogy kaphatott attól a fösvény aggszűztől tiz koronát a kártyavetésért?

— Azt mondtam neki, hogy huszonnégy éves korában szerencsétlenség fogja érni.

4005. — Majd én jelzem, hogy mit hivjon ki — szólt a vöröshaju gibic és a fejére mutat.

— Most nem tudom vöröset vagy tökö hivjak ki?

4006. — Hallom, hogy báró ur tegnap huszezer koronát veszitett.

— Igaz, de szépen ment.

4007. Kártyaasztal mellől hivták el az orvost, kezébe veszi a beteg kezét s kezdi olvasni 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, alsó, felső, király.

4008. — Te tanitottad a felségedet kártyázni?

— Igen . . . Visszanyerem tőle a konyhapénz egy részét.

4009. — Az ember nem azért kártyázik, hogy nyerjen, hanem hogy mulasson!

— De én csak akkor mulatok, ha nyerek!

4010. — Fiam annyit ért a kártyához, mint a hajdu a harangöntéshez.

— Annak csak örülhet!

— Igen ám, de mégis kártyázik.

4011. Király és báró ferbliznek.

— Négy a király, — szól a király.

A báró kezei közt is levén egy király, kérdi:

— Hol a negyedik?

— Három a kézben, egy a személyemben.

De visszavág a báró:

Négy a disznó: három a kézben, egy a személyemben.

4012. — Ön megkéri a kezemet, uram. Az én értesüléseim nem a legkedvezőbbek önre nézve. Hallom, hogy hidegvérrel képes egy este száz-kétszáz koronát veszteni kártyán.

— Önt megcsalták, kisasszony! Igaz ugyan, hogy néha vesztek száz-kétszáz koronát kártyán, de sohasem hidegvérrel!

4013. A szónok a játékszenvedélyről beszélve, ezeket mondá:

Itt ülnek és játszanak egész éjen át s egyikük sem tud megfelelni a kérdésre:

Ki adta a *kártyát?*

4014. A vicinális vasut kalauza beszól a váróterembe, ahol több úr kártyázik:

Kérem, már fél órája késünk . . . Ha nem mondják ki a majsztert, itt hagyjuk az urakat.

4015. — Meddig tartanak nálatok az estélyek?

— Mig a papát nyerni hagyják.

4016. — Ez a folytonos kártyázás előbb-utóbb tönkre tesz bennünket. Hagyd már egyszer abba!

— Hiszen én nem egyszer, de minden reggel abba hagyom.

4017. — Hallom, hogy megint elkártyáztad a pénzedet!

— Ki mondta? Nem is az én pénzem volt, hanem — a tied.

4018. A tanitó névnapja elérkezett.

— Meg ne feledkezzél apjuk holnap a tanitó urnak kártyát küldeni — szólt az anya.

A fiu becsomagol egy pakli magyar kártyát s viszi az iskolába.

A tanitó felbontja a csomagot s ámulva kérdi.

— Ki mondta neked, hogy ezt a kártyát hozd el?

— Mama mondotta még tegnap a papának, hogy ne feledkezzék róla, hogy tanitó urnak kártyát küldjön a névnapjára, hát elhoztam.

4019. A biró, kit csak nem rég helyeztek át a városba, kérdi a jelentkező menyecskét:

— Miért akar válni?

— Az uram kártyás.

— Aztán mit játszik?

— Tarokkot.

A biró felkiált:

— Ah, végre! Már egy hét óta keresünk egy harmadikat a pártihoz. Küldje kérem az „Arany csillag"-ba!

4020. — A kártyázás időpazarlás.

— Az ám, az osztás.

4021. Apa a kaszinóban sok pártit játszik, én még egy pártit sem tudok csinálni.

4022. Minden kártya közt az eljegyzési kártya a legkedvesebb.

4023. *Ultima signant* = Bemondják az ultimókat.

4024. *Fortis eram et ultima dixi* = Voltam olyan bátor és bemondtam az *ultimót.*

4025. *Kaschau* = Nézd a K-t.

4026. *In der Kassa wurde ein Manko entdeckt.* = Kassán egy mankót fedeztek fel.

4027. *Catilina terra marique Romam venit.* = Kati, Lina, Tera és Mari Rómába mentek.

Katona.

4028. — No tüzér, ismered-e lövegedet?
— Szolgálatjára, ezredes ur.
— Hány centiméteres átmérőjü a cső? Hallgatsz? Talán azért nem beszélsz mert ezredesed vagyok? Felelj ugy, mintha válamely pajtásod kérdezné. No mit mondanál neki?
— Mi közöd az ágyumhoz?

4029. Vilmos császár ujévi ajándékba egy könyvet adott kedves generálisának, melynek minden lapján egy bankjegy volt felragasztva s a legközelebbi alkalommal kérdi:
— Hogy tetszik a könyv?
— Kiváncsi vagyok a folytatására.
A legközelebbi ujévkor megismételte az uralkodó az ajándékot, de oda irta: *Vége.*

4030. — Őrt áll az ujonc s mivel a közelben senki sincs, kivesz tarisznyájából hurkát s jóizüt falatozik.

Meglátja a király, oda megy hozzája s reá szól:

— Mért nem köszönsz?

— Ki légyen az ur?

— Előljáród, nem tudod, hogy kik az előljáróid?

— Igen, éppen most tanultam: káplár, örmester, hadnagy, főhadnagy, őrnagy, oberster.

— Én több vagyok.

— A ménkőbe, csak nem generális?

— Annál is több.

— Tábornok, táborszernagy, tábornagy.

— Annál is több.

— Csak nem a legfőbb hadur, a király?

— De igen, az vagyok.

— Akkor hát tartsa kérem egy kissé a hurkámat, hogy szalutálhassak.

4031. — Hogy van megelégedve a fiammal?

— Olyan szépen tud szalutálni, hogy az egész ezred büszke reá.

4032. — A kend ősei nem Afrikából származtak be?

— Azt nem tudhatom, káplár ur.

— Csak azért kérdem, mert kend szakasztottan ugy lép, mint a teve.

4033. — Gyorsmenetet, hogy vezényel a káplár?

— Azt bizonyosan maga a káplár fogja tudni legjobban.

4034. Az önkéntes polgári ruhában sétálva a berlini állatkertben, meglátja ezredesét; azonnal egy fa mögött huzta meg magát.

Másnap igy szól az ezredes:

— Hogy van, hogy önt tegnap az állatkertben polgári ruhában láttam?

— A fa nem volt elég vastag.

4035. — Mi az a patrón?
— Nepomuki szent János.
— Tűzpatront kérdeztem!
— Szent Flórián.
— Barompatrónus!
— Szent Vendel.

4036. A káplár oda szól a rekrutának:
— Jön a generális, az öt ujjnyi széles vörös stráfról a nadrágján, az ezüst gallérról arany csillagokkal, a vörössel bélelt kabátról könnyen ráismerhet; a mint a távolban megpillantja, azonnal jelentse érkezését.
— Parancsára.
Nemsokára megjelenik a káplár és szól:
— Még nem látta a generálist?
— Még nem.
— A mint megpillantja, azonnal tegyen jelentést.
— Parancsára.
Még vagy háromszor megismétli a káplár az utánkérdezést, de a generális csak nem jön.
Végre a távolban mutatkozik valami sajátságos vörös nadrágu, vörös bélésü kabátos és ezüst galléru uri ember. Az ujonc nem tudja bizonyosan, hogy ez-e a várt generális, azért bevárja, mig mellette terem.
— Ön a generális? — kérdi.
— Igen — szólt a bámuló generális.
— Hol volt oly soká? csak menjen be a káplár urhoz, tudom, hogy megissza a levét, mert már háromszor kérdezősködött ön után.

4037. A főhadnagy udvarolt az uraság lányának.

— József, — szólt a privátdinerjének, — te elmégy a kastélyba s megmondod a kisasszonynak, hogy délután teszem tiszteletemet, miközben szokása szerint a fejét vakarta.

— Mit fogsz mondani a kisasszonynak?

— Hogy a főhadnagy ur a fejét vakarja.

— Te szamár, — förmed rá a főhadnagy, de csakhamar lecsillapulva folytatja, — de én is bolond vagyok, hogy rád akarok bizni valamit.

Megirta a levelet s e szókkal adta át:

E levél a kisasszonynak szól de bárkinek átadhatod, mert rajta van a cimzés.

József éppen a kisasszonynyal találkozik.

— Mit csinál a hadnagy ur? — kérdi a kisasszony.

— A fejét vakarja, — volt a válasz.

— Nem szólt semmit?

— De igen is, azt mondotta, hogy én szamár vagyok, ő meg bolond, és aztán irt egy levelet, mely önnek szól ugyan, de akárkinek odaadhatom.

4038. Nyilvános helyiségben nemdohányos katonák jöttek össze, a sarokban meghuzódik egy öreg ur s ebéd végeztével előveszi pipáját.

— Itt tilos a dohányzás — szólt az őrnagy.

— Ez nyilvános helyiség s igy nem lehet tiltva a dohányzás — szólt a replika.

— Vegye ki a szájából azt a pipát, mert kiütöm.

— Ki légyen az ur, ha szabad kérdenem?

— Vén szamár, hát még a katonai sárzsit sem ismeri? Én N. N. őrnagy vagyok.

— Én is őrnagy vagyok, — szólt az öreg ur — de *vezérőrnagy*.

4039. Én vagyok a vezér, te vagy a kapitány, Jancsika a káplár, még csak egy közlegény kellene s aztán kezdhetnénk a háborut.

4040. — Napfogyatkozás lévén, a délutáni gyakorlat elmarad. Tudassa ezt a legénységgel — szólt a kapitány.

Történt pedig ez következőképp:

A mára kitüzött gyakorlat elmarad, helyette d. u. félnégykor a százados ur parancsára napfogyatkozás lesz, a mit a százados maga fog vezényelni.

4041. — Mért járnak lóháton a törzstisztek?

— Mert el vannak hizva.

4042. — Elfogyott a puskaporunk.

— Akkor szüntesse be a tüzelést.

4043. Valóságos Góliát volt a közember, a hadnagy meg a legkisebb alak az ármádiában.

Ha a hadnagy beszélt, a közembernek valósággal le kellett őt néznie.

— Egyenesen nézzen, — kiált rá a hadnagy.

— Akkor Isten önnel hadnagy ur, az életben többé nem látjuk egymást.

4044. Mikor a pápa áldást ad, a legnagyobbhangu generálist bizzák meg a kommandóval, és megtörtént, hogy éppen a generális felejtette el levenni a fövegét.

Oda szól hozzá a táborszernagy:

— Generális ur, elfelejtette levenni a kalapját — mire való ez?

— Ha a pápa áldása jó, keresztül hat a kalapon is.

4045. *Káplár:* Has be, mell ki!

Pocakos: Nem lehet!

4046. 1849. január havában a Pesten járó Windisch-Grätz egyik katonáját minden oldalról megéljenezték.

A szerezsán kollegái nem tudták mire magyarázni a dolgot, mig meg nem látták hátán a plakátot e felirással:

Éljen Kossuth.

4047. Ki volt adva a rendelet, hogy a részeg katona másnap jelentse be, hogy részeg volt.

— Jelentem alássan, tegnap részeg voltam.

— Most is be van rugva.

— Ezt majd holnap jelentem.

4048. — Mért lettél katona?

— Nincs feleségem és szeretem a háborut.

— És te mért lettél?

— Mert van feleségem, és szeretem a békét.

4049. A kis fiu először van a fővárosban. Lakásuk átellenében katonák voltak felállitva.

— Ugy-e atyus ezek a király játékszerei? — kérdi.

4050. — Három nappal tovább maradt otthon, mint a mennyi szabadsága volt. Miféle mentséget tud e mulasztással szemben felhozni?

— Már átadtam az őrmesterné asszonyomnak.

4051. — Hova kiván soroztatni?

— A népfelkelők közé.

4052. A hadnagy ur komolyan meginti az önkénteseket:

Micsoda szabálytalanság ez? Milyen aranyrojtok? Valóságos majmok! Meg sem lehet őket különböztetni a tisztektől.

4053. Minden sötét; dehogy vasban ülni gyászos,
Csak az az egy világos.

4054. *Gyermek* (egy skatulya cinkatonával játszva, a cselédhez): Látod, nekem ötven katonám van, neked pedig csak egy.

4055. Ma legalább három skatulyára való katonát láttam a vérmezőn.

4056. Hoztam neked ólomkatonákat.

— Kell is nekem! Hoz nekem a szakácsnő akárhány elevent.

4057. — Aztán figyelmeztetem magukat, — oktat az őrmester, — hogy a kapitány ur szeret néha-néha egy-egy viccet megereszteni. Ha hangosan nevetnek, megbünteti magukat, ha mosolyognak, gúnynak veszi, ha egyáltalán nem nevetnek, szamaraknak nézi magukat, hát ehhez tartsák magukat.

4058. — Hogy van az, hogy a katonaságnál nem avanzsiroztál?

— Nagy szükség volt közemberekre.

4059. — Hozott-e kulcsot, a mivel kinyitja a város kapuit?

— Hogyne, hisz azért vagyok generális, hogy generáliskulcs legyen a zsebemben.

4060. Hadonáz az ujonc huszár kardjával, tanulja a hatvágást. Elförmed a vén káplár látván a rendetlen csapkodásokat s reá dördül:

— Gazember! Ez nem volt jó hatvágás.

— Ebből a sok vágásból kikereshetett volna magának hat jót.

4061. Hogy lehet magának közkatona szeretője?

— Mert a tiszturak szegény leányra rá sem néznek!

4062. — Ugyan kérem korporal uram, egyetlen fiamat bocsássák már el az Istenért!

— Nem vagyok én korporal, jó anyóka, hanem generál.

— Fölviheti az Uristen segitségével még addig!

4063. *Káplár*: Mikor én beszélek, akkor ugy álljon valamennyinek a füle, mint a szélmalmon a vitorla!

4064. *A polgári őrség vezetője:*

— No gyerekek, rohanjuk meg vigyázva azokat a sáncokat ott!

— Oda nem megyünk, mert ott nagy a léghuzat.

4065. Katonaállitásnál két testvér közül az egyiknek el kellett menni, de erre egyiknek sem volt kedve; tehát az volt elvégezve, hogy sorsot huzzanak, s kinek a sors vakot vet, az menjen el. Azonban örömest az öregebbiket akarták volna kituszkolni, s azért megkérték a tisztet, hogy ha lehetséges, a másiknak juttassa a vakot. Ez azt megigérte s egy edénybe két fekete papiroskát titkon bele vetvén, szól hozzájok:

Ime én ezen edénybe egy fehér és egy fekete papiroskát tettem; a ki a feketét húzza, annak kell mennie katonának; mivel te vagy az öregebbik, huzz te előbb.

Az öregebbik élt a gyanúperrel, hogy itt alkalmasint csak őtet akarják erőnek erejével katonává tenni, és egy keveset gondolkozván, bele nyul az edénybe, s anélkül, hogy megmutatta volna papirosát, lenyelte.

— Mit csinálsz te semmirekellő ? — szól a tiszt.

— Semmi rosszat uram, hiszen ha én a feketét nyeltem el, ugy az őcsémnek a fehér maradt az edényben, és én akkor elmegyek katonának.

Látván a tiszt, hogy maga esett tulajdon kelepcéjébe, hogy szavának ura legyen, mind a kettőt eleresztette.

4066. — Ne vigyék el a fiamat.

— Mért tennénk éppen a maga fiával kivételt, lám az uraság fia is katona lett.

— Annak nincs mestersége, de az én fiam tisztességes ács.

4067. De hatalmas gyakorló tér a Sahara sivatagja.

4068. Sarkantyuzza meg kend azt az automobil dögöt, hogy a legfinomabb papramorgó csöpögjön az oldalából! . . .

4069. — Miért vagy szomoru? — kérdé a nős, nőtlen barátját.

— Visznek katonáékhoz.

— Na már én nem busulnék ezért — szólt a nős.

Kaució.

4070. *Quae cautionem non habebunt de his non ita valde laboro. Cic. n. par (II. fam 21)* = Ha nincsen kauciójuk, nagyon keveset törődöm velök.

Kaunitz.

4071. Kaunitz családi èlete ellen Mária Terézia kifogást tett.

— Felség, — szólt a kancellár — én azért vagyok itt, hogy *Felséged* ügyeit intézük el, *nem pedig a magaméit.*

Kávé.

4072. Vendéglőben billiárdoznak, az egyik gibic észreveszi, hogy egy vendég cukor nélkül issza meg a kávéját, fogja magát és a frakkja zsebébe csusztatja a cukrot.

Ezt észreveszi a pincér, kimegy és hoz egy pikolót s beönti a frakk zsebébe, mondván: Ahol a cukor van, oda való a kávé is.

4073. — Hova tartozik a cukor?
— A kávéba.

4074. Midőn Laudon tábornok Nándor-Fehérvár ostrománál II. Józseffel kávézott, egy huszárkáplár jelentésre ment. A huszár bámulta a kávét, mit Laudon észrevevén, azt kérdezte tőle:

— Mit gondolsz, mi ez?

— Ugy gondolom uram, hogy bivalytej, mert nagyon fekete.

4075. Akkoriban a kocsis is csak hirből ismerte a kávét — kiváncsiságból azt rendelt összegyüjtött két tallérjáért.

— Minőt parancsol, fehéret vagy feketét? kérdi a pincér.

— Hozzon mind a kétféléből — válaszolt, — s mikor meghozták a tál tejet, a findzsa kávét, a tányér cukrot meg a kosár zsemlét: először is megette a zsemlét tejjel, a cukrot eltette a gyerekeknek, a kávét pedig a lovai szájába öntötte mondván:

Igyatok ti is kávét!

4076. Haragban volt a szolgabiró a jegyzővel, ezért a biróhoz szállt.

A biróné megvette a boltostól a kávét, beteszi a vizzel telt edénybe és főzi, főzi, de hiába főzi; csak nem akart megpuhulni az a kávébab.

4077. *Pincér*: Nem izlik a kávé, kérem? Pedig mindenki azt mondja, hogy jó!

Vendég: Kérem, ez már nem jóság, ez gyengeség!

4078. — Talán nem izlik a kávénk?

— Óh kérem, otthonn még sokkal roszszabbat szoktam inni.

4079. — A maga kávéjának egy nagy előnye és egy nagy hátránya van.

— Igazán kiváncsi vagyok.

— Az előnye az, hogy nincsen benne cikória . . .

— Óh, kérem . . .

— A hátránya pedig az, hogy nincsen benne kávé . . .

4080. — Te nem hallottad ma délután azt a borzasztó égi háborut?

— Kávétraccsunk volt.

4081. — A kávé nem hideg, még füstöl.

— Én is füstölök, mégis lel a hideg!

4082. — Mindig olyan édesen issza a kávéját?

— Csak most, mert nagyon el vagyok keseredve, a miért az uram nem akar uj cipőt venni!

4083. — Mért iszol háromszor napjában kávét?

— Mert négyszer sok volna.

4084. — Ha este fekete kávét iszom, nem birok aludni.

— Én meg ha alszom, nem ihatom fekete kávét.

4085. — Tudja-e, hogy a sok cukor éppen nem egészséges — szólt vendégéhez a fösvény, mikor látta mennyi cukrot tesz kávéjába.

— Köszönöm, hogy megmondta, az élet ugyis csak gyötrelem nekem — viszonzá és még három kocka cukrot dobott csészéjébe.

4086. *Férj*: Mi van ma a kávéval?

Menyecske: Nem én készitettem.

Anyós: Én se.

Szakácsné: Én, és mi van vele?

Férj: Ilyen jó még sohasem volt.

4087. — Miért olyan gyenge a kávé?

— Mert a szakácsné kevés kávét vett!

— Talán, ha kevesebbet vett volna, jobb volna!

4088. — Előbb csak egy csésze *kávét* ittam, most már három-négy csészével fogyasztok el.

— El fogja a kávé rontani idegeit.

— Nem hinném, mert egy szem kávé sincs benne.

Kávéház.

4089. *Budapesten* kétszáznyolcvan kávéház van, a mennyi nincs a világ egyetlen nagy városában sem.

4090. — Pincér, fizetek!
— Kérem.
— Két óra billiárd, egy tükör, két pohár és egy kávés csésze.

4091. — Sok szép időt elpocsékol az ember a kávéházi élet mellett.
— Különösen az ide-oda menéssel!

4092. — Ide bemegyünk itt szép verekedés áll!! — szólt a paraszt társaihoz.

4093. — Kérek kapucinert.
— Nekem hozzon benediktinert.
— Nekem meg hozzon rabbinert.

4094. — Hol voltál egész éjjel?
— Egy barátomnál.
— És hol volt barátod?
— Kávéházban.

4095. A cimborák hangos szó mellett jártak az utcán.

— Nem olvasták a parancsot, hogy a korcsmából hazamenet nem szabad dalolni?

— De mi nem megyünk haza, mi a kávéházba megyünk — volt a válasz.

Kecske.

4096. Kétlagu szó az egész, állat neme, jó teje gyógyszer;
Első tagja finom szépség a cifra magyarnál.

4097. *Kefelevonat* = por.

4098. *Kegyes* = elvesztett jóakarat.

4099. Kivül fehér, belül vörös, fekete a szája. = *Kemence.*

4100. *Kemence* ez volna igazi neve a székesfővárosnak; mert Buda, németül Ofen, = kemence, Pest, szlávul kemence, már pedig, ha külön Buda is meg Pest is kemence, csak bizonyos, hogy Budapest is csak Kemence lehet.

Kéményseprő.

4101. A paraszt meglátva a szerecsent, oda szól a fiának:

Nézd csak, hogy feszit az a kéményseprő ünnepi ruhájában.

Kender.

4102. Mind a kettő titulája
Az alsóbb rendüeknek,
Ha felét a német szája
Mondja a németeknek;
Az egész egy hasznos pláuta,
Ki ruhának, s pénznek szánta.

4103. Gyengeségemben is mindig lábon állok;
Sem embert, sem marhát soha nem táplálok.
Első termésemet virágul kiszedik,
A másiknak magva majd hat hétig érik!
De midőn meghalok, az embert rubázom,
De sokszor megvernek! Hát ez a jutalom?;

4104. Egyszer volt egy ember,
Szakálla volt kender.
Meggyulladt a kender,
Elégett az ember.

4105. *Kenedi Geza* = Ismerlek Géza.

Kenyér.

4106. — Mért kérjük Istentől a mindennapi kenyerünket s mért nem a hetit, a hónapit?
— Mert hátha *megsokallaná*.

4107. — Miért nem kérünk a „Miatyánk"-ban egy hétre való kenyeret?
— Mert megpenészednék.

4108. — Mire való a kenyér?
— Hogy rákenjük a vajat.

4109. — Ujabban régi és kemény kenyeret szállit.
— Nem csoda, régi lesz, ha oly soká kell várni az árára.

4110. — Mért sütnek nagyobb kenyeret a parasztok, mint a molnár?
— Mert több lisztet vesznek hozzá.

4111. Mikor keresi meg a gyermek kenyerét?
— Mikor éhes.

4112. — Hol kell kenyeret keresni?
— A hol nincs.

4113. — Hová mégy?
— Megyek a templomba imádkozni.
— Miért?
— Hogy a jó Isten adja meg a mindennapi kenyeret.
— Hát azért ne menj a templomba. Ott a kenyér a kredencben: vágj, ha kell!

4114. — Hányan vagytok testvérek?
— Hatan.
— Ha a mamád mindegyikteknek szeg kenyeret, mennyi lesz?
— Egy.
— Miért?
— Mert mig az utolsó megkapja a kenyeret, a többiek már megették a magukét.

4115. — Kié lesz az a *nagy* darab vajas kenyér?
— A tied.
— Csak ilyen *kicsi?*

4116. — Most elmegy a papa kenyeret keresni.
— Édes apa, keress egy kis krumplicukrot és mazsolaszőlőt is.

4117. — Azt mondja, hogy beteg felesége és hét éhező gyereke van. Hát miért nem dolgozik?
— Mikor dolgozzam, mikor egész nap kenyeret kell keresnem a családom számára?!

4118. *Gyáros*: Dicsekedhetem vele, hogy én a szociális kérdés megoldásában minden erőmmel közreműködöm, mert én ötszáz embernek adok kenyeret.

— Azaz *önnek ötszáz ember ád kenyeret.*

4119. — Hej, ha elmennék a királyhoz, talán mégis visszaadná nekem fiamat?

— Jaj, lelkem, ha a király elbocsátana minden katonát, a kit az anyja vár, maga ehetne meg minden komisz kenyeret.

4120. — Apó — hozzon nekem a vásárról zsemlyét.

— Zsemlyét? Aztán minek az neked?

— Hát megenném *kenyérrel*!

4121. — Ön azzal van vádolva, hogy kenyeret lopott: mit hoz fel mentségére?

— Az éhség kényszeritett rá.

— Ha ön éhes volt, azért nem kellett mindjárt egy egész kenyeret lopni.

— Nem volt bicskám, hogy szeghettem volna belőle.

4122. — Pompejiben miért kövesedtek meg a kenyerek?

— Mert annak idején meg nemették!

4123. Hideg sültet igért és mikor a vendégek beállitanak, rozskenyeret és egy kancsó vizet tesz eléjük, mire azok megrökönyödve kérdik:

— Hát ez a hideg sült?

— Hát mi lenne? Hisz most hideg és meg is van sülve.

4124. — Vajas kenyerem valóságos képrejtvény.

— Hogy-hogy?

— Bátran kérdezhetni: hol a vaj?

Kép.

4125. — Ez az ezredtulajdonos arcképe, mondd meg, kinek a képe?

— A hadnagy uré.

— Mondtam, hogy az ezredtulajdonosé.

— De láttam, mikor a hadnagy ur megvette és kifizette.

4126. — „Borus hangulat.“ c. képemet az őszi tárlatra küldöm.

— És mit csinál, ha ott nem adják el?

— Akkor *én* leszek borus hangulatban!

4127. — Mit ábrázol ez a kép?

— Tengeri vihart a vörös tengeren.

— Hiszen még egy vörös hullámot se látok!

4128. Műkereskedésben történt. A műbarátnak megvételre ajánlanak egy Piombo képet.

— Valódi Piombo? — kérdi.

— Hogyne!

— Van rá bizonyiték?

— De mennyire!

A kereskedő bekiált a szomszédos műhelybe, ahol képeket restaurálnak és kereteket aranyoznak:

Piombo!

Göndörfürtü talián gyerek jön ki.

— Ki festette ezt a képet?

És Giovanni Piombo szerény mosolylyal feleli:

Én.

4129. „A zsidók átkelése a veres tengeren" c. kép csupa veres hullámból állott s a festő e magyarázatot adta:

A zsidók már tul vannak a tengeren, Fáráó népe pedig benne van a tengerben.

4130. Fessen a szobámba tájképet két sétatérrel, engem pedig bujtasson el a cserjék közé, hogy észrevétlenül szemlélhessem a járókelőket.

4131. — Te huszezer koronát kérsz ezért a képért?

— Igen.

— Megbolondultál?

— Tudod, már eladtam hatszázért, hát bátran kérhetek érte huszezeret.

4132. — Miért festik le ujra a képeket?
— Hogy lássuk, miként készültek.

4133. — Micsoda kép ez?
— Tájkép.
— Mivel bizonyitja?

4134. E kép Munkácsytól való, sőt vannak, a kik állitják, hogy száz évnél idősebb.

4135. — Mit gondolsz, kire sózhatnám rá leghamarabb legujabb képemet?
— Mit ábrázol?
— Hát „Fák az erdőben télen.“
— Ajánld első sorban a fakereskedőnek.

4136. — Micsodák azok az élőképek?
— Olyan képek: mikor az emberek ugy állanak, mintha meg volnának halva.

4137. Ez a festmény különösen értékes. A tizenhatodik századból való. Mondhatom, egy talentumos, fiatal művész festette, a kiből még lehet valami.

4138. Arcképfestésnél fődolog a jó állás.
— Ismételten kértem a fizetésfelemelést, de hiába.

4139. A szerkesztő felsóhajt:
Mig a lapom *kép nélkül* jelent meg, addig *én* voltam *képes* megélni; mikor azonban a lap lett *képes*, *én* lettem *képtelen* egzisztálni!

4140. A kép nem elég otromba ahhoz, hogy szépnek mondhassam.

4141. — Milyen szépen vigyáz a néned az én fotográfiámra!

— Mert látta, hogy a bácsi jön. . . . Hiszen csak *egy* kerete van, és ha a bácsi elmegy, megint a katonabácsi képét fogja betenni.

4142. — Hogy tetszik ez a kép?

— Képtelenség!

4143. — Érdekes, hogy az a kép, a melyet minap vásárolt, az ön szobájában sokkal jobban fest mint azelőtt. . . . Soha sem tünt fel oly érdekesnek mint most.

— Na igen, mert forditva akasztottam fel.

4144. Gergelyről nem maradt ránk hiteles kép avagy szobor, de elveiről és céljairól ránk maradt rendeleteiből és levelezéseiből teljesen megbizható képet alkothatunk. (Mangold Lajos dr.: „Világtörténelem“, I. kötet, 79. lap, 28. sor.)

4145. *Nő*: De ez a kép csak nem hasonlit rám?

Férj: Persze, hogy nem! Hiszen a kép uj, te meg régi vagy.

4146. Az anyós a saját arcképét nyujtotta át vejének s kérdi:

— Tudod-e hogy ez micsoda?

— Akasztani való — felelte a vő.

4147. — Mikor fog nekem ülni, hogy lefesthessem?

— Elseje után, akkor tudok leginkább nyájas arcot vágni.

4148. — Magad festetted ezt a képet?

— Magam.

— Nyugodt lehetsz, nem mondom el senkinek.

4149. — Meghalt a férjem; nem kaphatnám meg az arcképét — kérdi az özvegy a rendőrkapitánytól.

— Hogy került volna hozzám az ön férje arcképe?

— A körözöttek közt van.

4150. *Képész* = festő.

Képviselő.

4151. *Képviselő* = álarcos.

4152. A kerület országos képviselőjét, aki a szavazást kivéve, soha egy kukkot sem beszélt az országházban, otthonn virágfüzérrel és diadalkapuval fogadták, melyen ez a felirás diszlett: „Isten éltesse aranyos képviselőnket!“

— Miért neveztétek éppen aranyosnak? — kérdé valaki.

— No, mert hallgatni arany — volt a válasz.

4153. A képviselők aratnak: olcsó babérok után egy kis olcsó buzát.

4154. A *képviselőház* a dologhoz nélküliek gyülekezete.

4155. — Mit csináltok a *képviselőházban*?

— Semmit.

4156. — Melyik ház a legszebb?

— A *képviselőház*, mert ott cifra dolgok történnek.

4157. Ha most a képviselők hazamennek ünnepelni, jár-e nekik azért a fizetség?

— Hogyne járna!?

— Pedig hát az alatt az idő alatt nem dolgoznak, ugy-e, semmit?

— Hiszen, ha a dolguk után fizetnék őket, akkor nem kapnának azok egész esztendőn át egy garast se, vagy legalább is nagyon kevesen közülük.

— Akkor az a legjobb hivatal!

— Jó, jó, de terhes.

— Terhes-e?

— Terhes hát, az — országra.

4158. Mi a magyar képviselőház teljes ülése?

A hadügyminiszter kívánságainak teljesülése.

4159. — Miért rendeznek a képviselőházban néha zárt üléseket?

— Hát a korcsmaajtókat is be szokták csukni, hogyha uri emberek nagyon összemarakodnak.

4160. A régi képviselőház épületéből muzeumot akarnak csinálni. — Helyes lesz mindjárt egy pár ősmamelukot a muzeum számára visszatartani.

4161. — A képviselőház mért nem tart vasárnap üléseket?

— Mert szolgai munkát végez.

4162. *Szónok* (dühösen): már egy órája beszélek és még se tudok szóhoz jutni!

4163. — Hogyan készitik elő nálatok a választásokra a szavazatokat?
— Sehogysem. Mi készen vesszük.

4164. — Tehát szavat, kezet rá szomszéd, hogy ott hagyja az ellenpártot!
— Becsületemre mondom, hogy meg fogom őket csalni!

4165. A képviselő szüz beszéde.

4166. Az ellenzéki képviselő beszéde.

4167. Beszámoló.

4168. A régi választásokhoz három dolog kivántatott, pénz, pénz és pénz, a majakhoz csak egy kivántatik: pénz.

4169. Ürgei megfogadá pénzt el nem venni szaváért,
Mert lelkiismeretén átokul ülne a tett.
Ámde kolompos jött s tele töltvén egrivel őket.
Lelkiismerete mint ürge belőle kibujt.

4170. „Ugy hiszem, jó lesz, ha most kevesebb adót fizetünk!“ (*éljenzés*)

„Ugy hiszem, adót ezentúl épen nem fizetünk“ (*Általános éljenzés.*)

„Ugy hiszem, a pénzügyminiszter most *nekünk* fizessen adót.“ (*Meg nem szünő éljenzés*).

4171. Választó polgárok! Családapák vagytok, hazafiak, férfiak. . . Áruba akarjátok-e bocsátani a szavazatokat. . .?

Megszólal egy öblös hang:

Aztán mennyit kinál az ur?

Képzelődés.

4172. — Mit gondol orvos ur, a nőm bajánál nagy a képződés?

— Nem oly nagy, mint a *képzelődés*.

Kérdés.

4173. — Mi a kérdő jel?

— Egy kis görbe alak, mely kérdez.

4174. — Hányan ülnek a negyvenek tanácsában?

4175. — *Házigazda*: Tehát nem szokott semmit sem megtakaritani?
— De igen.
— Mit?
— Fölösleges kérdéseket.

4176. — Hány évig tartott a harminc éves háboru?

4177. Mily nyelven beszéltek a görögök?

4178. Zebedeus fiainak atyját hogy hivták?

4179. Ugy-e Horácnak hivták azt a ki azt a szép Virgiliust irta?

4180. — Mért lakott keresztelő szent János a pusztában?
— Mert ott olcsóbban élhetett.

4181. — Hova ment a gyermek Jézus tizenkétéves korában?
— A tizenharmadikba.

4182. — Mi az a kalifa?
— A kaliforniai király.

4183. — Ki volt Lucrecius?
— Lucrecia férje.

4184. — Hogy hivták azt a kegyetlen öldöklő császárt a régi korban?
(*Csend*).
— No várj, segitek, He . . Her.
— Hercules! — kiáltott a fiu.

4185. — Mi van?
— Van . . . Houten Kakao.

4186. — Mi lesz?
— Les . . . Dernieres Cartouches (cigaretta papir).

4187. — Mi nincs?
— Nincs . . . cserepes tanyám (népdal).

4188. — Mivel mossák a tigrist?
— Életveszélylyel.

4189. — Ejnye, be kíváncsi vagy! Mikor olyan kis fiu voltam, nem kérdeztem ennyit.
— Talán ha kérdeztél volna, most inkább tudnál felelni az *én* kérdéseimre.

4190. — Hol repül a sült galamb az ember szájába?
— Sehol!

4191. — Hogy lehet *egész biztosan* megmegütni a főnyereményt?
— Ha az összes sorsjegyeket megvesszük.

4192. — A jól elkészitett vasas szekérbe hány szeg kell?
— Egy se.

4193. — Mért repül a bőregér éjjel?
— Mert nappal nincs szeme.

4194. — Hol kaszálják a szénát?
— Sehol, hanem a füvet.

4195. — Mért hivják a babát Klárinettinek.
— Mert az anyja Klára, a keresztanyja meg Netti.

4196. — Hogy folyt dolga Izrael népének a fogságban?

— Köszönöm szives kérdését, elég jól.

4197. — Se künn se benn, hát hol?

— A küszöbön.

4198. — Valamit szeretnék ügyvéd urtól kérdezni, a kérdés csak nem kerül pénzbe?

— Az nem, hanem a felelet!

4199. A magyar meg a német ember mulatságból találós kérdéseket intéznek egymáshoz.

A német kezdi előbb:

— Mennyire van a mennyország?

— Sóhajtásnyira — felel a magyar.

— Milyen mély a tenger?

— Kőhajtásnyira.

— Helyes, most te következel.

A magyar egy kicsit gondolkozik, azután kérdi:

— Hogy hivják az én komámat?

4200. — Quid est Fides? (Mi a hit?)
Quod non vides. (Amit nem látsz.)
Quid est Spes? (Mi a remény?)
Futura res. (Jövendő dolog.)
Quid est charitas? (Mi a szeretet?)
In mundo raritas. (A világon ritkaság.)

4201. — Ki utazott legolcsóbban Genfből Belgrádig?
— I. Péter egy — *koronáért.*

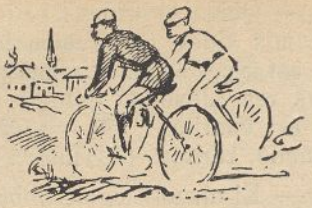
Kerék.

4202. Bár ritka toronyban,
Van minden órában;
Sok van a faluban,
Kevés a malomban;
Minden tallér ezt mutatja,
Világról bölcs ezt vitatja:
Bár kézzel foghatod,
Végét nem adhatod.

4203. — Melyik mesterség szükségesebb, a szabóé vagy a kerékgyártóé?
— A szabóé, mert ruha nélkül nem lehetünk, de olyan ember akárhány van, akinek néhány kereke hiányzik és mégis él!

Kerékpár.

4204. Azelőtt a lányok kézimunkával töltötték idejüket, most pedig a kerékpár korában: lábmunkával foglalkoznak.

4205. — Hogy van az, hogy mindeddig ugy kikelt a kerékpározók ellen, s ma már maga is kerékpározik?

— Az akkor volt, mikor még nekem nem volt kerékpárom!

4206. Az ur, aki biciklin jött vizitbe, már nagyon untatja a társaságot.

Egyszere csak kérdi a háziasszony:

— Mondja csak, hát jól biciklizik?

— Meghiszem azt.

— Hátha most felülne biciklijére, hány órakor van otthon?

4207. Mikor férjem vadászni járt, mindig üres tarisznyával jött haza, mióta azonban kerékpározik, mindennap hozza a sok csirkét, libát, kacsát, amit *elgázolt*.

4208. Fáj a szivem, nem tudom megölni a libát, nem kerékpározhatnád el?

4209. — Azt beszélik, hogy a végrehajtók kerékpárokat fognak kapni.

— Elég gyorsan jönnek ugy is.

— De nem mindig tudnak elég gyorsan menekülni.

4210. — Egész nap ültem a *kerékpáron*.
— Tegnap mellette fekve találtalak.

4211. — Jókor jött a sebesülthöz?
— Utközben sietségemben fellöktem egy embert, azt kellett bekötöznöm s igy későn érkeztem.

4212. — Nem kellett fájdalompénzt fizetnie az elgázolás miatt?
— Szerencsémre a férjem volt.

4213. — Lemondtál a kerékpározásról?
— Ellenkezőleg! A kerékpáromból élek.
— Hivatásos kerékpáros lettél?
— Dehogy! Hanem becsaptam a gépemet.

4214. — Igazán ennivaló asszonyka a feleséged! Hogyan ismerkedtél meg vele?
— Az utcán, kerékpározás közben betörtük egymásnak a fejét!

4215. 79-es száma volt a börtönben a fegyencnek. Ahogy kiszabadul, a ház előtt 79-es számmal ellátott kerékpárt lát.
— Hisz ez az én számom — szól örvendve s rákapva a kerékpárra, elinal.

4216. — A szomszéd felesége kerékpározik. No én az enyémet nem engedném nadrágban az utcára.
— Nála az egyre megy. Otthon is mindig az asszony viseli a nadrágot.

4217. Ugy-e, a teve azért púpos, mert sokat kerékpározik?

4218. A parádi ember kerékpárost látott és ilyen formán gondolkodik:

— Azt gondoltam hogy négykézláb megyen, pedig hát ülve szalad.

4219. — Mennyi idő alatt tanitana meg engem kerékpározni?

— Egy nap alatt.

— Akkor elkezdeni sem érdemes.

4220. — Nagysád ma *először* kerékpározik?

— Nem, — *utóljára*!

Kérés.

4221. Mikor Vilma hollandi királynő még kis leány volt, egyszer elgondolkozott.

— Ugy-e — kérdezte hirtelen az angol nevelőnőt — Isten meghallgatja a jó gyermekek kérését?

— Meg felség . . . de mit kérne felséged?

— Hogy ha meghalok, ne legyen a mennyországban angol nevelőnőm . . .

Kereset.

4222. — Mi akarsz lenni?
— Minister,
— Minister?
— Igen mert a papa mondta, hogy a ministerség a *legjobb kereset.*

4223. — Mi a foglalkozása?
— Napszámos.
— Mennyit keres?
— Semmit.
— De valamit csak keres?
— Óh igen!
— Nos, mit?
— Munkát.

4224. — Mi volna a petició neve jó magyarsággal?
— Honossági kereset.

4225. *Kereseti adó* = Verdienstgeber.

Kereskedés.

4226. Nem adhatom olcsóbban; ugy verjen meg, aki odafent van — szólt a kereskedő alkudozó vevőjéhez.

Ez persze, Istenre gondolva, alkudás nélkül megadta a kért árt, holott a kereskedő az emeleten felette lakó s őt papucs alatt tartó feleségére gondolt.

4227. *Vevő*: Csak ismerni kell a kereskedőket! *Három koronát lealkudtam!*

Kereskedő: Csak ismerni kell a nőket! *Hat koronával drágábbra tartottam a portékát!*

4228. *Rendőrorvos*: Micsoda dolog az? A paprikát téglával, a lisztet gipszszel, a zsirt faggyuval vegyiti? Hisz az rettenetes!

Szatócs: De kérem, kinn van a cégtáblán, hogy — „*Vegyes*kereskedés.“

4229. — A paksi kereskedő mind becsületes.

— Egy se becsületes.

— Van vagy száz becsületes.

— Mondjon csak egyet is.

— Muszáj annak paksinak lenni?

Kereszt.

4230. — A tábornagy a királyhoz ment. Öltözés közben szól a szolgának:

— Rakd föl az érdemjeleket!

— A nagykeresztet is?

— Nem, az asszony itthon marad.

4231. — De jó szinben van, bátyám! Hány éves már?

— A hatvanat gázolom. Hét kereszt van már a vállaimon!

— Nem jól mondja, hisz akkor csak hat és nem hét!

— Hát hiszen az anyjuk a hetedik!

4232. — Ez valóságos iparlovag.
— Hogy-hogy?
— Az ipar terén szerzett érdemeiért lovagkeresztet kapott.

4333. Keservesen panaszolta el, hogy mennyit kell nejével szenvednie. A pap vigasztalta s azt mondta:
— Hordozza keresztjét békében.
— Még hordozzam is, hiszen harmadfél mázsát nyom?

4334. — Nagy *kereszt* nekem a feleségem.
— Sok érdemeket szerezhet vele a jövő életre.
— Tehát érdemkereszt.

4335. — Békében viseld keresztedet, — szólt a pap — s a szegény ember vállaira vette a *feleségét*.

4336. A rigómezői ütközet után két török elfogta Hunyadit, de megpillantván mellén az arany *keresztet*, azt mindegyikük eltulajdonitani törekedett; a dulakodás közben Hunyadi kiragadta az egyik kardját, leszurta, mire a másik futásnak eredt.

4337. — Előbb a gonoszok kerültek a keresztre.
— Most kereszt kerül a gonoszok mellére.

4338. — Szivesen hordom a keresztemet — szólt a kivatalnok, mikor megkapta az arany érdemkeresztet.

4339. Rudolf császár koronázása alkalmából nem volt kéznél a jogar a császár tehát a feszületet ragadta kezébe és igy szólt:

A világ megváltásának jele felér a jogarral!

4340. — Mért nem irta bele a nyilatkozatba, hogy házas?

— Nem irtam ki betüvel, de oda tettem nevem elé egy keresztet.

4341. — Zongoramüvész létére mondja meg, mivel fejezzük ki Krisztus szenvedését?

— Nem tudom.

— *A*-durral, hiszen ennek a kottának jele — a kereszt!

4342. Vess magadra *keresztet* a pápista előtt, de ugy, hogy a kálomista ne lássa.

4343. Temetéseknél ministrált, de még a keresztet nem vihette, pedig avval husz fillér tiszteletdij járt. Eljön a néni s halálsejtelmektől gyötörtetve igy szól:

— Meglássátok, meghalok.

Mire a kis fiu önfeledten rámondja:

— Ugy-e akkor *én* viszem a nagy keresztet?

4344. Érdemkeresztet kapott a zsidó, aki figyelmezteti inasát, hogy a kereszt helyett medáliát mondjon.

Megbetegedvén a zsidó; elküldi inasát, hogy hozzon kenőcsöt s mikor a gyógyszerész kérdezi, mije fáj a betegnek, bölcsen rámondja:

A medáliacsontja!

4345. Szokás a városban olyan ház elé, melynek tetejét csinálják, a járókelők figyelmeztetésére keresztet tenni, faluhelyen pedig olyan ház elé állitanak fejfát, ahol halott van. Két vidéki atyafi a városban egyszer ilyen kereszt mellett halad el s az egyik ájtatosan megemeli kalapját.

— Minek veszi le a kalapját?

— Nem látja, hogy temetés van itt, hiszen kitették a fejfát az ajtó elé!

4346. — E kereszt jelzi azt a helyet, hol a vezető, hat élő kiskoru gyermek atyja, szerencsétlenül járt, az árvák számára egy kis könyöradományért esdeklek.

— A mult évben a *másik* oldalon vezetett fel s ott egy keresztnél ugyanezt mondotta.

— Az a kereszt azok számara készült, kik a hegy másik oldalán mennek fel.

Keresztelő.

4347. *Keresztelő* = Kreuzigung.

4348. — Micsoda nevet adjunk a fiunak?
— Bánom is én akármit.
— Hát legyen *Krispin*.
— Akkor már inkább legyen *Ködmön*.

4349. — Mi legyen a neve a fiunak?
— Tudom is én.
— Hát adjuk a maga nevét.
— Jól vagyon, majd elleszek én valahogy név nélkül is.

4350. Szent István napján a felsőnyéki plébánián mise előtt megjelenik a vajda a keresztelendő gyermekkel. A plébános előveszi az anyakönyvet s bevezeti a szükséges adatokat. József volt a neve.

— Jól keresztelje meg! — szólt a vajda s egy lázsiást adott át a plébánosnak.

A kicsi templomnak csak egy bejárata levén, ott állottak meg.

— Mi a gyermek neve? — kérdi a pap.

— Már be is irta a könyvbe, hogy József.

— József.

— Persze, hogy József.

— Ellene mondasz-e az ördögnek!

A bába sugja: Ellene!

A cigány mondja: Ellene.

— És minden pompáinak?

A bába sugja: Ellene.

— Már mondtam, — szólt boszankodva a vajda, és azért csak mondja másodszor is, de a harmadik feleletnél már felforrt benne a méreg s dühösen mondja:

Már harmadszor ellene mondok.

— Hiszesz-e az Atyauristenben?

A bába sugja: Hiszek.

A vajda mondja: Hiszek.

— Hiszesz Jézus Krisztusban?

A bába sugja: Hiszek.

— Már mondtam, hogy hiszek.

— Hiszesz-e a Szentlélekben?

A bába sugja: Hiszek.

A megdühödött vajda földhöz üti botját s kiált:

Jézus Krisztus uccse hiszek!

A kérdések a keresztkutnál ismétlődtek s a mikor a plébános az ámpolna gyér szájából önti a gyerekre a vizet, a vajda megfogja az ámpolna alját s egész tartalmát öntve a gyerekre szól:

Ne sajnálja azt a vizet, hát nem mondtam: többet fizetek, csak jól keresztelje meg!

4351. — Mi lesz neve az ujszülöttnek?

— Katicza.

— Hiszen fiu, hát mért akarja keresztelteti Katicának?

— Hogy ne vigyék el katonának.

4352. A gazdag zsidó megkeresztelésénél maga a polgármester volt a keresztapa.

— Azt is a karjaiba kellett tartania a keresztelésnél? — kérdi a kis fiú.

4353. Legyen áldott a jó, öreg pap,
Emléke oly kedves nekem;
Legyen áldott, ki sok-sok éve
Megkeresztelt egy reggelen.

Legyen áldott, atyám, ki bölcsen
Belém oltá a szent hitet,
S ha rosz valék, levette rólam
Kezével a — *keresztvizet*!

Kérő.

4354. — Azt már látom, hogy egyik leányomat kéri. De melyik tetszik? A Lidi, vagy az Ida?

— Kérem, én mindig *idealista* voltam: Ida kisasszony kezét óhajtom.

4355. — Akar-e feleségem lenni?

— Majd máskor válaszolok.

— Nekem a dolog nagyon sürgős, mert nekem még két pártim van kilátásban s nem akarnám egyiket sem elszalasztani.

4356. — Tetszik nekem, és szivesen mondanék igent, de az atyám attól tart, hogy könnyelmű és nem becsüli meg a pénzt.

— Éppen az ellenkezőt bizonyitotta be azzal, hogy megkért.

4357. *Ezredesné*: Kérőm akadt, még pedig egy őrnagy!

— Hát hozzá megy-e?

— Mit gondol? — felelt megütközéssel az özvegy — hiszen lóról csak nem ülök szamárra!

— Kérem csak menjen hozzá, majd lóvá teszi azt is nem sokára.

4358. — Tegnap volt az első kérőm!

— És?

— Kikosaraztam.

— Én már huszat kosaraztam ki.

— No igen, ha a te korodban leszek, talán nekem is lesz már annyi.

4359. — Bertát tegnap háromszor is megkérték.

— Igen, egy dadogó kérte meg.

4360. — Képzeld csak, édes papa beleegyezett.

— Mily boldog vagyok . . . Alig birom elhinni!

— Pedig igaz . . . Megkérdezte, mi a foglalkozásod, megmondtam, hogy a belügyminiszteriumban fogalmazógyakornok vagy, és erre azt mondta, hogy jól van.

— Óh, mily boldogság!

— Igen, azt mondta, hogy jól van, feleséged lehetek, mihelyt kineveznek miniszteri tanácsossá.

4361. Igaz, hogy megbuktam, de a tanár megkérte a kezemet.

4362. — Nem adhatok a leányommal többet háromezer koronánál.

Orvos: De, uram, hiszen annyi már azért a sok vizitért járna, a miket az ön házánál tettem.

4363. — Ön tehát beláthatja, hogy indokolt aggodalmaim vannak.

— Ugyan kérem, csak adja beleegyezését . . . Ha nem tudnánk boldogulni, hát négy hét mulva visszaküldöm a leányát.

4364. — Akarsz a feleségem lenni?

— Köszönöm, nem akarok a saját nagynéném lenni!

4365. — Itt az idő, hogy megnősülj.

— Apám könnyen beszél, az anyámat vette el, de én egy egészen idegent kérjek meg, nem tudom, hogy kezdjem?

— Elmégy a leányos házba, köszöntesz s aztán azt mondod:

„Ejnye, be szép kályhájuk van“ aztán egy szó a másikat adja.

Belép, köszönt s szóról-szóra elmondja: Ejnye, be szép kályhájuk van, aztán egy szó a másikat adja.

4366. — Elvennél-e te engemet feleségül? — incselkedik a moréval a földesur leánya.

— Már hogyne venném el, már félig meg is egyeztünk.

— Hogy-hogy?

— Hát ugy, hogy *én* már akarom; — ha a kisasszony is akarja: megvan a lakadalom.

4367. — Akar-e a feleségem lenni?

— Csak ha a papa is ugy akarja.

— De vajjon akarja-e majd a papa?

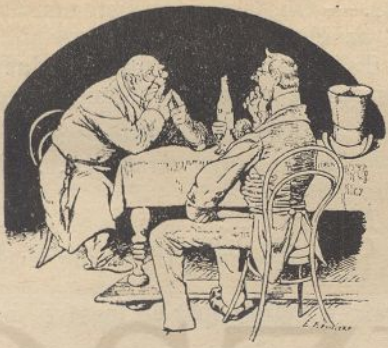
— Óh, a papa mindent akar, a mit én akarok.

4368. — Ön tehát nőül akarja venni a leányomat?

— Igen uram szeretnék a lábai elé borulni és meghalni érte.

— Igen de aztán felkelni, dolgozni akar-e?

4369. Ha férjet kerit a legidősebb leányomnak, akkor megkapja a legifjabbat!

4370. — Van négy leányom: A tizennyolc éves végzett gymnazista orvos lesz s igy csak ötezer koronát kap. — A husz éves tanitóképezdét végzett, tanitó lesz — tizezer koronát kap. — A harmadik huszonnégy éves, polgári iskolát végzett s jelenleg könyvelő ez tizenötezer koronát kap. — A negyedik kissé pupos, a konyhát vezeti, ez negyvenezer koronát kap.

— Zsidó vagyok s igy nem remélhetek.

— Én a vallásra nem adok semmit.

— Akkor török leszek s elveszem mind a négyet.

4371. Ön tehát megkéri a leányom kezét?

— Vagyok oly bátor.

— Mi az ön foglalkozása?

— Kerskedelmi utazó vagyok.

— Akkor hát nem talál semmi rendkivülit abban, ha kidobom?!

4372. — Óh, bár egész életemen át követhetném az élet utján!

— Talán — betérve utközben az anyakönyvvezetőhöz — megpihenhetnénk egy kissé?

4373. — Akar-e a feleségem lenni?

— Ajánlata oly váratlan. . . Időt kell engednie. . .

— Mennyit? . . .

— Csak mig behivom a mamát. A szomszédszobában vár.

4374. — Meg lesz-e lepetve az édes anyja?

— De mennyire. . . Éppen tegnap mondta, hogy nem néz ki magából annyi bátorság, hogy végre nyilatkozni merne. . .

4375. — Megengedi, hogy megkérjem drága kezét?

— De hiszen atyám nem akar önről tudni; azt mondta, ezer koronát adna, ha nem látná önt többé.

— Mikor beszélhetnék kedves atyjával?!

4376. — Nem kérte még meg senki a kezedet?

— Többen akarták, de mama nem engedi őket szóhoz jutni.

4377. — A gróf megkérte a leányunk kezét, de kidobtam.

— Hiszen kitünő párti!

— Remélem, hogy megszökteti leányunkat, és igy megtakaritjuk a lakodalmi költségeket.

4378. — Kifizetné-e magát az, ha én a maga kis kezét meg találnám kérni?

— Ez az idea igazán megfizethetetlen.

4379. — El sem képzeled, mily zavarban volt a báró, amikor megkért.

— Hallottam, hogy nagyon sokba került, amig a zavarából kimentették.

4380. — Január elején férjhez megyek.

Kérő (aki két évig udvarol, de nyilatkozni még nem mert):

— Óh, Istenem, Istenem, kihez?

— Magához.

4381. — Ha neked lennék, megkérdeném, miért jár annyit ide. . .

— Ha kérdeném, még azt hihetné, hogy nem tudom. . .

4382. — A neje nem lehetek, de barátnője akarok lenni.

— Avval nincs rajtam segitve.

4383. — Kisasszony oly mély benyomást gyakorolt reám. Engedje meg, kérem, hogy megvallhassam — adósságaimat.

4384. — Kimondhatatlanul szeretem magát.

— De a mamának csak ki tudja mondani?

4385. — Ön a leányomat kéri!?... Tudja-e, hogy egyetlen leányom?!

— Tudom... Nem is kérek többet, csak egyet.

4386. A báró igen szavatartó ember. Mesélik, mikép lett ennek egyszer áldozatává.

Valami dolga volt egy szegény varróleánynál, a kinél fehérneműit varratta. Azt akarta tőle kérdezni, hogyan lehetne valamit megigazitani és a helyett, hogy igy kezdett volna: „szeretném tudni kedves kisasszony stb.“ kibicsakolván valahogy a nyelve, azt találta mondani:

— Tudnám szeretni kedves kisasszony...

Mire a leány sietett kijelenteni:

— Én is!

Igy lett a báró szigoru szavatartásának áldozatává, mert bizony báróné lett a varróleányból.

4387. Ha a tisztelőd harmincadikáig nem kérte meg a kezedet, elsejére már ne is várd.

4388. — A kisasszony kezét kérem!

— Leányom már el van jegyezve.

— Nekem tegnap mondta, hogy kérjem meg a kezét!

— Ah!... tehát ön az? Akkor örvendek.

4389. — Te is ily iszonyu zavarban voltál, mikor a feleséged kezét megkérted?

— De mennyire!... nyakig usztam az adósságban.

4390. — Nem vagyok szép, nem vagyok szellemes, ön tehát csak pénzemért akarna elvenni.

— És még azt mondja, hogy nem szellemes!

4391. — Midőn megkértelek egy egész órán át szótlan maradtál.

— Ez volt éltem legszebb órája.

4392. — Mondja csak, kisasszony, ha megkérném önt, igent mondana?

— És ha tudná, hogy igent mondok, megkérne?

4393. — Kit tartasz ideális férfinak, Ida?

— A ki engem megkér.

4394. — Barátnőjétől hallom, hogy nem jön hozzám feleségül.

— Azért is megyek.

4395. — Szeretem az ön leányát, adja nekem feleségül.

— Minők a jövőbe vetett reményei?

— Nagyon jók, ha ön igent mond.

4396. — A személye ellen nincs kifogásom, de minők a viszonyai?

— Minden viszonynyal felhagytam.

4397. Kisasszony, az anyám küldött: kérdezném meg öntől, hogy férjül fogadna-e engem?

4398. — Nem is hiszi, mennyi kérőm volt már.

— Nem is hiszem.

4399. — Ajánlata nagyon megtisztelő, de figyelmeztetem, hogy leányom nem normális.

— És miben nyilvánul ez?

— Nos abban, hogy magához menne nőül.

4400. *Hölgy*: Holnap szépen söpörje ki a szalónt, majd jön valaki, aki térdelni fog előttem!

4401. — Kisasszony, legyen a nőm s én a tenyeremen fogom hordani.

— És akkor miből élünk? Ha ön a tenyerén hord, kezét másra nem használhatja.

4402. — Utólszor mondom önnek, hogy nem leszek a felesége.

— Utólszor?! Óh, hála Istennek! Ha most még egyszer megkérném, ugy-e, igent mondana?

4403. — Miből következteted, hogy kollegád megnősül?

— Tegnap kérte meg a bárónő kezét.

— Akkor a következtetésed csakugyan alapos.

4404. — Csak egy hónap mulva felelhetek majd ajánlatára.

— Jól van, kisasszony, várok türelemmel. Csak azt mondja meg, hogy igent vagy nemet fog-e mondani?

4405. A gazdag angol panaszkodott, hogy bár három lányával fejenkint kétszászezer korona hozományt hajlandó adni, még sem akadt még kérője.

A jelenlevő irlandi nagy bókolással eléje lép és igy szól:

Ha nincs kifogása, *kettőt* kérnék belőle.

4406. — Udvarlóm azt mondta, hogy meghal, ha meg nem hallgatom.

— Hát meghallgattad?

— Persze. Csak nem veszem a lelkemre. Azt mondtam neki, hogysem értem meghaljon, inkább *éljen* értem.

4407. — Hová oly sietve?

— Megkérem a bankár leányát.

— Melyiket?

— Az attól függ, milyen kedvben van. Ha jó kedvben van, a legfiatalabb kezét kérem, ha roszban, akkor a legöregebbét.

4408. — Ha én önhöz mennék feleségül, édes mama soha sem szólna egy szót sem!

— Ez a főoka annak, hogy megkérem.

4409. Ha előlegez nekem hatezer koronát a leánya hozományából, adósságmentes vőre tehetne szert!

4410. *Kérő*: (leendő jegyese szobalányához):

Holnapra legyen szives urnője szobáját kisöpörtetni, térdenállva akarom kezét megkérni.

4411. — Akar-e a feleségem lenni, kisasszony?

— Sajnálom, nem.

— Akkor talán nőül menne az én barátomhoz? Megkért, hogy szóljak önnek, ha engem visszautasit.

4412. — Ugyan menjen! Az olyan szélcsap embernek, mint maga, nem lehet komoly szándéka.

— Hogyne lenne, mikor jól ismerem a vagyoni viszonyait!

4413. — A báróné végre férjhez ment negyedik kérőjéhez.

— Hát annyi volt neki? És mi lett velük?

— Az első vizbefult, a másodikat vadászaton agyonlőtték, a harmadik megőrült, de a legszerencsétlenebbül mégis csak a negyedik járt.

— Hogyan?

— Elvette!

4414. A kérők közt nagy a különbség: az egyik a szőkéket szereti, a másik a — pénzt.

4415. *Kertésznő* = Ágnyes.

4416. *Kerület* = körtánc.

Kés.

4417. Ha a két pengéjü kés bicsak, akkor a három pengéjü tricsak, az egy pengéjü pedig csak.

4418. *Késedelem* = köszörüs bolt.

4419. *Késező* = vicinális vasút.

4420. *Késlekedik* = agyonszúr.

4421. *Kételkedik* = kettős l-betüt használ.

Kétértelmü.

4422. — Az a kollegám ügyetlen ember. Még uszni sem tud.

— Uszik ez már régen — de szárazon.

4423. Mikor Bánk bán és társai 1213-ban összeesküdtek Gertrud királyné ellen, János esztergomi érsekhez fordultak tanácsért: megöljék-e a királynét, vagy sem? Az érsek ezt irta: A királynét meggyilkolni nem kell félnetek jó lesz ha mind beléegyeznek én nem ellenkezem.

Ezt igy olvasták:

A királynét meggyilkolni nem kell félnetek, jó lesz; ha mind beleegyeznek, én nem ellenkezem.

Pedig ő igy értette:

A királynét meggyilkolni nem kell, félnetek jó lesz, ha mind beleegyeznek, én nem, ellenkezem.

4424. Volt a faluban vén kisasszony, ki azokat a régi kalapokat viselte, melyekben a fej a kalapnak csak a hátsó részét foglalta el, az ily kalapnak persze nagy skatulya kellett, oly nagy, hogy valami cilinder is elfért benne. Történt, hogy a faluból egy hivatalnok máshova lett helyezve.

— Nagysád, szabad kérnem egy heverő skatulyát a cilinderem számára, — kéri az aggszűzet.

— A skatulyáimra szükségem van, — szólt a kisasszony, hanem kölcsönképen adhatok egyet, melyet aztán uj otthonába érve, lesz szives visszaküldeni.

A küldemény igy cimezve érkezett meg:

N. N. urnő

egy értéknélküli vén skatulya stb.

4425. Két éltes kisasszony volt a dohánytőzsdében, az egyik félrerakta a világosabb szivarokat egy skatulyába s ezekből válogatott a szomszéd.

Egykor ez a hölgy nem volt a boltban s a másik szolgálta ki a vevőket, ez a rendes skatulyát adta elő.

— Hol van a másik skatulya ? — kérdi a vevő.

— Sétálni ment, — válaszolt a kiszolgáló.

4426. — Kisasszony, meg nem foghatom kegyedet.

— Nem is tanácsolnám !

4427. — Az ön felesége valóban nagyon egyszerü asszony.

— Sőt ellenkezőleg ! Tudná csak, hány darabból van összetéve !

4428. Két ur belép a vendéglőbe.

— Mit parancsol? — kérdi az egyiktől a pincér. — Van borjusült, borjupörkölt és marhasült.

— Borjusültet.

— És a tekintetes ur? — fordult a másik vendéghez.

— Borjut.

— Olyan borjut, mint a tekintetes ur? — kérdi a pincér a másik vendégre mutatva.

Kevély.

4429. — Nem szégyenled magadat társaid előtt? Azok mind oly tiszták, és te oly piszkos vagy.

— Én, kérem, nem vagyok kevély.

4430. A kevély sokkal büszkébb, semhogy hiu lehetne.

4431. A pont felfujta magát, igy származott a nulla: a semmi.

Kéz.

4432. Ha a házi kisasszony egyetlen ujján ezereket érő gyürük vannak, mit érhet meg az egész keze?

4433. — Várj csak fiam, mielőtt bevinned irásbeli gyakorlatodat, ide egy pontot teszek, mert hiányzik.

— Óh a világért sem, a tanár ur szigoruan meghagyta, hogy idegen kéz ne nyuljon hozzá.

4434. — Fájdalommal kell kijelentenem, ha még ma is hiába esdek angyali kezéért, — akkor utoljára voltam itt ma.

— Ha szavainak valóban komoly értéket lehet tulajdonitani... csakugyan... lekötelez.

4435. — Miért tartja a házi ur oly soká a zongoramüvész kezét?

— Mert ez idő alatt nem játszhat.

4436. P. Rocco igy szólt:

A ki igazán megbánta büneit, emelje fel a jobb kezét.

Mindenki felemelte.

— Szent Mihály villámpallosoddal vágd le mind a kezeket, mik nem igaz bünbánatból emelkedtek a magasba.

Mindenki leeresztette a kezét.

4437. Az uzsorás télen sem hordott keztyüt.

— Ez aztán csak fázhatik — szólt az egyik adósa.

— Hogy fáznék, hisz a kezei mindig a mi zsebünkben vannak.

4438. — Óh hányat boldogithatna ez a pici kéz!

— Csak egyet.

— Óh ha az enyim lenne, hány hitelező volna boldog.

4439. — Micsoda szép keze van magának!

— Az már igaz lehet, mert a nagyságos asszony is azt mondja, hogy ennek a Mariskának mindig a kezére kell nézni.

4440. — Udvarlóm szeret.
— Bizonyos vagy benne?
— Megkérte kezemet.
— Az nem bizonyit semmit.

4441. — Bankár ur, én fontos ügyben jöttem önhöz; adja nekem kedves leányának kezét.
— Bocsánat, de nem szolgálhatok vele, mert már nem az enyém.

4442. — Láttad azt a hires lábmüvészt, aki a lába ujjai közé tollat vett s végig irt egy egész lapot?
— Láttam, igazán nagyszerű kézirat.

4443. — Cigányasszony kérte a kezemet, hogy kiolvassa a jövendőmet.
— Óh, kisasszony, adja nekem a kezét, én kiolvasom belőle az én legszebb jövőmet!

4444. — Hány kezed van?
— Kettő.
— Melyik a jobb kezed?
— Az enyém mind a kettő egyformán jó.

4445. — A nyelvét már láttam. Most kérem a kezét.
— Ah, orvos ur, ily hirtelen. . .

4446. — Nyujtsa kezét!
— Nincs benne semmi.

4447. A leányok kezei iránt most csak a keztyüsök érdeklődnek.

4448. Kisasszony, felajánlom a karomat, ön pedig adja nekem a — kezét.

4449. — Mit ad önnek a főnök naponkint?
— A kezét.

4450. Az ön keze oly pici, hogy alig fér el rajta egy csók.

4451. A szomszéddal nem jó kikötni: az mindjárt a kezével beszél.

4452. Engedje meg kisasszony, hogy miután szíveink már megértették egymást, keze iránt alkudozásokat folytassak kedves atyájval!

4453. — Mit jelent az, ha a balkezem viszket?
— Hogy meg fogja vakarni

4454. Csókold meg a kezet, mely szült.

4455. *Kézfogó* = { tinta. / rabbilincs.

Keztyü.

4456. Hadik András 1781. okt. 15-én Berlint elfoglalván, Berlin cimerével diszitett két tucat női keztyüt hozott a királynőnek. Mária Terézia kegyesen fogadta az ajándékot, de nem telhetett benne kedve mert mind a két tucat felemás — csupa balkézre való volt.

4457. — Te ugy látszik ritkán mosakodol.
— Miért?
— Anya mondja, hogy csak keztyüvel lehet hozzád nyulni.

4458. Olyan vagyok, mint a félkeztyü. Nincs párom.

4459. *Kicsapongó* — láng.

4460. *Kifogás* = halászat.

4461. *Kifogásoló* = kocsis.

4462. *Kikelet* = protestálás.

4463. Három féle *kin* van — a kin a künn és a fájdalom.

Kina.

4464. — Mért hivják a kinai ezüstöt kinai ez üstnek?

— Mert a kik ezüstnek tartják valóságos kinézerek.

4465. A kinai valamelyik budapesti ritkasággyüjtőnél szobrocskát talált evvel a felirattal:

Kinai bálvány.

Haza érvén 20 koronás aranyat helyezett el gyüjteményében s a cédulára ezt irta: — európai bálvány.

4466. A kinai kedves halottja sirjára néhány szem rizst helyez, amit egy europai matróz meglátva csufondárosan kérdi:

Ugyan mikor fogja halottad a neki szánt rizskását megenni?

— Akkor, a mikor a ti halottaitok megszagolják a sirjukra ültetett virágot — volt a válasz.

4467. — Miért voltál olyan nagy zavarban, mikor Kináról beszélgettünk? Miért mondtál Peking helyett mindig csak Pekket?

— S te még kérded? Csodáltak is, hogy még csak el sem pirultál; no én egy fiatal ember előtt sohasem mondanám ki a Pekk — izét.

4468. — A magyar nyelv hasonlit a kinaihoz.

— Hogy hogy?

— Hát ez nem hangzik kinául: Koccintcsunk csak!

4469. *Kina* = fogfájás.

4470. *Kinálat* = konflisló.

4471. *Kinanya* = anyós.

Kincs.

4472. — Ön vén skatulyának nevezte a kisasszonyt.

— Az igaz, de hozzá tettem: „mely drága kincset rejteget.“

4473. A ki *kincset* talál, barátot talál.

4474. *Kincstár* = Bánya.

4475. *Kinin* = fájos foghus.

4476. *Kíntorna* = kötelező torna.

Kirakat.

4477. *Kirakat* = erkély.

4478. — Ki az a hölgy azzal a sok ékszerrel?

— Aranymüves leánya.

— De hogyan rakhat föl ennyi ékszert?

— Az apja eleven kirakatnak használja.

Király.

4479. — Mi a király?

— A király oly egyéniség, a kinek a tekintélye határtalan, a kinek a szava törvény, és a kinek mindenki engedelmességgel tartozik.

— A mama is király?

4480. II. Fülöp spanyol király valamikor egyszerü öltözetben fel- s alájárt Madrid közelében létező egyik mulató kastélyában. A kastély mellett elmenvén egy mester ember, minthogy annak ajtait nyitva találta, oda bátran belépett.

Bámulta a pompát, melyben a királyi szobák diszelegtek, leginkább érdekelték a kifüggesztett remek szépségü képek.

A szobákban sétálgató királyt valamely felügyelőnek nézvén, ismételve kérdezte tőle, vajjon ez vagy ama kép mit jelent? Fülöp nagy szivességgel vezette a mesterembert a szobákon keresztül s minden kérdésére

megadá a kivánt felvilágositást; midőn már bejárták mind a szobákat, a mesterember barátságosan fogja a király kezét, megszoritja s mondá:

Igen köszönöm szivességét kedves barátom! Bambicz Mihály a nevem s a Márton-utcában lakom. Ha netán arra vezetné utja s hozzám befordulni találna, szivesen fogom látni s egy pohár jó borral megkinálni . . .

— Az én nevem pedig második Fülöp — mondá a király, — többnyire Madridban tartózkodom és ha kegyed hozzám beszólni kivánna, szintén szivesen fogom látni s egy pohár borral megkinálni.

4481. A királyt figyelmeztette a főudvarmester, hogy a meghivott nem udvarképes.

— Akkor kettőnknek külön teritsen — volt a válasz.

4482. — Szeretném látni a királyt.

— Nemsokára itt lesz.

— Miről lehet megismerni?

— Arról, hogy ő senkinek sem köszön s hogy ő neki mindenki köszön.

Nemsokára megjelent az udvar, mindenki köszönt, csak a király és a paraszt tartotta fen a kalapját.

— Mit gondolsz, — kérdé XIII. Lajos — ki a király?

— Mindenesetre kettőnk közül az egyik — szólt a paraszt.

4483. — Látta-e már a királyt?

— Láttam hát! Hogyne láttam volna?! Egyszer az indóháznál láttam szemtől szembe! Vadászni ment Ő Felsége. Meg is néztem jól, csakhogy azt mondták, hogy hát nem ő volt!

4484. — Minő erényekre van szüksége az uralkodónak.

— Mindazokra, mikre Felségednek szüksége vagyon.

4485. A királynak e három dolgot kell megszivelnie:

— Először, hogy emberek fölött uralkodik, másodszor, hogy törvény szerint uralkodjék, harmadszor, hogy nem mindig uralkodik.

4486. Az ön védszentje tehát nem borromei Szent Károly, hanem Nagy-Károly császár? Kár hogy nem császár.

Müller Károly: Avval vigasztalom magamat, hogy Felséged sem szent.

4487. Ferenc császárnak az volt a szójárása. „Majd intézkedünk“ de azért persze nem intézkedett, csak azért mondta, hogy lerázza a kérelmezőt a nyakáról.

Egyszer szegény pór rándul fel Bécsbe, hogy baját személyesen előadja a császárnak; elküldötték a borbélyhoz, hogy előbb nyirassa le a szakállát; a borbélynak aztán elmondta az atyafi, hogy milyen járatban van, a borbély pedig megjegyzi, hogy kár volt ide fáradnia, mert a császár mindenkit elbocsát avval, hogy: „majd intézkedünk“, de nem intézkedik.

Mikor aztán a kérelem elmondása után megszólalt a császár és azt mondotta: „majd intézkedünk," a megrémült ügyesbajos ember elszántan viszonzá:

Akkor hát kár volt ide fáradnom felséges uram, mert a borbélytól hallom, hogy felséged mindenkinek azt mondja: „majd intézkedünk" s aztán ad akta van téve minden.

— Mit?— kiáltott a császár. —Azt mondta magának a borbély? No hát most csak azért is intézkedem, hogy ne legyen neki igaza — s csakugyan intézkedett.

4488. Ha ő Felsége vadászni megy, csak nem saját maga cipeli a puskát?

— Ugyan már hogy gondolhat ilyent? Ha vad kerül a király elébe, még azt is ugy hajtják, hogy ő Felsége elé kerüljön a legtöbb, a fölovászmester tartja oda neki a fegyvert, ő Felsége éppen csak, hogy a kakast megnyekkenti, — ha kedve tartja.

4489. A szökött katona avval indokolta szökését, hogy rosszul áll a király sora.

— Várj két hétig fiam — szólt a király — ha sorsom nem fordul jobbra, együtt szökünk meg.

4490. — Hol lakik?

— Ő Felsége a király-utcában.

Kisasszony.

4491. — Hány éves a kisasszony?

— Már nem fényképészteti, csak festi magát.

4492. A kisasszony egyszerre csak idegen fiatal emberrel jelenik meg.

Atyja felháborodva kérdi:

— Ki ez az ur?

A leány ártatlanul szól:

— Az ösvényen kérdezte. hogy velem jöhet-e? Azt hittem, hogy eltévedt és fél magában, hát magammal hoztam.

4493. — Kis lányom, vannak *honatyák*, *honlányok*, *honfiak*. Téged hogy neveznének?

— Engem, felelt szemérmesen a kis lányka, — honkisasszonynak.

Kisértet.

4494. Megesküdött a neje halálos ágyánál, hogy soha sem nősül meg.

A nőnek volt egy kis öcscse s az volt az eskü célja, hogy özvegyen maradván a férj, a vagyon a nő öcscsére szálljon.

Év év után mult, a férfi megtartotta az esküjét, a gyerek megnőtt s beleszeretett a harmadik szomszéd falu birtokos leányába — a lány viszonozta szerelmét s a boldogsághoz már semmi sem hiányzott, mint a bácsi megegyezése — és pénz.

E viszonyról a fiu mélységesen hallgatott.

A szomszéd bucsu alkalmából az öreg megismerkedett a lánynyal, megszerette s azt mondva, hogy már elég soká volt özvegy, elment leánynézőbe.

Itt először azt gondolták: azért jött, hogy a fiu számára kéri meg a lányt a miért aztán a legnagyobb örömmel fogadták, mikor azonban megtudták az öreg ur szándékát, tanácsot ültek, miként szabadulhatnának meg tőle.

A kisasszony azt hajtogatja, hogy ki nem állhatja a füstöt.

Az öreg megfogadta, hogy abba hagyja a dohányzást.

A kisasszony kijelentette, hogy egész nap mást sem tesz, mint ujságot, könyvet olvas — (az urfi elbeszélte, hogy az öreg ki nem állhatja a könyveket).

Az öreg megigérte, hogy minden könyvet megvesz neki.

Már csak egy kibuvó volt.

A hálószobába vonultak, lefeküdtek s az öreg nem győzte dicsérni a leányt, hogy milyen művelt, olvasott — feleletül a fiu elkezd hortyogni.

Jó sokára, kitárul az ajtó s megjelenik egy fehérbe öltözött nő.

Odalép az öreg ágyához, megfogja a kezét és szól:

Megesküdtél, hogy sohasem nősülsz meg, tartsd meg esküdet, különben minden éjjel megjelenek.

— Mariskám, Mariskám, — kiáltja az öreg, megtartom eskümet.

Egy csók röppent el — s a jelenség eltünt.

— Öcscsém! öcscsém! — keltegeti a fiut — nem láttál, nem hallottál semmit?

A fiu pedig ugy tett, mintha mély álomból zavarta volna fel.

— Mi történt?

— Itt volt a néném, figyelmeztetett eskümre; megigértem neki, hogy megtartom eskümet, de most mit szóljak a leánynak... Tudod mit, azt fogom mondani, hogy meg akartam tréfálni s nem is az én számomra, hanem a te számodra kértem meg.

— Én szegény vagyok, én nem nősülhetek.

— Tedd meg a kedvemért, vedd el a leányt, rátok iratom a jószágot.

Másnap megvolt a kézfogó.

Évre rá az öreg bölcsőt ringatott s a magasba tekintve szólt:

— Mariskám, csak meg vagy velem elégedve!

Ha tudta volna, hogy a menye volt a kisértet!

4495. Avval dicsekedett, hogy nem fél, éjfélkor elmegy a temetőbe s szöget ütt az az anyja fejfájába.

El is ment de nem jött vissza, a szöggel a ruháját szögezte a fejfához s midőn nem tudott e miatt indulni, ijedtségében szélütötte.

4496. A suszter avval dicsekedett, hogy ő a halottaktól egyáltalában nem fél.

Kiteritették a nagy beteget s meghivták virasztásra a susztert, kit éjfél táján magára hagynak.

A magával hozott munkát fütyürészve folytatja.

Üti a tizenkettőt.

A halott felemelkedik s halk hangon szól.

— A halott mellett virrasztani illik, nem pedig fütyülni.

A suszter oda lép, kalapácsával fejbe legyinti a holtat s szól.

— A halottnak nem illik beszélni.

Kitérés.

4497. Két angol találkozik London utcáin, egyikük sem akar kitérni. Az egyik kivesz egy nagy napilapot, a másik oda szól hozzá: Uram, ha elolvasta, küldje hozzám.

4498. — Térj ki, mert különben meglátod, hogy mi fog történni!

Kitér s aztán kérdi:

S ha nem térek ki, mi történt volna?

— Én tértem volna ki.

Kitüntetés.

4499. A sanmarinói főkonzul engedélyt kapott, hogy ezentul tábornoki egyenruhát hordhasson — házhoz.

4500. *Kiváló* = barackmag.

Kíváncsiság.

4501. Nagyon kíváncsi vagyok megtudni, hogy Krisztus Urunk az utolsó vacsorán vörös vagy fehér bort használt-e? — kérdi a hitoktatót a korcsmáros csemetéje.

4502. — Van pénzed?

— Nincs, hát neked?

— Nekem sincs; csak arra vagyok kíváncsi, hogyan fognak kilökni, ha nem fizetünk?

4503. *Idegen*: (egy régi kastély megtekintése után:) Mit kap ön a kalauzolásért?

Felügyelő: Arra magam is kíváncsi vagyok.

4504. A vasuti állomáson hosszabb időre állt meg a vonat, mikor a perronon valaki elkiáltja magát:

— Májer! Májer!

Egy utas kíváncsiságtól gyötörtetve kidugja fejét az ablakon. Ebben a pillanatban valaki hatalmasan pofon üti és futásnak ered.

Hiába kiabált hogy „fogják meg, fogják meg“, a tettes elmenekült, csak a kalauz

jött oda és kérdezte a nagy lárma okát, mire az utas elpanaszolja a rajta esett inzultust.

— Hát csakugyan nem Májernek hivják? — kérdi a kalauz.

— Persze hogy nem; az én nevem Tollas Márton.

— Hiszen akkor önnek az egész dologhoz semmi köze sincs — jegyzé meg a kalauz és nyugodtan elmegy.

4505. Husz év mult el azóta.
A pályaudvaron sétál.
Egyszerre eléje áll egy ur s szól:
— Ismer engem?
— Nem.
— Pedig már találkoztunk.
— Nem emlékezem.
— Husz év előtt volt.

— És erre még ma is emlékezik?

— Egész pontossággal. Ön ismételten kiáltotta: Májer, Májer! — egy utas kidugta a fejét az ablakon, ön ezt az utast pofon ütötte. Ez az utas én vagyok, — szólt s oly két hatalmas nyaklevest mért kölcsönbe, hogy a kamatok is benfoglaltattak.

Mire a kifizetett magához tért, a vonat már elment.

Kívánság.

4506. Az öreg ur ezt kiváná unokaöccsének ujév alkalmával:

— Kívánom kedves unokaöcsém, hogy az uj év folytában szorgalmasabb és okosabb légy, mint az előbbiben.

— Köszönöm szépen — és bácsikának is tiszta szivből ugyanezt kívánom.

4507. — Isten veled édes fiam. Légy jó és becsületes és őrizd meg testedet és lelkedet a büntől.

— Viszont kívánom.

4508. — Béküljenek ki.

Férj: Én azt kívánom neked, a mit te nekem.

Nő: Már megint kezded?

4509. — Váljék egészségére.

— Nem prüsszentettem.

— Akkor hát ne váljék egészségére.

— Köszönöm.

4510. *Házmester*: Kivánok szivemből ez uj esztendő napján nagyságos urnak minden jót.

Háziur (zsidó): Mi közöm a maguk ujévéhez?

Házmester: (zsidó ujévkor) mint fennt.

Háziur: Mi köze magának a mi ujévünkhöz?

4511. — Amig a világ lesz, álljon e palota.

— Söt még tovább is.

4512. A szolga elfelejtett jó éjt kivánni, furdalja is a lelkiismeret, bemegy a vendéghez s felébreszti.

— Gazember, mit akarsz?

— A mikor tegnap este elvittem a csizmáit, elfeledtem jó éjt kivánni, csak azért jöttem.

4513. Istenem be boldog vagyok, hogy még ma senki se kivánt boldog ujévet!

4514. — Valami kellemest akartam önnek mondani, kisasszony, de kiment az eszemből.

— Ugyan mi lehetett az?

— Igazán nem emlékszem. . . .

— Talán jó éjt akart kivánni?

4515. Siratják Boszniába vonuló katonafiukat.

— Legyenek nyugodtan — szólt ez. — Baj nélkül jövök én onnan haza, sőt haza hozom az első fejet is, a mit levágok.

— Nem baj, ha fej nélkül kerülsz is haza, csak egészséges légy — szólt siránkozva az anya.

4516. — II. Fülöp spanyol király vadászni ment nagy kisérettel s a hirtelen támadt vihar éjjelre egy parasztházba kergette őt és kiséretét. Szegény embernek tönkre tették a házát. Reggeli indulás előtt mondja a király a parasztnak:

— Köszönöm az éjjeli szállást, kérj valamit s én megadom.

— Én csak azt kérem Istentől, hogy sokáig élj és hogy többé egymást ne lássuk.

4517. — Azt kivánom, bár némulnál meg, hogy ne hallanám a hangodat.

— Inkább *te* süketülj meg, akkor sem fogsz engem hallani.

4518. — Nekem csak *egy kivánságom* van.

— És az?

— Hogy minden kivánságom teljesüljön.

Kocsizás.

4519. — Minek neked a kocsis?

— Hogy gyorsabban haladjak.

— Pedig többre mennél, ha gyalog járnál.

4520. — Mindig jónak kell lenned édes fiam, mert különben bánkódni fogok, megbetegszem, meghalok és a temetőbe visznek.

— Ugy-e mama, ha azután a temetőbe kocsizunk, akkor szabad nekem a kocsis mellé a bakra ülnöm?

4521. Fa, ág nélkül, gyökér nélkül,
Bármily élénk, sohsem zöldül.
= *Kofa.*

Kohn.

4522. — Bátorkodom magamat bemutatni, nevem Kohn!

— Mindjárt gondoltam.

4523. — Azt értem, hogy sasnak a fia is sas, de hogy lehet egy Kohnnak a fia Rákóczy, ezt nem értem.

4524. — Örülök, hogy Kohn urhoz szerencsém van.

— Kérem engem Kissnek hivnak.

— Talán mégis eszébe jut, hogy Kohnnak hivják.

4525. — Két részből áll — a második az elsőből jön, leül az egészre s meghüti magát = *Bálkón.*

4526. — Estére jöjj a balkón alá.

— A házatokon két erkély van; melyik a tied?

— Az a balkón, a mely a ház jobb felén van.

— Akkor az nem balkón, hanem *jobb*kón.

4527. Hallja maga közlegény Kohn, ne feszitsen és ne hencegjen, ugy mintha maga volna az egyetlen Kohn az egész világon!

4528. — Mit vél, szükséges és hasznos volna-e a fuzió?

— Minden esetre Felség, de kivált a *kon*fuzió!

— Köszönöm abból már elég volt.

4529. Kohnnal senkisem konkurálhat.

4530. — Rákóczinak hivnak.
— Nekem Hunyadi a nevem.
— Én is Kohn vagyok.

Kohn-féle *okoskodások*:

4531. A becsület olyan hipotéka, a mire nem lehet ugyan előleget kapni, de eladni mégis lehet.

4532. Ha az ősapáink is házaltak volna, Jeruzsálem sohasem pusztult volna el!

4533. Könnyü volt őseinknek átmenni a vörös tengeren, ha senki sem kérte tölük a hidpénzt.

4534. Kolerás időben rosz élni, de meghalni — még rosszabb.

4535. Amennyi igazság van a földön, az mind bele fér a pénztárcába.

4536. Kérdi tőlem a sógorom, mi az az „egyenlő“? Azt a tanácsot adtam neki, hogy jobbról is balról is pofoztassa fel magát, akkor kétszeres fájdalompénzt kap és mind a két oldalt feldagad. Ez az „egyenlő“!

4537. *Concurs* = Kohnokat oktató tanfolyam.

4538. *Conjungere* = ifjabb Kohn.

4539. *Ego parvum concepi* = megfogtam a kis Kohnt.

4540. *Salvus conductus* = Kohn eldugta a szalvétát.

4541. *Kontrolör* = Kohn nevezetü ellenőr.

4542. *Socii Catilinae post caedes suorum conveniebant* = Kata Linával disznóölés után Kohnhoz mentek.

4543. *Constitit* = *Kohn* megállt.

Kolbász.

5444. *Kolbász* = fokhagymázott husvagdalék, töltelékes tolondék.

5445. A kolbász jó volt, csak a végei voltak nagyon közel egymáshoz.

5446. Ha atyád disznót öl, mondd meg neki, hogy a hurkák végei egymástól jó távol legyenek.

5447. *Tanár*: A Röntgensugár még a kőfalon is átvilágit. Fényében mindent fel lehet ismerni.

Hentes: Azt a Röntgent szeretném én látni, a ki azt mutatja meg, mi minden van az én kolbászaimban.

5448. Magyarból németre fordittatott a tanitó az iskolában. A sok magyarázgatás közben eszébe jutott, hogy az egyik fiu szülei disznóölésre készülnek. Mindjárt fölhivta a fiut:

— Nálatok holnap disznóölés lesz, ugy-e?

— Igenis.

— Hát hogy van az németül: „hozz nekem egy kis friss kolbászt?“

5449. *Káplár* (az ujonchoz): Mi az ördög, maga mintha parfümirozná magát! . . Mi? . . . Nem? . . . hát akkor mitől van olyan jó *kolbász*-szaga?

5450. — A hentes a te költeményeidbe takarva árulja kolbászait.
— De csak a jobb fajtájuakat.

5451. *Szakácsnő leveléből*: „Nem tudok ma mit irni, a mellékelt kolbászszal vagyok igaz és hű Marid.“

Koldus.

5452. — Maga Budán is koldul, hisz tegnap láttam Pesten koldulni.
— Ott van a fióküzletem.

5453. — Mire néz a koldus?
— Az adakozó kezére.

5454. — Hogy van az, hogy te mindig kapsz alamizsnát?
— Meglesem, hogy hova megy a pénzes levélhordó, aztán oda megyek én is.

5455. — Kegyeskedjék egy kis alamizsnával hozzájárulni egy temetés költségeihez. . .
— Itt van husz fillér. . . De hát hol lesz a temetés és kit temetnek? . . .
— Itt lesz a szomszéd pálinkamérésben, és a bánatomat fogom eltemetni.

5456. — Koldus van oda künn.
— Mit akar?

5457. Rudolf császárt, egy alkalommal az utszéli koldus e szavakkal szólitá meg:

— Rudolf testvérem! Boldogits egy szegény embert kis adománynyal.

— Mióta vagyunk mi ketten testvérek? — kérdé a császár.

— Ej! viszonzá az — tehát nem testvérek vagyunk valamennyien Ádám idejétől kezdve?

— Igazad van, — mond a császár — e pillanatban alig jutott eszembe — és zsebébe nyulva onnan egy fillért vesz ki és markába nyomja a koldusnak, aki szinte panaszolva mondá:

— De egy fillér mégis csak kevés, ha a nagy császár nyujtja szegénynek.

— Micsoda? — mond a császár. Kevés? Barátom, ha Ádám után valamennyi testvéred neked csak annyit is adna, a mennyit én adtam, akkor rövid idő multán bizonyosan te lennél a világ leggazdagabb embere!

5458. — Ha a fát felvágja, kap ebédet.

— Mi van ebédre?

5459. — Mindig azon aggódom, hogy mint koldus halok meg.

— Én pedig attól tartok — hogy még mint koldus fogsz élni!

5460. *Urnő*: A szegények számára hangversenyt rendezünk s igy ön is fog adományban részesülni.

Koldus: Kegyeskedjék egy beléptijegyet szerezni.

5461. *Koldus*: Kérek egy kis segélyt.
Pék: Segitsen magán.
Koldus (egy kenyeret elemelve): Engedelmével, vagyok oly bátor.

5462. — Kérek egy kis alamizsnát.
— Ma egy hete mint süketnéma koldult, ma meg szépen beszél; ugyan kérem, mondja meg, csakugyan süketnéma?

5463. — Az a koldus, ki minden szombaton husz fillért kap, kéri az összeg megküldését.
— Mért nem jő ő maga?
— Nem ér rá, a korcsmában kártyázik.

5464. — Ha nem segit, oly dologra fanyarodom, mit nem szivesen teszek meg.
— Itt van egy korona s mondja meg, hogy mitől mentettem meg?
— A munkától.

5465. — Üzleti dologban akarok az urral beszélni.
— De hiszen maga koldus.
— Hát az az én üzletem.

5466. — A fiu bizonnyal a fia!
— Nem, hanem az inasom.

5467. — Ha ehhez az emberhez mégy nőül, még koldulni fogsz.
— Óh én őt jól ismerem, ez esetben ő fog koldulni.

5468. — Hogy jut arra a gondolatra, hogy nekem virágcsokrot hozzon?
— Ma tiz éve, hogy önhöz járok kéregetni.

5469. — Kérek alamizsnát!
— Már megint alkalmatlankodik?
— Elfogadok negyedévi előfizetéseket, akkor aztán három hónapon át nyugta vagyon.

5470. — Ki parancsol az Istennek?
— A koldus, mert azt mondja: Adjon Isten ezerannyit.

5471. Benyit a koldus a kapun:
— Kérek egy kis alamizsnát!
— Nem látja — rivall rá az ur, — hogy itt a házban tilos a koldulás?!
— Tessék hát kijönni az utcára.

5472. — Mit kaptál?
— Borsót és munkát.
— Munkát? Micsoda munkát?
— Hát nagy munka volt megenni a borsót.

5473. *Nagysága*: Brr, milyen borzasztó pálinka szaga van magának!

— *Koldus:* Hát azt tetszik gondolni, hogy azért a fillérért, a mit adni tetszik, francia pezsgőt vehetek a snapszbutikban?

5474. Már tiz éve idejárok koldulni, felemelhetnék a négy fillért tiz fillérre.

5475. — Nem vesztette el a pénztárcáját?

— Nem.

— No, akkor örömmel adhat nekem tiz fillért.

5476. *Milliomos*: Itt van szegény ember, két fillér . . . Én is voltam szegény ember . . .

Koldus: Óh, nem lesz megint azzá, ha igy fog takarékoskodni.

5477. — E házba nem megyek többé koldulni.

— Talán semmit sem adnak?

— Adni adnak, de avval fenyegetnek, hogy munkát adnak.

5478. — Maga koldul? Alamizsnát nem adok, hanem munkát!

— Azt is köszönöm. Ha találok valakit aki *munkát* kér, majd ide küldöm.

5479. — Kérek tiz fillért pálinkára!

— Hogy mer maga pálinkára koldulni?

— Mert a nélkül nem tudok élni.

— Akkor akassza fel magát!

— Kérek hát tiz fillért kötélre.

5480. — Kérek egy kis alamizsnát, gyermekeim otthon meghalnak éhen.

— Itt van két korona, de most mutassa meg gyermekeit!

— Csak nem fogom gyermekeimet pénzért mutogatni?

5481. — Hisz csak a minap örökölt és már megint koldul?

— Nem birok meglenni munka nélkül!

5482. — Kérek alamizsnát!

— Nincs semmi!

— Hát akkor minek sétál, miért nem megy dolgozni?

5483. — Nem szégyenli magát, hogy ily erős, egészséges ember létére koldul? Miért nem dolgozik?

— Mert a bizonytalanért nem akarom feláldozni a bizonyost.

5484. — Csak tegnap adtam önnek ruhát s ma megint oly rongyos.

— Jóravaló ruhában csak nem mehetek koldulni.

5485. *Öreg koldus*: Ma utoljára vagyok itt, nyugalomba vonulok.

5486. *Özvegyasszony*: Nem szégyenli magát, hogy egészséges fiatalember létére koldul?

— Jöjjön hozzám feleségül és akkor rögtön beszüntetem az üzletet.

5487. — Mit, csak egy fillért ad?
— Ha magának mindenki egy fillért ad, nemsokára házat vehet.

5488. Már semmit sem ér a mi mesterségünk! Egész napon át talpon lehet az ember és nem keres többet négy-öt koronánál. Már akármelyik hivatalnok is keres ennyit — morfondiroz a koldus.

5489. — Maga koldulni mer és még azt mondja, hogy beteg? Hiszen maga olyan egészségesnek néz ki, mint a makk! Mondja inkább, hogy nem akar dolgozni!
— Hiszen éppen ez az én betegségem.

5490. Két vak koldul. A pajkos deák elmegy mellettük és a nélkül, hogy valamit adna, odaszól:
Nesze, osztoszkodjatok!
Néhány perc mulva a két vak hajba kapott, mert mindegyik azt hitte a másikról, hogy az kaparintotta el az alamizsnát.

5491. Az asszony darab kenyeret ad a koldusnak, mire ez igy szól:
Kérek még két darab kenyeret.
— Miért?
— Ma este vendégeim lesznek!

5492. *Koldus*: Szép nagysága, ha szabad kérnem . . .

Hölgy — (fel nem pillantva): Nem restel az utcán megtámadni egy tisztességes nőt? Szégyelje magát, uram!

5493. — Szabad kérnem egy kis alamizsnát?

— Itt van.

— Szépen köszönöm: ezen szék itt ön mellett talán szabad?

5494. — Mi a foglalkozása?

— Budán siketnéma vagyok, Pesten pedig vak.

5495. — Nem megmondtam magának, hogy ne jöjjön többet?

— Igen, azt mondta asszonyom, de titkárom elfelejtette nevét a lisztából kitörölni.

5496. — Miért futsz oly eszeveszetten?

— Soványitó kurával élek. Ugy elhizom, hogy már senki sem akar adni egy fillért sem.

5497. — Van künn koldus, adjunk valamit neki.

— Bocsásd be, és énekelj neki valamit, ne panaszkodjék, hogy üresen távozik.

5498. — Tehát gorombáskodott az a koldus, a kit kidobtál?

— De mennyire! Mintha csak ő lett volna a báró ur!

5499. — Ez a maga fia?

— Dehogy az enyim, két koronát kell fizetnem napjáért, hogy ezt a gyereket idekölcsönözzék.

5500. — Hát a felesége halála juttatta önt koldusbotra?

— Igen, mert mig élt — ő koldult.

5501. Itt van két zsemlye; régi ugyan, de négy-öt tojással, kis tejjel, vajjal, cukorral és citrommal kitünő felfujtat csinálhat belőle.

5502. — A koldulás egy korona büntetés terhe alatt tilos, — fizessen.

— Még csak harmincegy fillért koldultam össze, várjon legalább, mig a korona együtt lesz.

5503. — Hallottam ma reggel, hogy a rendőrség a koldulást a házakban be akarja tiltani és havi fizetést ad a nyomorultaknak, — szólt a siket.

— Én is ilyesmit olvastam a reggeli ujságban — mondá a vak.

Erre a hirre a sánta táncra perdült.

5504. *Csavargó* (a ház ajtaját zárva találva) : Még ilyen csavargó népet se láttam soha. Ezek soha sincsenek itthon.

5505. — Nagyságos uram, könyörgöm alássan, segitsen egy szegény kolduson.

Ficsur (sértődve): Hogy mer velem igy beszélni? Hát ugy nézek én ki, mint aki koldulni segithetne?

5506. — Nagyságos ur kérem, könyörüljön rajtam és adjon valami alamizsnát, hogy egy kis meleget ehessem.

— Rosz helyre fordult. Nekem annyim sincs, hogy valami hideget egyem.

5507. — Bárcsak több dolog akadna!

— Csak nem akarsz dolgozni.

— Dolgozni nincs szándékom, de ha az embereknek nincs keresetük, nem adhatnak nekünk sem alamizsnát.

5508. A földesur pénzzavarában vendégül hivta meg a környék összes koldusait, uj ruhát adott rájuk s a koldusgunyákban annyi pénzt talált, hogy rendezhette pénzügyeit.

5509. A koldus megszólit az utcán egy hölgyet.

— Nem szoktam alamizsnát adni utcai koldusoknak.

— Nem tesz semmit, — csak tessék megmondani a cimét, elmegyek én a lakására!

5510. — Fáj a kezem, nem volna szives pár kanna vizet hozni a konyhába?

— Kikérem magamnak, én tisztességes koldusasszony vagyok és nem vizhordó.

5511. — Fogja ezt a két fillért.

— Tiz filléren alul nem koldulok.

5512. — Pénzt nem adok koldusnak. Estére azonban eljöhet a feleségével és kaphatnak vacsorát.

— Este nem érünk rá, mert szinházba járunk.

5513. — Hát magának miféle követelése van?

— A vagyonbukottól minden héten két hatost kaptam.

5514. Tény, hogy Magyarországon a koldulásból ipar lett, az iparból meg — koldulás.

5515. — Nem restell ilyen ép, erős ember létére koldulni?

— Talán azért a két fillérért sánta is legyek, világtalan is?

5516. — Ejnye mi dolog ez? Hogy mer maga ugy dörömbözni az ajtón?

— Bocsánatot kérek, azt hittem, hogy senki sincs idehaza.

5517. — Ha a lányommal tizezer koronát kell adnom, koldus leszek.

— Ha kifizettem adósságaimat, én is az leszek.

5518. A kanonok minden szombaton két koronát adott a sánta koldusnak.

Kocsisa a lebujban hallja, hogy emelnek poharat a gazdája egészségére a borozók, mivelhogy annak a pénzén mulatnak.

Átöltözködve a kanonok is felkeresi és megtalálja emberét, ép lábbal.

A legközelebbi szombaton nagy furkósbottal jelent meg a kanonok a templomban.

— Miért jön igy felfegyverkezve? — kérdik társai.

— Csodát láttok ma, meggyógyitom a sántát.

A templomból kimenet, oda szól a koldusnak:

Kelj fel, és járj!

Nagyokat ütött aztán a hátára, mire a koldus látva, hogy ennek a fele se tréfa, elszaladt s többé soha vissza nem tért.

Kolera

4519. — A nagy kolera idejében (1831) az a hit uralta a tótokat, hogy az urak és a zsidók megmérgezték a kutakat. Az uraságokat, papokat megölték, a zsidó korcsmárosnak karót vertek a mellén keresztül.

Novák községe is fellázadt, neki mentek a kastélynak.

Majthényiné betuszkolta a gyermekeket a leghátsóbb szobába, rájok zárta az ajtót, aztán kisietett s megállt a küszöbön:

— Mit akartok édes fiaim?

— Azt mondják, te is mérget kevertél a kutba.

— Melyikbe?

— Még ebbe is.

— No hát adjatok innom abból a kutból — és ivott három pohárral.

A fél falu meghalt, de az uraságot nem bántotta senki.

Kolléga.

5520. — Mi a kolléga?

— A kollega az, a ki azt cselekszi a mit mi cselekszünk.

— Akkor a főhadnagy is kollegád.

— Miért?

— Mert ő is megcsókolja a mamát.

5521. A földmives eljött a plébánia-lakba, ahol az első káplán után tudakozódott, a kinek bizonyos ügyben tanácsát akarta kikérni. Hanem ennek történetesen sürgős dolga lévén, mondá neki:

Csak menjen a kollega urhoz mellettem.

A földmives a szomszéd szobánál kopogtat, belép s ilykép üdvözli a káplányt:

Jó reggelt, kollega ur!"

5522. — Hogyan kezdjem a levelet?

— „Igen tisztelt uram!"

— De hogy szólitsam igen tiszteltnek, mikor a legnagyobb gazember!

— Akkor hát szólitsd egyszerüen: „Kolléga ur"-nak!

5523. *Kolompár* = ökörharang ára.

5524. *Kolostor* = diszebéd Vaszary biboros herceg-primásnál.

5525. *Kommisszum* = komiszság.

5526. *Kommiszárus* = kisboltos.

5527. *Komornyik* = pessimista.

5528. *Komponál* = aki ott le nem ül.

5529. *Kongó* = üres hordó.

5530. *Kontár* = zsinagóga.

5531. *Caveant consules* = kávézzanak a *konzulok*.

Konyha.

5532. — Hirdetéseiben ön mindig dicséri kitünő konyháját és az ételek mégis mindig komiszak.

— De csak látná a konyhát, milyen kitünő!

5533. *Konyhász* = szakács.

Kopácsy.

5534. *Metternich*: Önnek sok irigye van.

Kopácsy: Harminc éve dolgozom rajta, hogy mentől többen legyenek.

5535. — Milyen emberek a káptalanbeliek?

— Az egész káptalan magyar, csak a fele német, a másik fele meg tót — levén tagjai Németh és Tóth nevü kanonokok.

5536. *Kopár* = aszfaltadó. varga.

Koporsó.

5537. — Mely csoda! Im az egészt mindenkor gyülölik élők;
Holtak meglakják. Vedd lábam, s emberek élik,
Éli barom szintugy; derekam nyár uti boszantás.

Kor.

— 5538. Igazán szép, hogy ez a kisasszony nem is titkolja évei számát. Kereken mondja, hogy harmincöt éves.

— Igen ám, de ő már negyven éves!

5539. — Hány évesnek tart, tanár ur?

— Bocsánat, én mennyiségtan-tanár vagyok, nem pedig régész.

5540. — Hány éves?

— A multkor egy ur azt mondta, hogy husz évesnek látszom.

5541. — Hány éves?

— Tizennyolc tavaszt számlálok.

— Számitsa hozzá, kérem, a többi évszakot is.

5542. — Hány éves?

— Kedves anyám tizennyolc éves korában ment férjhez, én husz éves korában születtem, s ő szegény, tavaly halt meg ötvenkét éves korában.

— Akkor, harminckét éves.

— Lehet. . . .

5543. — Hány éves?

— Már husz éves multam.

— Pontosan kérem a korát.

— Husz és harminc közt vagyok . . .

— De kérem, mondja meg, mikor lesz harminc éves?

— Holnap!

5544. — Hány éves?
— A másik nőnek is meg kell mondania a korát?
— Hogyne, ő is tanu.
— Hát két évvel fiatalabb vagyok, mint ő.

5545. — Hány éves?
— Tizenkilenc évvel ezelőtt láttam meg a napvilágot.
— És hány évig nem használhatta a szemeit?

5546. — Hány éves?
— Husz tavaszt láttam.
— Ön ugy látszik nagyon rövidlátó.

5547. — Hány éves?
— Harminc.
— Hogyan? Az utolsó három éven át mindig ugyanezt a kort mondja be.
— Természetesen! Nem tartozom azok közé, akik mindennap mást vallanak.

5548. — Hány éves?
— Ugy sem hiszi el a biró ur.

5549. — Hány éves?
— Tizennyolc.
— Ugy?! Arra, a mit ezután mond, esküt tesz, hát most már igazat mondjon ám!

5550. — Hány éves kisasszony?
A tanu hallgat.
— Talán kinos önre nézve e kérdés?
— A kérdés nem, de a felelet!

5551. — Hány éves vagy?
— Nyolc éves.
— Mióta?
— A születésnapom óta.

5552. — Hány éves vagy?
— Kilenc.
— Fiatalabbnak tartottalak.
— Ön hizeleg, uram.

5553. — Hány éves vagy?
— 1854-ben születtem.
— És ennyi idő alatt nem tudtad kiszámitani, hány éves vagy?

5554. — Hány éves kisasszony?
— Huszonhárom éves.
— És a huga?
— Huszonhat éves.

5555. — Hány éves?
— Az ön korában vagyok.

5556. — Hány éves?
— Husz.
— Itt az áll, hogy huszonegy!
— Egy évig beteg voltam.

5557. — Nézd csak, milyen szomoruan halad. Mintha valami titkos keserve volna.
— A multjában van valami, ami nagyon nyomja a lelkét.
— Ugyan mi?
— Négy évtized sulya.

5558. — Már nem emlékszik rá, kisasszony, mikor együtt jártunk iskolába? . . .
— Valóban. . .
— Persze, persze, azóta megvénültünk, pardon, csak én lettem idősebb.

5559. — Mikor született?
— Csak annyit tudok, hogy nagyon kicsike voltam, mikor születtem. Többre nem emlékszem. Azt is mástól hallottam.

5560. — Mi történt 1896-ban?
— Abban az évben születtem!

5561. — Mi a foglalkozása?
— Színésznő.
— Hány éves?
(Rövid gondolkodás után): Kérem szépen, biró ur, visszavonom a panaszt.

5562. — Ma nagyatyád nevenapja van, imádkozzál érte, hogy minél öregebb kort érjen el!
— De mamuskám, elég öreg már nagyapa, inkább azért imádkozom, hogy fiatalabb legyen.

5563. — Mit gondol, milyen korban menjen férjhez a leány?
— Hát ugy tizenkilenc éves korában.
— És hány éves nagysád?
— Tizenkilenc . . .

5564. — Hogy lehetne segiteni nőm idegességén?
— Ha valami orvos kijelentené, hogy e baj csak bizonyos korban nyilatkozik.

5565. *Biró* (sugva a tanuhoz): Mondja meg egész hangosan: hány éves volt tizenöt esztendő előtt?

5566. — Törödött aggastyán jelentkezik a biztositási hivatalban és biztositani akarja az életét.

— Hány éves?

— Kilencvennégy.

— Akkor sajnáljuk, nem fogadhatjuk el az ajánlatát.

— Miért?

— Mert uraságod már nagyon öreg.

— Ezért? Hát tessék megnézni a halálozási kimutatást, majd meglátják, hogy sokkal kevesebben halnak meg kilencvennégy éven *túl*, mint *innen*.

5567. Monerif ifjitotta magát. Egykor a király jó kedvvel azt mondja neki:

— Tudja Monerif, hogy némelyek azt mondják, hogy már nyolcvan esztendős?

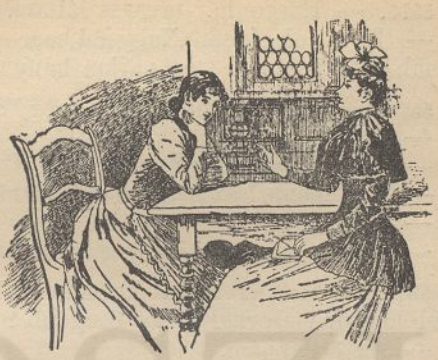
— Igen is tudom, felséges uram, de én el nem vállalom.

5568. — Szomszédnőm nagyra van vele, hogy mennyire halad a korral. . .

— No, a mi éveinek bevallott számát illeti, három évvel marad a kor mögött.

5569. — Kételkedik tán, hogy leányom csak tizennyolc éves?

— Hogy kételkedhetném, egy olyan állitásban, a melyhez öt év óta oly makacsul ragaszkodik?

5570. — A báróné már nem fiatal! Valóban nem értem, miért dicsekszik éveivel?

— Nagyon egyszerü! Ez az egyedülije, a miben fölöttünk előnye van.

5571. — Nem tehetem fiatallá!

— Legyen szives öreggé tenni.

5572. — Mikor volt ön utoljára Budapesten?

— A hetvenes években.

— Igazán! No én kegyedet legfeljebb hatvan évesnek tartottam volna.

5573. *Apa fiához*:

Micsoda ostobaságot cselekedtél? Láttál tőlem valamikor ilyest, mikor a te korodban voltam? . . .

5574. — Istenem, ha annyi ezresem volna, a hány esztendős vagyok!

— Aztán mit csinálna *annyi temérdek pénzzel?*

5575. — Huszonhét tavaszt láttam.
— Igen, óh igen, Nagysád már látott huszonhét tavaszt! . . . és vajjon hány telet?

5576. — Csakugyan férjhez megy?
— Igen.
— A fiatal grófhoz?
— Isten ments! az nagyon is öreg nekem.
— Hát kihez?
— Az öreghez, aki nála sokkal ifjabb.

5577. — Ha az apád harmincnyolc, az anyád harmincöt éves, ki az öregebb?
— Az öregapám.

5578. — Nem kaphatnék oly pénzt, melyet születésem esztendejében vertek?
— Bajosan, mert régi pénzek igen ritkák.

5579. — Vádlott, ön hallotta a vádbeszédet; van-e valami mondani valója?
— Kérném elnök urat, sziveskedjék intézkedni, hogy védőm fiatal kora nekem enyhitő körülmény gyanánt tudassék be.

5580. *Tanár*: Mondjon példát arra, mikor valamely szám a bíróság előtt minden alkalommal kisebbedik.
Jogász: A bíróság előtt megjelenő nők életéveinek száma.

5581. Monte-Karlóban.
— Kisasszony tegye meg az évszámát.
— Huszonkettő.
Kijött harmincöt.
— Ugy-e mondtam?

5582. *Vén lány*: Mit tetszik gondolni?! Én még tulajdonképpen egész fiatal vagyok!
Ur: *Régi* igazság.

5583. A nők életkorát három részre lehet beosztani.
Minden nő ugyanis annyi esztendős:
1. mint a mennyinek mondja magát,
2. mint a mennyinek látszik lenni és
3. mint a mennyi tényleg.

5584. — Tiz év óta nem láttam kisasszonyt! Azóta sok minden történt.
— Öt évvel idősebbek is lettünk!

5585. — Hány éves volt a bátyja?
— Két évvel öregebb volt, mint én.
— Hát maga hány éves?
— Két évvel fiatalabb vagyok a boldogultnál!

5586. — Nénike hány éves?
— Köszönöm kérdését, hála Isten! egészséges vagyok.

5587. — Mit kell tenni, hogy magas kort érjünk el?
— Nem kell meghalni!

5588. Minden asszony csak a templom *első* padjába akart ülni, ami nagy zürzavart okozott minden vasárnap.
Ezen segitendő, a pap a szószékről imigy szólt:
Az első pad az *idősebb* nőknek van fentartva!
Bezzeg üres volt ezután a pad!

5589. — Szegény feleségem nagyon sietett az élettel.

— Hogy-hogy?

— Hát ugy, hogy mielőtt elvettem, három évvel fiatalabbnak vallotta magát nálamnál és mire meghalt, kilenc évvel idősebb volt mint én.

5590. — Már kilencven éves s mily erőteljes öreg ur, dohányos?

— De még mennyire!

— No, akkor nem csoda, füstölt hus mindig tovább tartja magát.

5591. — Mily idősnek gondol?

— A huszas évek vége közepének a kezdetén lehet.

5592. Apagyilkosságért állt törvény előtt a tizenkilenc éves parasztsuhanc. Az ítélkező bíróság, a tettes kiskoruságára való tekintetből, halál helyett nyolc évi fegyházat szabott ki. Hallván az ítéletet a legény nagykoru bátyja, aki annak halála esetén az örökösödés sorrendjébe került volna, oda szól az elnökhöz:

Hátha folyamodnánk az öcsém nagykorusitásáért?

5593. — A te férjed még olyan jól néz ki, pedig már hetven éves.

— Tudod: mi szegény emberek vagyunk; ha módunkban lett volna, hogy a férjem kényelmesebben élhessen, azóta már száz éves is lehetne.

5594. — Ön kilencven éves?

— Nem én, hanem a keresztelőlevelem.

5595. *Az ember*:

Egy éves korában csecsemő.
Tiz éves korában gyermek.
Husz éves korában ifju.
Harminc éves korában férfi.
Negyven éves korában férj.
Ötven éves korában apa.
Hatvan éves korában kezd öregedni.
Hetven éves korában öreg.
Nyolcvan éves korában vén.
Kilencven éves korában ujból gyermek.
Száz éves korában Isten kegyelme.

5596. — És meg tudtad tagadni nődtől azt a drága bundát?

— Azt mondtam, hogy harmincadik születésnapjára megveszem s azóta hallgat.

5597. — Korát okvetlen be kell jegyeznem.

— Legalább olvashatlanul irja.

5598. — Bár meg tudnék halni, már meguntam az életemet.

— Csak tréfál!

— Ugy éljek száz esztendeig, hogy igazat mondtam.

5599. — Hogyan lehet, hogy a gyermek, az anya és apa kora összesen husz év?

— Ugy, hogy az anya tizenhét éves, a gyermek két éves, és az apa egyéves önkéntes.

5600. — Én mindig hazugságra tudom kényszeriteni azt a nőt, ki koromat tudakolja — szólt a háziasszony.

— Mikép lehet az?

— Azt mondom neki: „Egy évvel idősebb vagyok, mint ön. Hány éves is?“ Az évek száma, amit akkor mond, bizonyosan koholt!

Korán.

5601. A töröknél a korán már későn van.

5602. A korán tiltja a bort, de a többnejüséget megengedi, mert jól tudja, hogy józan állapotában senki sem vesz el több asszonyt.

5603. Sem a mekkai Ábrahám kápolnájába sem a medinai Mahomed próféta temető helyére, nem szabad a korán megsértése nélkül semmi idegen vallású embernek bemenni. A holland követ magától a török császártól különös engedélyt nyert a próféta kriptájába való bemenetelre; melyet midőn a helytartó basánál előmutatott, igy felelt a basa:

Én ugyan megengedem bemeneteledet de kijöveteledet soha sem.

Mitől a követ megrettenvén, bemenetelét tovább nem sürgette.

5604. — Ugy-e, ma kora este meg fogsz jönni a klubból?

— Minden esetre rajta leszek, de azért én miattam ne igen várakozzatok a . . . reggelizéssel.

5605. — Már megjöttél a nyaralásból?

— Igen, mert este már korán lesz este.

5606. — Látod, ez korán kelt s tele erszényt lelt.

— Ha az erszény gazdája fekve marad, nem vesztette volna el a pénzét.

Korcsma.

5607. Az egész úton, útfélen, faluba', és városba'
Lakik s jó kedvet önt minden bolondba
és okosba.
Vágd ketté, sok magyarnak lesz formája
az első fél,
A másik minden nap elvesz, és még is
mindennap él.

5608. — Miből él a barátod?
— Abból, amit más iszik.
— Hogy-hogy?
— Korcsmáros lett!

5609. — Ha oly korcsmában van, hol a szomszédos vendégek egymással feleselnek, kiisza a borát és megy. Mit fog tehát csinálni?
— Kiiszom a borát és megyek.

5610. Ha a korcsmából boldogan térek haza, a feleségem mindig rám kiált:
Boldogtalan!

5611. *Biró* (tanuhoz, a ki korcsmáros):
— Minek tartja ön a vádlottat?
— Tisztességes embernek.
— Miből következteti?
— Mert három éve, hogy törzsvendégem s még soha sem kellett kidobatnom a korcsmából.

5612. *Furfangos*: Hogy lehet háromféle bort egy hordóból nyerni — ezt fogom önnek megmutatni, ha egyedül leszünk.

— Erre kiváncsi vagyok, — szólt a korcsmáros.

Mikor mind a templomban voltak, lementek a pincébe.

A furfangos lyukat furt a hordóba s felszólította a korcsmárost, hogy tartsa be a hüvelykjével. Aztán egy másikat furt s felkérte, hogy azt meg a másik hüvelykujjával tartsa be, egy harmadik lyukat is kezdett furni, mikor eszébe jutott, hogy a korcsmárosnak nincs három hüvelykujja s felszaladt, hogy dugót hoz, de bizony nem jött vissza, a korcsmáros a két ujjával betartotta a lyukakat, mig a nép a templomból megérkezett, de a szobát kirabolva találta.

5613. Zord időben eltévedt az utas, nagy örömére észreveszi a távolban a csárdát, oda siet, kopogtat:

— Ki az?

— De la Valie, de la Blanche, de la Blous Fuquet — volt a válasz.

— Ennyi embernek nem adhatunk szállást.

Hiába mondogatta, hogy csak maga van — nem hittek neki.

5614. *Azonnal való fizetés kéretik*, mert megtörténhetnék, hogy agyonissza magát és megszökik.

5615. — Kedves gyermekeim ismertek egy helyet, mely mindenki számára nyitva áll, a szegénynek mint a gazdagnak, az örvendezőnek mint a szomorkodónak, a férfinak mint a nőnek, az öregnek mint a gyermeknek s mindenki vigaszszal és megelégedéssel távozik; hogy hivják azt a helyet?

— Korcsmának.

5616. — Hová megy vasárnap minden jó keresztény?

— A korcsmába.

5617. — Nem tudna alkalmas elnevezést a *korcsmámnak*?

— Nevezze el „A Szokrateszhez“.

— Miért?

— Mert a méreg poharát adja a vendégeknek.

5618. Biztositottam magam baleset ellen.. Most már nyugodtabban nézhetem, ha kidobnak a *korcsmákból*.

5619. — Kutyád jól viselte magát és szépen jött velem mindenhová, csak éppen a „Zöldfa“ korcsmába nem akart bemenni. Bizonyosan elverték onnan.

— Oda nem járunk, mert tartozunk husz koronával.

5620. *Korcsmáros* (szolgáihoz):

— Vigyék ki a négy darab leandert az udvarra és tegyék ki a táblát a kapura:

„A kerti helyiség meg vagyon nyitva!“

5621. Az angol a hidegtől majd megdermedve belép a korcsmába, de a kályha körül minden hely el volt foglalva.

— Korcsmáros, vigyen egy pár osztrigát a lovamnak — szólt.

A vendégek kiváncsiságból kimentek a vendéglőssel s az angol helyet kapott.

5622. — No ennél már különb pecsenyét is ettem!

— De nem az én korcsmámban.

5623. — A kinek oly csinos kis füle van mint neked, annak nem kell gyémánt fülbevaló.

— A kinek oly szép tüzhelye van, mint neked, minek annak a korcsma?

5624. — Már megint a korcsmából jösz?!

— Csak nem maradhatok benne mindig!

5625. — Hol kaphatnék egy pohár jó bort? — kérdi az idegen.

— Egy darabig menjen egyenesen mig egy hidacskához ér; azontul a nagy átjárón keresztül a nagy piacra jut, ettől balra van az a kurta korcsma, ahol jó bort mérnek. De ha nagyon jó bort akar, akkor csak menjen ide, honnan én kijöttem.

5626. — Mult pénteken itt igen finom halat ettem, azért hoztam ma magammal ismerőseimet, de csalódtam, a mai hal igen rosz.

— Csodálom, pedig ugyanabból való.

5627. — Elküldöttem önt férjemért a korcsmába — jön-e?

— Igen is, már közel ül az ajtóhoz.

5628. — Mit szólt a feleséged, hogy reggel négy órakor jöttél haza?

— Kérdezd inkább, hogy mit *nem* mondott.

5629. — Mi az oka, hogy mihelyt zivatar van kitörőben, mindjárt a korcsmába szalad, családját pedig magára hagyja?

— Megmondom. Ha korcsmában létem alatt beüt a villám a házba s azt felgyujtja, családom fenntartója mégis életben marad; ha a korcsmába csap a villám s engem megöl, családom részére megvan mentve a ház; ha azonban otthonn vagyok s akkor csap be a villám, felgyujtja a házat s megöl engem, mi lesz akkor a családommal?

5630. A korcsmáros azt állitotta, hogy minden pohár sörnél tizenkét fillér haszna van s állitását következőkép igazolta: két fillért nyerek magán a sörön, két fillérrel kisebbek a poharak, két fillér ára vizet öntök bele, két fillérrel kevesebbet töltök, két fillérnyit magam iszom és két fillér érőt szivesen ott hagy, a ki belőle iszik.

5631. — Régi családból származom.

— Ismerem szülői házát, melyben mindenki szives fogadtatásra talál s mely nyitva áll az egész világnak.

5632. — Ha késő este haza érsz, miért mondod mindig fenhangon: Jó éjszakát plébános ur !?

— Hogy feleségemet tévutra vezessem. Ilyenkor azt hiszi, hogy tiszteletreméltó társaságban voltam a korcsmában s nem járhat későre az idő.

5633. — Azzal a sok korcsmázással megrövidited az életedet.

— Hát hiszen éppen azért akarom az éjjelekkel kipótolni.

5634. — Maga nem itteni szabónál dolgoztat?

— Nem.

— Miért?

— Mert akkor az illető szabó hozzám járna.

— Hát még ez is baj? No, még ilyent sem hallottam !

— Tönkre mennék: minden jogász vendégem kimaradna.

5635. *Vasárnap délután*:

— Hát csak a korcsma felé, szomszéd uram?

— Hát hová menjen máshová az ember? Könnyű a pápistáknak! Ott van a szép szentegyházuk, de mi kálvinisták hová menjünk ebben a bolond melegben máshová, mint a korcsmába hüselni?

5636. Ha nem tudsz kijönni a havi kosztpénzzel, hébe-korba elmegyek inkább vacsorálni a korcsmába.

5637. A nagy kolera idejében kihirdették, hogy öt korona büntetést fizet, aki a korcsmából hazamenet dalol.

5638. — Éjfél után jösz haza? Nem restelled a szomszédok előtt?

— Óh, hiszen azok még ott maradtak a korcsmában!

5639. — Már sokszor volt nálunk?

— Én ma először vagyok itt, de barátom, ki ezt a vendéglőt figyelmembe ajánlotta, naponta ide szokott jönni.

— Ah, hát azért oly ismerős ön nekem.

5640. — Jól megy ennek, mert jó és olcsó konyhája van. Minden vendég, a ki egyszer itt ebédelt, reklámot csinál neki.

— Én részemről bizony sohasem tenném, mert ha annyi vendég fog ide is járni, mint más korcsmába, jóval drágább lesz minden!

5641. — Mondja csak kérem, bent van-e az uram?

— Várjon egy kevéssé, megkérdem tőle, szabad-e magának tudni, hogy ő itt van?

5642. — Milyen az uj csaposlegénye?

— Olyan erős, mint a bika és egyszerre ki tud hajitani két embert. Aztán szörnyen goromba. Lehetne az csapos legény akár Párizsban is!

Kórház.

5643. — Hogy lehet ilyen egészségtelen, posványos helyen kórházat épiteni?

— Az nem baj! Akik ide jönnek, ugyis mind betegek már!

5644. *Korhely* = anyakönyv. ispotály. karosszék.

Kormány.

5645. Nehezebb egy *asszonyt* kormányozni mint egy *királyságot.*

5646. Második Károlynak elmondották a nemzet véleményét, hogy soha ostobaságot nem mondott, de soha okosat nem cselekedett.

— Az első nekem szól, a második miniszteremnek — felelé.

5647. A kormány mindig akkor megy, mikor már nem bir tovább menni.

5648. *Kormonc* = kéményseprő.

5649. *Koroda* = aggok háza.

Korona.

5650. — Ha a tanitó ur engem elsőnek tesz, adok egy koronát.

— Micsoda beszéd ez?

— Édes apám azt mondta, ha első leszek, ad két koronát, én pedig oda adom a felét a tanitó urnak, aztán mind a ketten kapunk.

5651. — Barátom, Bécsben voltam és tudod-e azt, hogy ott negyven és hatvan filléren annyi korona pénzt lehetett kapni, amennyi csak tetszett.

— Ne mondd! Hát mért nem hoztál akkor magaddal egy fél zsákkal?

— Hát csak azért mert negyven és hatvan fillérért — ami egyenlő száz fillérrel, — idehaza is kapni egy koronát.

5652. — Tegnap pénzt kaptál?

— De már nincs.

— Megadhattad volna a tiz koronát.

— Nem lehetett.

— Hiszen százat kaptál.

— Igen, de csupa huszkoronásban, tizkoronás egy sem volt közte!

5653. — A minap azt mondtad, hogy én többet érek neked egy milliónál.

— Igen, fiam, de azt nem kell ám ugy érteni, hogy elbizakodjál.

— De ha nem is egy milliót, de egy koronát csak adhatnál.

5654. — Három koronát kell fizetnie!
— Adjon még tizenhét koronát és tartsa itt a fiamat, a ki ma egy huszkoronást nyelt!

5655. *Ur* (a koldushoz): — Sajnálom, barátom, de csak koronáim vannak.
— Nem tesz semmit, majd felváltom, mennyit adjak vissza kérem?

5656. A pap az esketésért egy koronát követelt, idézve Salamon királyt:
A nő a férfi koronája.

5657. Ma már milliomosnak tartják azt az embert, kinek százezer koronája vagyon.

5658. A magyar korona két kilo ötven deka és hat gramm sulyu levén, Ferenc császár csak azért mondhatta könnyünek, mert nem terhelte adósság.

5659. *Koronc* — kortárs.

Korpa.

5660. Öröld meg gabonád, már liszted közt vagyok én is:
Életidő első tagom; a másikkal az ember
Kis csecsemős korban duplán szólitja az atyját.

5661. *Korpótlék* = szépitőszer.

Korsó.

5662. *Korsó* = orvosság.

5663. Két tagból álló szó, minden háznak edénye;
Eszköz, mely fonalat pödőrit, megfosztva fejétől.

5664. Fejem nincsen, mégis van szám;
A fülemről szoptatok;
Mindenféle színű ruhám,
Csak hasamon állhatok;
Lefülelnek, úgy itatnak,
Hortyogva alá dülök;
Nem szólok már, bár mozgatnak:
Az árnyékon hűsülök.

Kosár.

5665. Csak öt betüm vagyon, vagyis két szótagom.
Gyümölcs szokott lenni bennem a piacon.
Két utolsó betüm csizmadia szerszám.
Három utolsótól elsárosul csizmám.
Három elsőt pedig juhok közt találod;
De e három elsőt meg is fordithatod,
S ha pénzed ennyi van, akkor nem vagy szegény.
Ha engem kitalálsz, úgy léssz derék legény.

5666. *Kosár* = tenyészjuh dija.

5667. — Elköltözől innen?

— Muszáj, mert már minden lányos háznál kosarat kaptam!

5668. — Kegyed kikosaraz? . . . Ha férfi volna, mindjárt segédet küldenék Kegyedhez.

— No lássa ezt okosan tenné, és lehet, hogy valamelyik segédjéhez talán hozzá is mennék.

5669. — Óh, kisasszony, elvesztettem a szivemet!..

— Sajnálom, de nem találtam meg..

5670. — Gazdag nagynénit vesztettem el.
— Meghalt?
— Nem. Az unokahuga kikosarazott.

5671. — Miért vagy oly levert?
— Udvarlóm nem kért meg.
— Hiszen azt mondtad, hogy a világért sem lennél a felesége?
— Igaz. De reméltem, lesz rá alkalmam, hogy kikosarazzam.

5672. — Ön kosarat adott kérőjének?
— Igen.
— Talán *én miattam?*

5673. Két ok miatt nem lehetek az öné, ön miatt s egy másik férfiu miatt.

5674. — Hallom, hogy megkérted a gazdag leányt, milyen volt vállalkozásod kimenetele?
— Jaj, édes barátom, nagyon gyorsan ment a dolog, nem emlékszem, hogy a kimenetel az ajtón volt-e, vagy az ablakon?

5675. — Ön a leányom kezét kéri? Hát mi a jövedelme?

— Ötezer korona.

— Látja, abból jól megélhet — egyedül. Hát éljen boldogan.

5676. — Ajánlata nagyon megtisztelő, de bizonyára sok leány van, a ki önt boldogabbá teheti, mint én! . . .

— Igen, igen — tehetné, de nem teszi.

5677. — Sajnálom, de már mást szeretek.

— Óh, kisasszony, ez a halálom! Ezt nem élem tul!

— Dehogy nem. Vigasztalódjék. Látja, itt van például barátném, kérje meg azt.

— Nem lehet. Hiszen tegnap voltam nála és éppen ugy jártam, mint önnél.

5678. — Uram! bátorkodom megkérni leánya kezét.

— Várja meg válaszomat az előszobában.

5679. — Kisasszony, szeretem önt, engedje meg, hogy a rabszolgája lehessek.

— Elfogadom ajánlatát s megadom önnek a szabadságot.

5680. — Csakugyan kosarat ad?

— Igen!

— Akkor legalább ajánljon másik jó pártit!

5681. — Mért nem veszed el a kisasszonyt?

— Nagy hibája van: nehéz a nyelve.

— Hogy-hogy?

— Nem bir „igen"-t mondani.

5682. — Tiz évvel ezelőtt e helyen tett nekem házassági ajánlatot.

— És ön kikosarazott!

— Azóta meggondoltam a dolgot.

— Én is.

5583. — Ön tehát minden kivánságomat teljesiteni akarja?

— Kivétel nélkül minden kivánságát.

— Ugy vegye feleségül az anyámat, a ki özvegyasszony.

5684. *Kérő*: Eljöttem bankár ur, hogy...

Bankár: Pénztárammal megismerkedjék!

5685. — Leányom kezét kéri? Van biztos jövedelme?

— Az nincs, de jó kilátásom van!

— Ha önnek jó kilátása van, ne feleséget vegyen hanem — meszelátót!

5686. — Igazán nem tudom, meg akar-e kérni, vagy nem?

— Alighanem igen. Mert amikor kikosaraztam, kijelentette, hogy már most nem bánja, akárki lesz is a felesége.

5687. — Sajnálom, de nem lehetek az ön neje. Vigasztalódjék, testvére leszek ...

— Van már nekem odahaza hat igazi testvérem.

5688. *Nő* (sóhajtva): Szegény fiu!

— Látja, mégis sajnál. Miért nem akar hát a feleségem lenni?

— Csak azért, mert maga olyan szegény fiu!

5689. — Akar-e a feleségem lenni?

— Sajnálom uram, de jövedelmem még nem elég mindkettőnk eltartására.

Kossuth.

5690. Önök mindig az *utolsó* csepp vért szándékoznak a haza oltárán feláldozni — szeretném önök között azt megismerni, ki az *első* cseppet kész feláldozni.

5691. Amikor Kossuth nevét kimondani veszedelmes dolog volt: valaki beleesett a Dunába. A parton őgyelgett ugyan néhány zsandár, de azok ügyet se vetettek rá. A lubickoló, hogy figyelmüket magára vonja elkiáltotta magát:

Éljen a császár!

Kiáltásának azonban nem volt foganatja. Már-már elbukni készült, mikor végső erőlködéssel orditotta:

Éljen Kossuth Lajos, Magyarország kormányzója!

Ez hatott, a zsandárok kimentették s mire teljesen feleszmélt, már meg is kapta a lázító éltetésért kijáró huszonötöt.

5692. Bach korszakban valaki fizetés nélkül át akar menni a lánchidon. Megállitják, mire azt kérdi:

— Mennyit fizet az ember a hidon?

— Négy fillért.

— Hát a kutya?

— Semmit.

— Akkor én se fizetek, mert „Kossuth-kutya“ vagyok.

Koszoru.

5693. *Koszoru* = náthás.

5694. — Ez a koszoru már sokat jövedelmezett nekem.

— Hogy-hogy?

— Már harmincszor eladtam, de a fiam mindig visszahozza a temetőből!

5695. *Kotzebue* = pokróchordó fiu.

Köhögés.

5696. Aki sokáig *köhög* = sokáig él.

5697. — Hogy van a beteg?

— Már sehogy; egyet *köhögött* s ez volt utolsó szava!

Kölcsön.

5698. — Miért forditasz hátat, ha Feri barátunkat jönni látod?

— Megsértett; száz koronát kértem tavaly kölcsön tőle pár napra és csak ötven koronát adott.

— Nos, s te ezt neki el nem felejtheted?

— Nem! De legalább elégtételt szolgáltattam magamnak! Nem adtam meg neki mindeddig az ötven koronát.

5699. A jogász a törzs-kávéházban uj pincért lát.

— Most fogadták fel?

— Csak kisegitő vagyok.

— Kisegitő? Na segitsen ki elsejéig öt koronával.

5700. — Mikor tavaly főhadnagy voltam, nem akart hitelezni. Most hogy kapitány vagyok, oly magas kamatokat számit, hogy a kölcsönt el nem fogadhatom.

— Hja, ha nem kölcsönzök pénzt, tudom, hogy miért teszem, ha pedig kölcsönzök, tudni akarom, hogy miért?

5701. — Kölcsönöztem neked száz koronát és a biró előtt eltagadtad. Hát nem kölcsönöztem?

— De igen.

— Akkor hát miért tagadtad el a biró előtt?!

— Hát muszáj annak mindent tudni!

5702. — Mondja csak, gróf ur, lehet Önben bizni, hogy nem szól senkinek?

— Óh igen, én hallgatok, mint a sir.

— Valami titkot akarok mondani — nekem háromszáz koronára lenne szükségem kölcsönkép.

— Legyen csak nyugodt, nagysád, én nem hallottam semmit.

5703. — Apám irta, hogy száz koronát küld elsején.

— Gratulálok.

— Kölcsönözhetnél elsejéig tiz koronát.

5704. — Ugyan kedves urambátyám, nagy szorultságban vagyok, kölcsönözzön két napra husz koronát.

— Szivesen öcsém!

(*Egy hét mulva*):

— Lám öcsém két napra kérted a husz koronát, s ma már egy hete. . .

— Igaz, hogy két napra kértem, de biz Isten! másfél napig se tartott.

5705. — Tudna-e nekem ötven koronát kölcsönözni? — No hát nem kapok választ?
— Jobb, ha most én maradok magának adós a válaszszal, mintha később maga maradna nekem adós az ötven koronával.

5706. — Adjon nekem kölcsön tiz koronát.
— De uram: én nem is ismerem önt.
— Hiszen épen azért kérek; mert ha ismerne: akkor csakugyan nem adna.

5707. — Egy kis kölcsönt akarnék felvenni.
— Hát azt van-e valami fekvősége?
— Van egy ágyban fekvő feleségem.

5708. — Milyen elégtételt kiván alperestől? — kérdi a biró.
— Kölcsönözzön husz koronát.

5709. — Nem adnál nekem kölcsön öt koronát?
— Minek?
— Egy pár cipőt akarok venni és nem szeretnék az árával adós maradni.

5710. — Nem vette észre, hogy a napernyőjével a szememet legyintette meg?
— Bocsánat, nem is az én napernyöm, csak ugy kölcsönöztem.

5711. — Nem adhatsz tiz koronát kölcsön?
— Nem, magamnak sincsen.
— Mindig ugyanaz a válasz!
— Hiszen természetes! Mikor te is mindig ugyanazt a kérdést intézed hozzám!

5712. *Vendég* (a pikolóhoz): Mit kéred folytonosan a pénzedet, nem vagy büszke reá, hogy már ily fiatalon hitelező lehetsz?

5713. — Lump fráter vagy. Ma harmadika van, de tudom, hogy nincs már egy filléred sem.

— De bizony, van még husz koronám.

— Kölcsönözz hát ötöt.

5714. — Bocsásson uram, ugy látszik, mintha nagy pénzszükségben leledzenék!

— Szó sincs róla, sőt ellenkezőleg.

— Akkor kölcsönözzön nekem száz koronát.

5715. — Pajtás, légy szives pár napra ötven koronát kölcsönözni.

— Sajnálom, de most nincsen.

— Micsoda? — Hát akkor miért ittam én veled bruderschaftot?!

5716. Nemsokára megkapod a kölcsönzött pénzt — utalványlapot már vettem.

5717. — Hány óra van?

— Tiz óra.

— Kölcsönözze kérem órakulcsát, hogy órámat felhuzhassam.

A megszólított előveszi pénztárcáját, kiveszi a kulcsot, odanyujtja, mire a másik igy folytatja:

Mivel már ugyis kezében van pénztárcája, sziveskedjék tiz koronát kölcsönözni.

5718. — Minden leveledben kölcsönt kérsz tőlem.

— Igaz, bácsi, de sokszor nem tudja az ember, hogy mást mit is irjon.

5719. Nem tudom mivel bántottam meg a fiatal bárót, már egy fél órája ott ül, anélkül, hogy megpumpolt volna.

5720. — Jó reggelt tanácsos ur! Pompás szinben van. Éppen most találkoztam kedves családjával, láttam mily virulóan néz ki.

— Ugyan kérem báró ur, ne csináljon ilyen komédiát. Mondja meg röviden mennyire van szüksége!

5721. Hogy egyszerre el ne veszitsd a pénzedet, havi ötkoronás részletekben fogok adós maradni.

5722. — Mégis akadt bolond, ki nekem hatszáz koronát kölcsönzött s még rajtam állt választani, vajjon hatszáz koronáról *egy* váltót vagy száz-száz koronáról *hat* váltót állitsak ki.

— Nos, mit tettél?

— *Hat* százkoronás váltót adtam, mert nem akarom, hogy hitelezőm az egészet egyszerre elveszitse.

5723. — Furcsa! Érzem, hogy csökken az emlékező tehetségem. A mit ma teszek, azt holnapra már elfelejtem.

— Ugy? Nem kölcsönöznél husz koronát?

5724. — Nem félsz az Istentől, hogy kilences kamatot kérsz pénzedért?

— Ha az Isten felülről lenéz, ugyis hatosnak látja a kilencest.

5725. Elfoglalom a szobaleányi állást, de előre kijelentem, hogy összegyüjtött filléreimet nem adom önnek kölcsönbe.

5726. — A kért ötven koronát csak kölcsönképen adom.

— Örökre adósa leszek.

5727. — Legyen szives értesiteni, adhatunk-e kölcsönt az ön szomszédjának?

— Nem mondhatom, hogy adjanak, azt se mondhatom, hogy ne adjanak s ha kérdezik, hogy miért, azt fogom válaszolni, hogy „minek?“

5728. *Jósnő*: Nagy szerencséje lesz. Még ebben az évben gazdag örökséghez jut.

— Nem adna rá kölcsön vagy husz koronát?

5729. — Ugy vettem észre, hogy a bárókisasszony önbe szerelmes.

— Nem kölcsönözne ez alapon száz koronát?

5730. Uraságod annyira hasonlit a boldogult nagybátyámhoz, hogy kölcsönözhetne tiz koronát.

5731. — Ah rózsák februárban! — kiáltott a kisasszony — igazán szép a hadnagy urtól.

— Nagyobb dolog az, hogy 27-dike van — szólt a privadiner — alig tudtuk hozzá a pénzt kölcsön kapni . . .

5732. — Bátorkodom megkérni kedves leánya kezét.

— Sajnálom már oda van igérve.

— Ugy, akkor kérem, legalább kölcsönözzön ötven koronát.

5733. Tiz koronát kért kölcsön a kanász az öreg bérestől. Midőn a kanász a pénzt megkapta, kérdi az öreg bérest:

Bátyám! Adjunk-e erről irást?

Az öreg béres pedig népies zamattal felelé:

Dehogy adj, hiszen nem vagy te ur!

5734. — Minek örülsz olyan nagyon?

— Lefőztem egy barátomat negyvenöt korona erejéig.

— Hogyan?

— Ötven koronát kért tőlem kölcsön, a mire én azt feleltem, hogy nincs több pénzem öt koronánál — és csak annyit adtam neki.

5735. — Nőül nem megyek hozzád, de jó barátod kivánok maradni.

— Adj kölcsön száz koronát.

5736. Adjon nekem tavaszig kölcsön ezer koronát és tegyen a magáéból is ezret hozzá, veszünk érette zabot és spirituszt spekulációra; ön visszakapja tőlem a pénzét s a nyereségen osztozkodni fogunk.

5737. — Gróf ur, elengedem adósságát. — Ajándékot nem fogadok el, az utolsó fillérig visszafizetem, hanem adjon még kölcsön háromszáz koronát.

5738. — Van néhány koronád kölcsönözni? — Van türelmed nélkülözni?

5739. — Ma semmi se megy kedvemre! Reggel megdöglött a kutyám, délután elvesztettem a kaláberen tiz koronát, most meg a földre ejtettem az aranyórámat! — Tudod mit? Adj kölcsön tiz koronát! Most már ugy is egyre megy neked!

5740. — Kérem, jöjjön csak ide egy percre, mondani akarok valamit! — Mindjárt, csak gondolkozom kissé, nem kértem-e már öntől valamikor kölcsön?!

5741. — Hogy kölcsönözhettél neki tiz koronát? — Becsületessége jutalmául. — Hogyan értsem ezt? — Előre megmondta, hogy nem tudja, mikor fizetheti vissza.

5742. — Van-e pénzed? — Amennyit akarsz. — Óh, annyi nem is kell!

5743. Nem adná oda néni a kutyáját kölcsönbe, meg akarjuk kisérleni rajta az akasztást.

5744. — Adj kölcsön tiz koronát.
— Minek?
— Be akarom csapni az órámat.
— Ahhoz csak nem kell pénz?
— Igen ám, de előbb ki kell váltanom!

5745. — Tiszteli a nagysága a nagyságát: tessék neki valami könyvet olvasni adni.

— Mondd meg az asszonyodnak, hogy nem adhatok könyvet kölcsön, ha olvasni akar, hát jöjjön inkább hozzám.

(Másnap.)

— Tiszteltetі a nagysága a nagyságát: tessék neki egy kis időre ide adni a szoba-vigszolót.

— Mondd meg asszonyodnak, hogy a szoba-vigszolót nem adhatom kölcsön; ha szobát akar vigszolni, hát ide jöjjön hozzám.

5746. Sok barátság csak az első kölcsön kérésig tart.

5747. — Hatvan koronát kér tőlem kölcsön, mit gondolsz, biztos helyen lesz nála a pénzem?

— Óh teljes biztos helyen, nekem már három év óta van nála ötven koronám.

5748. — Ha még egyszer uzsorát szedsz valakitől, becsukatlak.

— Nem szedek se uzsorát se kamatot, csak megfelezzük a kölcsönt.

5749. — Ezer korona három percentre mennyit kamatozik?

— Ily kamat mellett nem ad az apám pénzt.

5750. — Ön eltörte a kölcsönözött kancsót s azért kártérítésre kell önt itélnem.

— Először nem adta kölcsön, másodszor el volt törve, mikor kaptam, harmadszor semmi baja sem volt a mikor visszaadtam.

5751. — Nem adhatom oda a leányomat, mert sok az adósságod és kevés a hiteled.

— Ha eljegyezhetném a leányát, kapnék hitelre s rendezhetném pénzviszonyaimat.

— Tudod mit? Oda adom két hónapra jegyesül a leányomat kölcsönbe havi ötven korona fizetés mellett.

5752. — Édes leányom, ha igazán hű, szerető férjet akarsz, menj nőül ehhez a kérőhöz.

— Honnan tudja a papa, hogy szeret?

— Már hat hónapja, hogy megpumpoltam, és még mindig jár hozzánk.

5753. Koronázáson.

— Nézd csak ezeket a kantárokat, beh szépek azokon a lovakon, csak az értékűket szeretném.

— Megelégedném én avval is, mit az urak miattuk kölcsön kértek.

5754. — Milyen baj! Tegnap pénzt kértem kölcsön barátomtól s ő az éjjel meghalt!

— Hát ezt bajnak nevezed?

— Hogyne, mikor csak husz koronát kértem kölcsön.

5755. — Adjon nekem nyolcvan koronát kölcsön.

— Magát nem ismerem, nem is adok.

— Akkor adjon a sógoromnak, azt csak ismeri?

— Annak meg azért nem adok, mert ismerem.

5756. — Még sohasem jártam olyan jól, mint a tegnapi vadászaton.

— Mit lőttél?

— Semmit, hanem találkoztam egy régi ismerősömmel, a ki száz koronát kölcsönzött.

5757. — Kölcsönözz száz koronát!

— Nem lehet!

— Hiszen roppant sok a pénzed!

— De emlék édes apámtól és nem akarok tőle megválni!

5758. — Kölcsönözz tiz koronát.

— Mire?

— Becsületszavamra!

5759. — Barátom, gyere csak ide egy szóra!

— Egy szóra? Nincs egy fillérem se!

5760. — Kölcsönözz öt koronát!

— Soha.

— Hisz azt mondtad, hogy barátom vagy s én vagyok második én-ed!

— Éppen azért, mert önmagamnak soha egy fillért sem adnék kölcsön!

5761. — A báró már annyi sokkal tartozik neked s dacára, hogy névtelen levélben figyelmeztettelek, hogy az ujabban kért hatszáz korona kölcsönnel nődet akarja megszöktetni, mégis megadtad neki!

— Hisz éppen ezért adtam meg neki ezt a kölcsönt.

5762. — Szomszédék estélyek alkalmával még az ezüst evőeszközt is kölcsön kérik.
— Honnan tudja?
— Mert karácsonykor ugyanazt a készletet mi vettük kölcsön a zálogházból!

5763. — Tehát hajlandó volna a leányomat nőül venni, ha ötvenezer koronát kölcsönöznék?
— Az esetben minden áldozatra kész vagyok.

5764. Ebédre csinos teriték került elő, melyet az apró gyerekek miatt sohasem használtak, nehogy bepiszkolják. Egyszer csak felszólal a kis fiu:
De szép ez az abrosz! Kitől kértük kölcsön?

5765. — Jól áll-e ez a takarékpénztár?
— Miért kérdi?
— Egy kis kölcsönt akarnék innen — felvenni.

5766. — Alszol?
— Nem.
— Kölcsönözz száz koronát!
— Hagyj békét, alszom.

5767. A biró a hajdu által megidéztette a zsidót, aki a büntetéstől való félelmében remegve lépett be.
— Csak azért idéztem meg — szólt a biró, — mert négyszem közt máshol nem beszélhetek önnel, én pedig igy akarok beszélni. Nem adna kölcsön ezer koronát?

5768. — Tartozunk-e a kölcsönt visszaadni?

— Ha tehetsége és alkalma van, feltétlenül vissza kell adni.

— Nagyon köszönöm a felvilágositást. Tehetségem van és alkalom is nyilik az istvánnapi bucsun! (*Magában*): Megállj csak, Pista, visszaadom a kölcsönt, a mivel a tavali bucsun adósod maradtam.

5769. A bácsi maga is tanitó, meg a fia is, aki egy izben kölcsönt kérvén atyjától, ez a következő választ adja neki:

Én is tanitó vagyok te is az vagy; azt is tudod, hogy tanitónak vagy van vagy nincs pénze. Ha van, akkor felesleges, hogy adjak; ha pedig nincs, legjobb akaratom mellett sem adhatok.

5770. — Mikor fog már fizetni?
— Ha pénzem lesz.
— De mikor lesz?
— Ha még egyszer olyan bolondra akadok, aki kölcsönöz!

5771. A kereskedőnek szép fiatal felesége és sok házi barátja volt, akikről nem tudta, vajjon őt szerencséltetik-e barátságukkal vagy nejét?

Hogy erről megbizonyosodjék, igy szólt az egyikhez:

— Legyen szives nekem ezer koronát kölcsönözni!

— Sajnálom, magamnak is sok kiadásom van, de gondom lesz rá, hogy kívánságának megfelelhessek.

Nem is jött többé, nehogy igéretének teljesitésére figyelmeztessék.

Ezt az eljárást többi barátjával szemben is követte, még pedig — sikerrel!

5772. Nagy vacsorát adtak és a háziasszonynak szüksége volt egy nagy abroszra, hogy a hosszú asztalt egészen beterithesse. Kölcsön kérte hát a szomszédból.

Javában folyt a lakoma, a gyerek ott ült az asztal végén s mikor a vendég piros borral leönti az asztalt, az anyja felé fordul s igy kiált fel:

Mit fog mondani a néni, ha holnap visszavisszik az abroszt?

5773. — Neked is ártottak a mostani súlyos pénzügyi viszonyok?

— De még mennyire. Három hónap óta nem találtam olyan embert, aki öt koronát adott volna kölcsön.

5774. Kutyát, macskát kölcsönözhetsz, mert ezek maguktól jönnek vissza, de mást ne adj, mert vissza nem kapod.

5775. Az uzsorás és a földmives, kinek többször modjában volt amannak éles körmeit érezni, a három órányira fekvő városba gyalogolt. Rekkenő hőség volt, és a földmives — aki nehéz köpenyegét is cipelte, — azon gondolkodott, mikép boszulhatná meg magát az uzsoráson.

Odafordul hozzá és igy szól:

Nem kölcsönözne nagyon rövid időre öt koronát? Zálogul adnám a köpenyeget.

Az uzsorás abban a reményben, hogy a husz korona értékü köpenyeg az övé lesz, kifizette az öt koronát s vállára vetette a köpönyeget.

Fárasztó gyalogolás után a város közelébe érnek és a paraszt igy szól a csodálkozó uzsoráshoz:

Most jut eszembe, hogy még ma kapok a városban pénzt, ime visszaadom az öt koronát, adja vissza köpenyegemet, amelyet szives volt vinni!

Költemény.

5776. *Költemény* = {madárfiók. / hónappénz.

5777. — Igazán borzasztó emberek ezek a szerkesztők. Egyiköknek a minap egy tiz versszakos költeményt avval a megjegyzéssel küldtem be, hogy a négy utolsó versszak értelemzavarás nélkül el is maradhat. S tudod mit felelt?

— Nos?

— A többi hat is elmaradhat.

5778. Ez a gazember már vagy harminc könyvemet birja kölcsön és soha egyet sem hozott vissza, tegnap adtam neki egy kötetet a költemenyeimből s már ma köszönettel küldötte vissza.

5779. Névnapomra a következő üdvözlő verseket irta hozzám egy költő barátom:

Élj de sokáig ne élj
Csak kevés napot a földön itt
S addig is boldogság ne
Bú kisérje élted napjait
S túl a siron menny ne
A bősz bokol nyiljék meg neked
S üdvben ne kinokban
Éld át a nagy örök életet.

E jókivánatra következőkben adtam köszönetemnek kifejezést:

A rugaszkodásod nagy
Művész nem kontár
Ir csak ily verseket
Babér nem hagyma
Koszorú im neked.

Nagy nehezteléssel nyit be hozzám az én költő barátom; hogy irhattam éu, ugymond, az ő üdvözlő verseire ily becsmérlő választ:

Ihlet költő nem,
Fűzfapoéta vagy;
A szárnyalásod nem,
A rugaszkodásod nagy.
Művész nem, — kontár
Ir csak ily verseket:
Babér nem, — hagyma
Koszoru im neked.

Erre én azt válaszoltam, hogy hát ő hogy üdvözölhetett engem ilyen átkozodó versekkel?

Élj! — de sokáig ne, — élj
Csak kevés napot a földön itt:
S addig is boldogság ne,
Bú kisérje élted napjait.
S túl a siron a menny ne,
A bősz pokol nyiljék meg neked;
S ott üdvben ne, — kinokban
Éld át a nagy örök életet.

Ihlett költő nem
Füzfapoéta vagy
A szárnyalásod nem

Elneveti magát az én költő barátom! hiszen ugymond, nem úgy kell azt olvasni, hanem igy:

Élj! de sokáig — ne élj
Csak kevés napot a földön itt:
S addig is boldogság; — ne
Bú kisérje élted napjait.
S túl a siron a menny, — ne
A bősz pokol nyiljék meg neked:
S ott üdvben, — ne kinokban
Éld át a nagy örök életet.

Én is elmosolyodtam, mondván, hogy az én válaszomat sem kell ugy olvasnia, mint ő olvasta; hanem igy:

Ihlet költő, — nem
Füzfapoéta vagy.
A szárnyalásod, nem
A rugaszkodásod nagy.
Művész — nem kontár
Ir csak ily verseket:
Babér! — nem hagyma
Koszoru im neked.

Ezen kölcsönös felvilágositásra a szent lett a béke köztünk; de megfogadtuk, hogy kommátlan verseket többé nem irunk.

5780. — Valaha irt ön is verseket?
— Fiatal koromba halhatatlan voltam.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK